

TOREK, 13. JANUAR 2009

PREDSEDSTVO: Edward McMILLAN-SCOTT

podpredsednik

1. Otvoritev seje

(Seja se je začela ob 9.00)

2. Predložitev dokumentov: glej zapisnik

3. Razprave o primerih kršitev človekovih pravic, demokracije in načela pravne države (razglasitev vloženih predlogov resolucij): glej zapisnik

4. Kolektivni naložbeni podjemi za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (prenovitev) (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je poročilo gospoda Wolfa Klinza v imenu Odbora za ekonomske in monetarne zadeve o predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjemih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (prenovitev) (KOM(2008)0458 – C6-0287/2008 – 2008/0153(COD) (A6-0497/2008).

Wolf Klinz, poročevalec. – (DE) Gospod predsednik, gospod komisar, gospe in gospodje, julija 2008 je Evropska komisija predstavila svoj predlog za spremembo obstoječe Direktive o kolektivnih naložbenih podjemih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) in tako pripravila podlago za današnjo razpravo. Takrat smo se morali držati izredno velikopoteznega časovnega razporeda, saj smo hoteli spremembo Direktive KNPVP, ki se v svoji prvotni obliki uporablja od leta 1985, dejansko izvršiti do konca tega parlamentarnega mandata.

Jasen cilj teh reform je bil izboljšati konkurenčnost evropskega sektorja skladov, mu omogočiti zmanjšanje stroškov, razviti in uporabiti ekonomije obsega, vsem dajalcem sredstev zagotoviti dejanski dostop do vseh trgov v Evropski uniji ter vse to doseči brez zmanjšanja zaščite za vlagatelje: nasprotno, zaščito za vlagatelje smo želeli izboljšati. Imeli smo torej zelo velikopotezen program in moram reči, da prav res cenim dejstvo, da smo v sodelovanju z vsemi vpletenimi institucijami uspeli zaključiti ta projekt v tako kratkem obdobju.

Investicijski skladi malim vlagateljem nudijo možnost vlaganja majhnih vsot kapitala v raznolik portfelj, ki ga upravljajo sami. V preteklosti so evropski KNPVP že pokazali, da predstavljajo pravo zgodbo o uspehu. Kolektivne naložbe v prenosljive vrednostne papirje se ne prodajajo samo v Evropi, temveč se tudi v ne ravno neznatnem obsegu izvažajo v regije zunaj Evropske unije – zlasti v Južno Ameriko in Azijo –, kjer so zelo visoko cenjene. Zato je bilo pri spreminjanju te direktive tako pomembno zagotoviti, da se status teh KNPVP ne spremeni.

Direktiva KNPVP je bila v preteklosti spremenjena dvakrat in tudi tokrat se je Komisija sprememb lotila z veliko skrbnostjo. Opravila je posvetovanje, ki je predstavljeno v zeleni in beli knjigi, ter organizirala poglobljene razprave z vsemi udeleženci na trgu. V okviru te spremembe je Komisija predlagala šest ukrepov, ki bi morali pomagati pri doseganju ciljev, ki sem jih navedel prej.

Ti ukrepi vključujejo, prvič, uvedbo potnega lista družbe za upravljanje; drugič, pospeševanje čezmejnih združitvev skladov za namen zmanjšanja števila skladov v Evropski uniji in s tem za odpravo trenutnega neravnovesja, zlasti med Evropo in Združenimi državami; tretjič, omogočanje struktur centralnih in napajalnih KNPVP oziroma omogočanje naložb enega sklada v drug centralni KNPVP, s čimer ta centralni KNPVP upravlja z naložbami; četrto, sestava kratkega – samo dve strani dolgega – dokumenta s podatki, tj. ključnih podatkov za vlagatelje, ki vsebujejo najpomembnejše podatke za male vlagatelje; petič, poenostavitev postopka priglavitve, da bi se zagotovilo, da prošnja za izdajo dovoljenja za sklad, ki je bila vložena v eni državi, dejansko ne povzroči ponovne izdaje dovoljenja; in, končno, okrepitev sodelovanja pri nadzoru.

Sektor skladov se iz finančne krize ni izvlekel brez posledic. Odteklo je veliko denarja in v teh okoliščinah je izredno pomembno, da čim prej sprejmemo odločitve, s katerimi bi okrepili verodostojnost skladov in poskrbeli, da mali vlagatelji v te naložbene instrumente ne izgubijo zaupanja.

Za konec bi želel omeniti še dvoje. Komisija je sestavila skupino, ki ji predseduje Jacques de Larosière in ki bo obravnavala vprašanje nadzora v Evropi. Upam, da bo njene ugotovitve in predloge, ki jih bo oblikovala, Komisija na koncu upoštevala in da bodo pri njej naleteli na odobravanje. Drugič, zlasti v primeru čezmejnih združitvev skladov še vedno opažamo razlike pri davčni obravnavi čezmejnih združitvev in nacionalnih združitvev. Tudi tu pozivamo Komisijo, da zagotovi enake pogoje v obeh primerih in da odpravi različno obravnavo.

Charlie McCreevy, član Komisije. – Gospod predsednik, vesel sem, da lahko izrazim podporo Komisije parlamentarnim spremembam predloga o KNPVP IV. S tem bomo omogočili, da bodo spremembe KNPVP IV sprejete že v okviru ene same obravnave. Takšen izid bo zelo dobrodošel dosežek za trg skladov EU, ki se je v zadnjem času spopadal s številnimi težkimi izzivi.

Predlog, ki ga je Komisija sprejela junija lani, je rezultat temeljitih posvetovanj. Ta so se pričela še pred nastopom finančne krize. Predlog vsebuje nekaj jasnih ciljev za izboljšanje delovanja Direktive KNPVP. V skladu s tem je Komisija želela poenostaviti in spodbuditi čezmejno prodajo KNPVP, upravljavcem sklada dati učinkovita orodja za povečanje obsega njihovih skladov in izkoristiti ekonomije obsega. Vendar pa ne gre samo za konkurenčnost. Komisija želi sprejeti tudi učinkovita pravila o razkritju podatkov vlagateljem, ki bi zagotavljala, da vsak, ki želi svoje prihranke vložiti v KNPVP, prejme osnovne, jasne in razumljive podatke, še preden sprejme svojo odločitev.

Vesel sem, ko vidim, da so cilji, opredeljeni v predlogu Komisije, izpolnjeni. Parlament in Svet sta predlog Komisije o združitvah, strukturah centralnih in napajalnih KNPVP, prigrisatvi skladov in ključnih podatkih za vlagatelje prilagodila, vendar so bile velikopotezne želje, ki jih je Komisija opredelila v svojem izvirnem predlogu, v celoti upoštewane.

Komisija je zelo zadovoljna z rezultatom postopka soodločanja, ki se nanaša na poglavja iz njenega julijskega predloga. V zvezi s potnim listom družbe za upravljanje – ki je postal pomemben del predloga – je Komisija sprva v času sprejetja predloga imela resne pomisleke glede negativnega vpliva, ki bi ga pomanjkljivo pripravljen potni list družbe za upravljanje imel na varnost in male vlagatelje, ki svoj denar vlagajo v sklade KNPVP.

Če se ozrem nazaj, sem prepričan, da je bila naša odločitev o posvetovanju z Odborom evropskih zakonodajalcev za vrednostne papirje v zvezi s temi vprašanji pravilna. Parlamentu in Svetu je to pomagalo pri oblikovanju trdnih določb, ki bodo zaščitile interese imetnikov enot premoženja. In pri obravnavi vprašanja potnih listov družbe za upravljanje sem imel v mislih prav to.

Od julija 2008 smo opravili dolgo pot. Nasvet Odbora evropskih zakonodajalcev za vrednostne papirje je dal podlago za celovit niz določb, ki pojasnjujejo spoštovanje odgovornosti, zagotavljajo popoln pretok informacij in krepijo potrebno sodelovanje in podporo, namenjeno organom držav članic EU. To velja za vse ravni: začetno odobritev, tekoč nadzor in izvrševanje. Komisija zdaj lahko podpiše kompromisno besedilo.

Vendar pa se naše delo tukaj ne konča. Uspeh potnega lista družbe za upravljanje je odvisen od naše sposobnosti reševanja nekaterih preostalih zapletenih vprašanj, kot je vprašanje obvladovanja tveganja s pomočjo ukrepov na ravni 2. To delo bo tudi priložnost, da se lotimo slabosti na področju obvladovanja tveganja, ki so v zadnjem času postala očitna pri majhnem številu primerov.

Za izvajanje teh ukrepov je Komisija imela zelo stroge roke. Glede izvedljivosti teh rokov smo izrazili svoje pomisleke. Za njihovo natančno pripravo, posvetovanje z zainteresiranimi stranmi in sprejetje ukrepov bomo potrebovali čas in sredstva. Komisija si bo prizadevala, da ta postopek prične čim hitreje. Da bi lahko nalogo pravočasno opravili, bomo potrebovali tudi popolno in aktivno sodelovanje vseh akterjev, vključno s Parlamentom.

Še enkrat bi se želel toplo zahvaliti poročevalcu gospodu Wolfu Klinzu in izraziti priznanje in občudovanje Parlamentu za učinkovito obravnavo tega dokumenta. Vse tri institucije so lahko zadovoljne s soglasjem, ki je bilo doseženo v samo nekaj mesecih. Dokazali ste, da lahko Evropa deluje hitro pri doseganju koristnih zakonodajnih izboljšav. Zdaj morate na tem dosežku graditi in dokončati velikopotezni program izvajanja zakonodaje.

Dovolite mi, da na koncu podam dve izjavi, ki jih Komisija želi dati v zvezi s sprejetjem tega poročila.

Prvič, kar zadeva vprašanje obdavčenja čezmejnih združenj. Komisija se bo zavezala, da bo preverila možne negativne vplive nacionalnih davčnih sistemov na čezmejna združevanja in da bo uporabila svoja sredstva, ko bodo predlagane določbe sprejete. Komisija bo zlasti pregledala možne primere negativnih davčnih posledic za vlagatelje.

Kar zadeva nadzor, sem glasno zagovarjal potrebo po okrepitvi sodelovanja pri nadzoru. V direktivi Solventnost II in spremembah direktive o kapitalskih zahtevah je Komisija na moje priporočilo predstavila predloge za okrepitev sodelovanja pri nadzoru. Zato ne vidim nobenih ovir za dogovor o potrebi po pospešitvi na tem ključnem področju. Da bi zagotovila doslednost in skladnost vseh ustreznih predpisov finančnega sektorja, se Komisija torej strinja, da bo na podlagi ugotovitev poročilo gospoda de Larosièra preverila potrebe po krepitvi določb te direktive, ki se nanašajo na ureditev sodelovanja pri nadzoru.

Jean-Paul Gauzès, pripravljač mnenja Odbora za pravne zadeve. – (FR) Gospod predsednik, gospod komisar, gospe in gospodje, dovolite mi, prosim, da najprej izkažem spoštovanje izjemnemu delu, ki ga je opravil naš poročevalec, gospod Wolf Klinz, ki je uspel doseči široko soglasje znotraj Odbora za ekonomske in monetarne zadeve in izpogajati povsem zadovoljiv kompromis s predsedstvom.

Odbor za pravne zadeve je na prošnjo za predložitev mnenja predstavil svoja stališča, ki so bila upoštevana. Prvotna Direktiva KNPVP je bila ključ za razvoj evropskih naložbenih skladov. Junija 2007 so sredstva, s katerimi upravljajo KNPVP, znašala 6 000 milijard EUR, KNPVP pa so predstavljala približno 75 % trga investicijskih skladov v Evropski uniji. Notranja zagotovila, ki jih nudijo KNPVP, pojasnjujejo, zakaj jih priznavajo vlagatelji daleč onstran meja Evrope. Vendar pa se morajo predpisi spremeniti, da bi se spodbudil razvoj teh skladov.

Spremembe iz leta 2001 so za KNPVP odprle nova področja za vlaganje, vendar so za seboj pustile tudi nekaj ozkih grl. Zelena knjiga je pripeljala do javne razprave. Leta 2005 ji je sledila Bela knjiga.

Danes lahko pozdravimo glavne napredke pri učinkovitosti, ki jih nudi tukajšnji predlog. Najpomembnejši napredek je priznanje evropskega potnega lista družb za upravljanje. Predlagane določbe bodo omogočile izvajanje tega potnega lista družb za upravljanje in obenem vlagateljem zagotovile ustrezno zaščito. To je dovršen potni list in zato ga tudi pozdravljamo. Nadzorni ukrepi, ki jih vključuje, bodo zagotovo uspešno odpravili vse sume, ki so bili izraženi.

Predlog nudi tudi večje tehnične izboljšave, na primer, prigrasitve, čezmejne združitve in razvrščanje skladov prek struktur centralnih in napajalnih KNPVP. Tako dosežena uskladitev bo zagotovila tudi uravnotežene pogoje konkurence po vsej Evropski uniji pod pogojem, kot je navedel naš poročevalec, da se ukrepi sprejmejo na davčni ravni za namen preprečitve izkrivljanj.

Astrid Lulling, v imenu skupine PPE-DE. – (FR) Gospod predsednik, gospod komisar, bolj kot kdaj koli prej imam mešane občutke glede predloga direktive, o katerem se Parlament pripravlja glasovati. Res je, da je poročevalec, gospod Klinz, na tem predlogu delal veliko let in da se je uspešno pogajal, zlasti v okviru dialoga. Res je tudi, da bo direktiva dosegla nekaj pomembnih napredkov pri delovanju notranjega trga in kolektivnem upravljanju premoženja, kar je sektor naložbenih skladov Evrope že pozdravil. Še vedno pa je tako, da polemike in razprave v Svetu in Parlamentu niso nikoli bile povsem svobodne, saj je bil rezultat znan že vnaprej: za nekatere akterje je bilo pomembno, da se evropski potni list družbe za upravljanje uvede za vsako ceno.

Načeloma ni več kaj dodati; potni list se zagovarja sam. Vendar pa je treba zagotoviti, da bodo uvedbo potnega lista družbe za upravljanje spremljala potrebna zagotovila, zlasti v zvezi z nadzorom skladov, saj to vodi k razdružitvi funkcij onstran meja. Z obžalovanjem ugotavljam, da tako izvajani sistem ni samo zapleten, temveč da se ga tudi različno tolmači. Obstaja tveganje, da bo v praksi kmalu naletel na težave, ki bodo škodovala evropskemu sektorju izvoznih skladov, zlasti kar zadeva izvoz v tretje države.

Dejansko sem ugotovila, da sem v manjšini, vendar me to ne moti. V normalnih okoliščinah bi me mikalo reči, da bo dokončne zaključke o tem vprašanju mogoče oblikovati samo v praksi in se šele na podlagi tega odločiti, kdo ima prav. Tisti, ki verjamejo, da so se akterji na trgu sposobni prilagajati, ali tisti, ki vztrajajo pri bolj preudarnem pristopu? Ne izključujem možnosti uspeha, vendar pa slednji tudi ni zagotovljen. Zadnji dogodki, zlasti škandal Madoff in njegov vpliv na sektor kolektivnega upravljanja premoženja, nas le stežka lahko pomirijo.

Moja nezaupljivost kloni pred zaskrbljenostjo. Sektorju naložbenih skladov finančna kriza ne bo prizanesla; to zdaj vemo. Zdi se, da si moramo postaviti ta temeljna vprašanja. V času te globoke krize lahko izbire, ki

slabijo odgovornosti zainteresiranih strani ali predpostavljajo popolno sodelovanje med regulativnimi organi, dejansko pripeljejo do nesorazmerja.

Govorim, kar mislim: ta direktiva je tudi iz drugega obdobja, iz obdobja pred krizo. Zanje je značilna določena mera ravnodušnosti. Finančni sistem dejansko preživlja vztrajno in osnovno krizo zaupanja in ponovno je treba premisliti o vseh delih njegove arhitekture. Ne pozabimo, da je prva dolžnost denarnega trga zaščititi vlagatelja z razpršitvijo tveganj in določanjem strogih pravil. Z glasovi podpore, ki bi jih dali takšnemu besedilu, ne da bi vedeli, kam nas to vodi, dajemo vtis, kot da se ni nič zgodilo. Ta odmik od resničnosti ne bo prinesel nič dobrega, zato bom svoj glas vzdržala kljub temu, da sem podpisala kompromisne spremembe, o katerih so potekala pogajanja s Svetom. Glede na okoliščine se mi zdi, da je pomen izvršenih izboljšav v primerjavi z načelnimi vprašanji, ki sem jih pravkar odprla, neznaten.

Donata Gottardi, v imenu skupine PSE. – (IT) Gospod predsednik, gospod komisar, gospe in gospodje, pred nami je glasovanje o novi direktivi o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje. Ta direktiva je bila v preteklosti izredno pomembna in bo takšna tudi v prihodnje.

Po sprejetju prve direktive pred skoraj četrto stoletje so se stvari tako hitro spreminjale, da moramo zdaj uskladiti zakone in druge predpise, kot pravi že sam naslov, in zahtevati, da se bodo pri koreniti dopolnitvi upoštevale nove potrebe, kar po mojem mnenju pomeni večjo prilagodljivost in mobilnost ter večji nadzor.

Delo v Odboru za ekonomske in monetarne zadeve je potekalo v duhu odličnega sodelovanja, k čemur je prispeval pozitiven pristop poročevalca, kateremu se ne morem dovolj zahvaliti, ter Sveta, kar je mogoče posledica tega, da smo spoznali, da se lotevamo področja, ki je tesno povezano s finančno krizo in da moramo nujno podati nekaj pravočasnih in ustreznih odgovorov. Mislim, da je na tej stopnji pomembno, da povzamemo nekaj točk, o katerih smo se dobro sporazumeli, in upam, da dosegle tudi dobre rezultate. To velja za družbe za upravljanje, zlasti kar zadeva opredelitev veljavne zakonodaje – zakonodaje države članice, v kateri se sklad nahaja ali kjer ima družba za upravljanje svoj sedež. To velja tudi za dogovor o ukrepih na ravni 2, ki jih mora Komisija brezpogojno sprejeti do julija 2010.

To velja tudi za dogovor, na podlagi katerega so družbe za upravljanje zadolžene za postopke, mehanizme in stike, prek katerih bodo potrošnikom in vlagateljem omogočile dostop do posebnih informacij, nenazadnje tudi v primeru vlaganja pritožb, kadar družba za upravljanje svojega sedeža nima v državi članici. Pozitivno bi morali sprejeti možnost nadaljnje krepitve sodelovanja pri nadzoru, tako z dvostranskimi kot s tristranskimi sporazumi med pristojnimi organi držav članic o KNPVP in družbah za upravljanje, ter dogovor o združitvah in strukturah centralnih in napajalnih KNPVP, ki omogočajo delovanje po celotnem notranjem trgu. Vendar pa so naša mnenja še vedno nekoliko deljena, kar zadeva čas postopka priglasitve, saj smo si želeli in si še vedno želimo, da bi bil ta daljši in bolj primeren, kot je določil Svet.

Na koncu bi želela omeniti napredek, dosežen pri prospektu, ključnih podatkih za vlagatelje, namenjenih varstvu potrošnikov, in opozoriti, da bi si tudi v tem primeru želeli, da bi prospekt v tiskani obliki glede na svojo majhno velikost bil razdeljen avtomatično in ne izključno na zahtevo. Menim, da bi se morali vsi strinjati o tem, da je treba to dokumentacijo dokončati že v prvi obravnavi.

Olle Schmidt, v imenu skupine ALDE. – (SV) Gospod predsednik, gospod komisar, na začetku bi se želel zahvaliti svojemu kolegu iz Skupine zavezništva liberalcev in demokratov za Evropo, gospodu Klinzu, za njegovo izvrstno delo. Kot smo že slišali, je poročevalec v tako nemirnem času, kot je bila ta jesen, uspel najti ustrezen kompromis. Ta vprašanja so težko rešljiva tudi brez finančne krize. Sam vem to zelo dobro, saj je bila moja naloga leta 2001 spraviti KNPVP skozi proceduro.

Cilj skladov KNPVP ni samo ustvariti boljši in večji trg skladov, temveč tudi odprt in potrošnikom prijazen trg. To se je v veliki meri tudi zgodilo. Leta 2001 so bile odpravljene številne ovire. Želel bi vas vse opozoriti, da to tudi v tistih časih ni bilo ravno preprosto. To je bilo tudi pred Lamfalussyjevim postopkom. Vendar pa je ostalo še nekaj ovir in prav z njimi se ukvarjamo zdaj. Prišlo bo do izboljšanja na področju trženja. Povečala se bo zaščita vlagateljev. Možne bodo združitve skladov in struktur centralnih in napajalnih KNPVP in okrepilo se bo sodelovanje med nadzornimi organi, kar je omenil tudi komisar.

Občutljivo vprašanje so predstavljala pravila o potnem listu družbe za upravljanje. Pripombe o tem smo že slišali. Zavedamo se, da o tem obstajajo različna mnenja. Vendar pa menim, da je trenutni predlog dober. Konkurenčnost in odprtost sta na dobro organiziranem trgu vedno dobra.

Drugo pomembno vprašanje so ključni podatki za vlagatelje, ki nadomeščajo poenostavljen prospekt. Doseči je treba ravnovesje med ustreznimi podatki in učinkovitostjo. Ni dobro, če je podatkov preveč, prav tako pa

ni dobro, če jih je premalo. Vprašanje jezika je seveda občutljivo, vendar verjamem, da moramo imeti pogum za reševanje tega vprašanja, če želimo bolj napredovati na področju čezmejnne trgovine. Tudi na tem področju se zahteva primerno ravnovesje.

Kot se je pokazalo že jeseni, Evropa potrebuje učinkovito delujoč finančni trg. KNPVP so pripravili teren, postali uspešni in so tudi cenjena blagovna znamka izven Evrope. Varujmo ta razvoj, kar je namen tudi tega predloga.

Eoin Ryan, v imenu skupine UEN. – Gospod predsednik, na začetku želim čestitati poročevalcu, gospodu Klinzu, za njegovo izvrstno poročilo. Močno si je prizadeval, da bi dosegel kompromis, zato mu za to čestitam.

Ko bo začela veljati, bo spremenjena direktiva KNPVP služila za zmanjšanje velikega dela nadležnih birokratskih postopkov in nepotrebnih stroškov.

V teku pogajanj o kompromisni rešitvi je bilo izraženih nekaj posebnih pomislekov nekaterih držav članic, ki so omogočili oblikovanje trdnega in široko podprtega predloga. Menim, da ta ne štiti samo potrošnikov, temveč da je dober tudi za vlagatelje. Kot so že dejali nekateri govorniki, je odprt trg pozitivna stvar in je lahko zelo dobra stvar za vse nas, če je dobro organiziran.

Sprememba KNPVP pomeni samo še eno potrditev, da so današnji finančni trgi tako povezani, da potrebujemo skupna pravila in standarde za učinkovito ureditev in delovanje svetovnega sektorja finančnih storitev. V teh finančnih časih, kakršnih še ni bilo, se to potrjuje ne samo v Evropi, temveč tudi po vsem svetu. Zelo pomembno je, da sodelujemo na globalni ravni in tako poskusimo rešiti probleme.

Naj samo rečem, da je danes odlična priložnost: proslavljamo deseto obletnico valute evro, ki že sama zase ilustrira pomen gospodarskega sodelovanja. Moja država Irska ima srečo, da je članica evrskega območja, saj je prav ta valuta vir stabilnosti na Irskem in v drugih državah v tem nemirnem času, kot ga še ni bilo, in v času trenutne svetovne recesije. Če Irska ne bi bila v evrskem območju, bi se verjetno znašli v tako neugodnem položaju, v kakršnem se je znašla Islandija, vendar se to ni zgodilo.

Nekatere irske poslance v tem Parlamentu – zlasti Sinn Féin – bi rad spomnil, da evra ne bi imeli, če bi bilo po njihovem. Takrat so to opisovali kot korak nazaj. Irska ne bi bila v monetarni uniji in gospodarski položaj Irske bi bil tako slab kot v Islandiji.

Tiste, ki so nasprotovali evropskemu projektu na Irskem, bi rad spomnil, da številne države po svetu zdaj uporabljajo irsko zavrnitev Lizbonske pogodbe in izkoriščajo zmedo zaradi njenih možnih ali opaznih posledic za pridobitev novih pogodb na račun Irske. Z gospodarskega vidika mora Irska ostati v središču sprejemanja odločitev v Evropi, kjer smo tudi vedno bili in kjer naše podjetništvo Irsko tudi želi in hoče imeti.

John Purvis (PPE-DE). - Gospod predsednik, ob vseh polemikah, ki trenutno obkrožajo ureditev sektorja finančnih storitev, in brezglavi potrebi po drvenju proti čezmerni ureditvi, je to dobrodošel primer zdravorazumske, primerne in preudarne ureditve sektorja. Gospod Klinz in Komisija sta opravila dobro delo in z veseljem podpiram to poročilo ter predlagano spremembo.

KNPVP so nujno potreben del evropskega – in tudi škotskega – sektorja za upravljanje naložb. So izredno pomembni posredniki prenosa prihrankov za varčevalce in vlagatelje ne samo v Evropi, temveč po vsem svetu. Posnemanje je zagotovo dovolj velik poklon in celo v ZDA predstavljajo KNPVP vzor, po katerem se je treba zgledovati. Gospod Klinz je vključil veliko tega, kar je po mojem mnenju izredno pomembno, kot na primer razpršenost v nove investicijske proizvode in tehnike s primerno zaščito na razumski ravni. Predvsem pa moramo v Evropi doseči večje ekonomije obsega. Številni KNPVP so premajhni in jih je preveliko, zato moramo olajšati združitve. Osebnostno bi si želel, da bi šlo to še dlje in da bi KNPVP z različnimi naložbenimi cilji omogočili lažje združitve pod pogojem, da je vlagatelj ustrezno zaščiten in obveščen o takšnih spremembah.

Tretjič, potni list za upravljanje je zelo pomembna nova določba, ki bo omogočila večje ekonomije obsega, večjo učinkovitost in omejitev birokratskih postopkov. Pri tem je treba upoštevati samo interese vlagatelja. Sprememba bo torej dobra za sektor, vendar bo, kar je še bolj pomembno, dobra tudi za vlagatelja in varčevalca, in sicer ne samo v Evropi, temveč po vsem svetu. Z velikim veseljem podpiram poročilo gospoda Klinza in spremembo KNPVP.

Pervenche Berès (PSE). - (FR) Gospod predsednik, gospod Klinz, zahvaljujem se vam za vaše delo, vašo predanost in vaše pogajalske spretnosti. KNPVP so na nek način blagovna znamka evropskih finančnih trgov;

so dober izvozni proizvod. Vendar pa so v Evropski uniji neravnovesja, saj je to prostor, v katerem se nahajajo države proizvajalke in države porabnice, torej so tudi strategije različne.

Eden izmed ciljev sprememb te direktive je v teh razmerah urediti notranji trg KNPVP, ki bi zares deloval. Na tej ravni se odpirajo štiri vprašanja: prvo, ki je bilo v tej razpravi že zastavljeno, je očitno vprašanje, ki zadeva upravljanje potnega lista, in slišala sem komisarja, ki je izrazil bojazen pred slabo pripravljenostjo tega potnega lista. Vendar, gospod McCreevy, za njegovo pripravo je treba imeti voljo: včasih se mi zdi, da je to bilo nekaj, česar komisar ni bil namenjen doseči. Zato sem vesela zaradi pogajanj, ki so se pričela na pobudo Evropskega parlamenta in Sveta, da bi se zagotovilo, da bomo po spremembi direktive KNPVP sprejeli pravi potni list za upravljanje, ki bo notranjemu trgu Evropske unije omogočil, da deluje v normalnih razmerah.

Druga ugotovitev se nanaša na vprašanje ohranitve. Če bomo po spremembi Direktive o kapitalskih zahtevah od bank zahtevali, da ohranijo 5 % listninjenja, ki ga dajo v promet, bo treba nemudoma in pod podobnimi pogoji uskladiti obveznosti ohranitve na področju KNPVP, saj morajo enaka tveganja voditi do enakih rezultatov.

Moja tretja ugotovitev se nanaša na vprašanje nadzora. Mislim, da nihče tukaj ne bo dvomil v našo odločenost, da poiščemo boljše pogoje nadzora. Na pobudo predsednika Barrosa vsi skupaj pričakujemo rezultate delovne skupine, ki jo vodi Jacques de Larosière. Menim, da je tveganje že tolikšno, da na začetek izvajanja rezultatov te delovne skupine ne moremo več dolgo čakati. To bo vplivalo na pogoje organiziranja nadzora med zainteresiranimi stranmi, torej med oblikovalci in uporabniki KNPVP. Zato moramo opredeliti vprašanja o nadzoru na tem področju.

Na koncu naj se dotaknem še vprašanja davčnega režima. Poročevalec ga je že omenil, komisar pa je dal zavezo. Za tem vprašanjem o davčnem režimu se skriva protekcionizem, ki ga moramo obsoditi, ki ga želimo premagati. Da bi to storili, mora Komisija sprejeti pobude, da bo davčni režim omogočil resničen prost pretok proizvodov KNPVP brez kakršnega koli protekcionizma.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (LT) Tudi jaz bi želela poudariti odlično delo našega poročevalca in njegovo sposobnost pri doseganju ustreznega kompromisa. Vendar pa imam tako kot nekateri drugi govorniki nekaj pomislekov. Ti zadevajo določbo, da bodo morale države članice EU vse dokumente, povezane z naložbenimi posli, pripraviti, kot je navedeno v dokumentu, „v jezik[u], ki se uporablja v mednarodnem finančnem okolju“, to pa pomeni v angleščini.

Sama sem podprla omogočanje priložnosti podjetjem, da zmanjšajo stroške, ki ne bi bila podrobno urejena, vendar pa upravljavci skladov, ki govorijo določen jezik, v tem primeru angleščino, ne bi smeli biti na prvem mestu in imeti konkurenčno prednost. Izogibati bi se morali tudi ustvarjanju pravne negotovosti.

Kako lahko potrošnik brani svoje pravice, če dokument ustvarja predpogoje za dvoumno tolmačenje odgovornosti pri finančnih poslih? Sem za jasno opredelitev odgovornosti pri finančnih poslih in konkurenčne pogoje, ki jih bodo naložbeni posli upoštevali.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). - (PL) Izboljšanje učinkovitosti mehanizmov, na podlagi katerih delujejo KNPVP, bi po mojem mnenju moralo biti prednostna naloga Parlamenta. Da bi povečali ugodnosti in konkurenco v evropskem sektorju skladov, je treba omejiti stroške vlagateljev in jim obenem zagotoviti enako raven zaščite. Strinjam se s poročevalcem, da je treba obstoječi prospekt nadomestiti z brezplačnim dokumentom, ki bi vseboval ključne podatke za vlagatelje.

Prav tako je izredno pomembno, da nadaljujemo z delom na direktivi, in sicer na področju obdavčenja združitve skladov, da bi odpravili davčne ovire. Poleg tega zagovarjam stališče, tako kot poročevalec, da bo praktična uporaba potnega lista družbe za upravljanje, ki naj bi družbam za upravljanje podelil pravico do ponudbe storitev upravljanja zbranskega premoženja v celotni EU, prispevala k oblikovanju pravega skupnega trga za sektor skladov.

Charlie McCreevy, član Komisije. - Gospod predsednik, Parlamentu bi se še enkrat želel zahvaliti in izraziti občudovanje za tako učinkovito obravnavo tega dokumenta. To je rezultat izredno hitrega soglasja.

Kot je bilo že navedeno, se s tem zgodba še ne konča – še veliko je treba namreč storiti na ravni 2. Države članice bodo imele tudi nalogo, da še pred poletjem 2011 v svojo zakonodajo prenesejo celoten sklop novih pravil – na ravni 1 in ravni 2. Sprejeti bo treba dogovore o sodelovanju med nacionalnimi nadzornimi organi. Vse to je ključ za dobro delovanje potnega lista družbe za upravljanje.

Lahko vam zagotovim, da bo Komisija igrala svojo vlogo, da bi olajšala ta napredek in omogočila, da se bodo te močno potrebne spremembe začele izvajati v sektorju skladov EU.

Wolf Klinz, poročevalec. – (DE) Gospod predsednik, najprej moram reči, da se strinjam s komisarjem, da se zgodba s tem prav res še ne konča. Zdaj se moramo lotiti izvajanja in en razlog, zakaj smo določili razmeroma kratke roke za Parlament in Svet, je, da želimo poskrbeti, da na izvajanje ne bomo čakali predolgo. Ne smemo upočasniti, kajti vidimo, da se trgi spreminjajo neverjetno hitro, in če bomo ves čas zaostajali, ne bomo mogli izpolniti naših ciljev v celoti ali pa jih sploh ne bomo izpolnili.

Današnja razprava je pokazala, da imamo široko podporo v vseh strankah, kar zadeva kompromis, o katerem smo se pogajali tukaj. Priznam, da gospa Lulling pri tem vidi stvari nekoliko drugače, vendar sem primerno prepričan, da bo prihodnost pokazala, da se bo njena skrb o škodi, ki jo lahko utрпи položaj Luksemburga kot enega izmed osrednjih središč naložbenih skladov v Evropi, izkazala za neutemeljeno in da bo, nasprotno, ta nova direktiva KNPVP lahko ponudila priložnost tudi temu finančnemu središču.

Gospa Berès ima popolnoma prav: dejansko gre za končno oblikovanje pravega notranjega trga v sektorju naložbenih skladov. Ta sektor opozarja na dejstvo, da četudi govorimo o notranjem trgu, v številnih primerih slednjega še nimamo. To je bistvenega pomena. Nihče ne oporeka temu, da bo to pripeljalo do popolnoma nove in izredno velikopotezne ravni sodelovanja, kar vključuje tudi nadzorne organe, vendar pa moramo to doseči v vsakem primeru. Nadzorni organi morajo tudi na drugih področjih tesneje in bolj konstruktivno sodelovati ter si zaupati bolj, kot so si v preteklosti. Če lahko direktiva KNPVP da majhno spodbudo, potem menim, da nam lahko to samo koristi.

Ukrepi na ravni 2, ki jih je omenil komisar, so številni in jih je treba obravnavati v kratkem času; to je res, vendar pa je v interesu vseh nas, da se to ne zgodi.

Tu pa še ni konec: tudi sektor mora opraviti svojo domačo nalogo. Komisija in tudi mi, tukaj v Parlamentu, smo se namerno odločili, da vprašanja obdelave skladov sploh ne odpremo, ker slonimo na predpostavki, da bo sektor držal svojo obljubo in to zadevo rešil sam brez zakonodajnega pritiska. Sektor to rešuje že dalj časa in še vedno nimamo nič konkretnega, kar bi lahko pokazali. Upam, da bo kmalu lahko kaj predstavil, sicer ne bomo imeli druge izbire, kot da v bližnji prihodnosti sprejmemo nadaljnje ukrepe.

Na koncu bi se želel zahvaliti ne samo Komisiji, temveč tudi in zlasti Svetu za sodelovanje in njegovo aktivno podporo. Hvaležen sem tudi vsem predstavnikom drugih skupin, zlasti gospe Berès, gospe Gottardi, gospodu Gauzèsu in tudi gospe Lulling, ki je danes ponovno pogumno zagovarjala svoje interese, ki pa je bila še vedno povsem pripravljena na kompromis, kjer je ta bil možen. Najlepša hvala.

Predsednik. – Razprava se je zaključila.

Glasovanje bo potekalo v kratkem.

(Seja je bila prekinjena ob 9.40 in

se je nadaljevala ob 10.00.)

PRESEDSTVO: GOSPOD PÖTTERING

Predsednik

5. Slavnostna seja in razprava - Deseta obletnica uvedbe eura

Predsednik. – Naslednja točka je slavnostna seja in razprava ob deseti obletnici uvedbe evra.

(Film)

Gospod Juncker, gospod Giscard d'Estaing, gospod Trichet, gospod Almunia, gospa Berès, gospe in gospodje.

Prvega januarja 2009 je naša valuta, evro, praznovala svoj deseti rojstni dan. Tukaj v Evropskem parlamentu danes proslavljamo eno izmed najpomembnejših in zgodovinskih odločitev, ki jih je Evropska unija do zdaj sprejela. V Evropski uniji, ki se je čedalje bolj gospodarsko zbliževala, je bil evro logičen korak pri krepitvi skupnega trga in poenostavitvi trgovine v notranjem trgu; vendar je tudi po tem, ko je valute enajstih suverenih držav pred desetimi leti zamenjala enotna valuta evro, obstajala še velika mera nezaupanja v uspeh načrtovane enotne valute. Za njeno uvedbo je bilo treba pokazati veliko poguma in odločnosti.

Po desetih letih smo se prepričali, da je evro pridobil toliko zaupanja kot valute, ki so se na evrskem območju uporabljale pred njim, da pa je nedvomno ljudem in podjetjem v Evropski uniji prinesel precejšnje prednosti.

Evrsko območje je postalo trden temelj makroekonomske stabilnosti. Glede na velikost gospodarstva v evrskem območju in dejstvo, da je trgovina večji del notranja, je evrsko območje dokazalo, da je veliko bolj opremljeno, da se zoperstavi gospodarskim pretresom, kot so se lahko države članice nekoč s svojimi nacionalnimi valutami.

Še posebej v zadnjih mesecih svetovne finančne krize je evro dokazal, da je pomemben dejavnik stabilizacije: enotna valuta nas je zaščitila pred najhujšimi učinki najresnejše finančne krize po letu 1930.

Brez Evropske centralne banke in Evropskega sistema centralnih bank, ki delujeta kot dejavnik stabilizacije, bi bilo stanje v Evropski uniji prejšnjo jesen bistveno slabše.

Samo pogledajte Irsko, državo, ki jo je finančna kriza še zlasti močno prizadela: njeno članstvo v monetarni uniji jo je zaščitilo pred krizo, ki bi lahko imela še večji obseg.

Monetarna unija po naših pričakovanjih predstavlja nespremenljivo smer proti tesnejšemu gospodarskemu in političnemu povezovanju; pomeni biti del „Unije s skupnim ciljem“. Vse članice evrskega območja se kot družina pogovarjajo druga z drugo in sprejemajo najboljše pristope, ki koristijo vsem.

Vendar pa uvedba evra ni bila samo odločitev z gospodarskimi in finančnimi učinki; zelo jasno je pokazala tudi, da ima Evropska unija možnost izvajati daljnosežne odločitve, da bi zgradila skupno, uspešno prihodnost.

Mnogi državljani evrskega območja danes vidijo skupno valuto kot enega najbolj pozitivnih rezultatov evropskega združevanja. Da bi zagotovili, da bo tako še naprej, se moramo čvrsto oprijeti stabilnosti naše skupne valute: samo tako bomo namreč lahko zagotovili, da bo evro tudi v prihodnosti dejavnik stabilizacije in točka stabilnosti v nemirnem svetu.

Evro je uvedla že več kot polovica držav članic Evropske unije. Pred nekaj dnevi smo sprejeli Slovaško kot šestnajsto članico evrskega območja in prepričan sem, da bo ob praznovanju naslednjega velikega rojstnega dne evra to območje imelo še več članic. Končni cilj vseh držav članic Evropske unije mora biti sprejetje enotne valute na podlagi meril stabilnosti:

prepričan sem, da bo ta postopna širitev pomagala okrepiti celotno evrsko območje, obenem pa bo zlasti za mlade ljudi v Evropski uniji predstavljala simbol skupne, mirne evropske prihodnosti.

Danes je z nami tudi nekdanji predsednik Francije, gospod Valéry Giscard d'Estaing, ki ga prisrčno pozdravljamo. Je eden izmed arhitektov naše enotne valute, skupaj z nekdanjim nemškim kanclerjem, gospodom Helmutom Schmidtom, nekdanjim predsednikom vlade Luksemburga Pierrom Wernerjem in drugimi. Gospod Giscard d'Estaing, dobrodošli.

(Aplavz)

Strinjam se s Helmutom Kohlom, ki je skupaj s Françoisom Mitterrandom, Jacquesom Delorsom in drugimi – Jacquesa Santerja smo pravkar videli v filmskem prispevku – prispeval h končni uvedbi evra in ki je leta 1998 dejal, da „... je valuta seveda plačilno sredstvo. Vendar pa je tudi veliko več kot plačilno sredstvo. Opraviti ima s kulturno identiteto in je merilo politične stabilnosti... Samo predstavljajte si, kako čudovit dosežek bi to bil v Evropski uniji..., ob vsej naši inteligentnosti, ustvarjalnosti in pisani raznolikosti in navkljub vsem težavam, če bi več milijonov ljudi imelo enotno valuto.“

V imenu Evropskega parlamenta bi se želel globoko zahvaliti vsem arhitektom evra in vsem ljudem, ki so mu pripravili pot, zlasti Evropski centralni banki, njenemu trenutnemu predsedniku Jean-Claudu Trichetu in njegovemu, žal pokojnemu, predhodniku Willemu Duisenbergu za njihove zgodovinske dosežke. Pomena Evropske centralne banke enostavno ni mogoče preceniti.

(Aplavz)

Naša zahvala gre zlasti tudi Alexandru Lamfalussyju, predsedniku Evropskega monetarnega inštituta, s katerim smo se sestali včeraj zvečer in ki je prisoten tudi na današnji razpravi.

Evropski parlament in njegov odbor, ki je zadolžen za takšna vprašanja, Odbor za ekonomske in monetarne zadeve, ki sta mu v tistih časih predsedovala Karl von Wogau, pozneje pa Christa Randzio-Plath, sta prav tako igrala vlogo gonilne sile v tem zgodovinskem projektu v letih, ki so vodila od valutne kače do oblikovanja

enotne valute. Enako velja za Odbor za ekonomske in monetarne zadeve v trenutni sestavi, torej pod vodstvom Pervenche Berès, ki smo ji hvaležni za idejo o tej proslavi.

Ker je bil evro uveden pred desetimi leti, sta Evropska centralna banka in Evroskupina gojili čedalje tesnejše odnose z Evropskim parlamentom. Najtopleje bi se želel zahvaliti predsednikoma dveh institucij, gospodu Junckerju kot predsedniku Evroskupine in predsedniku Evropske centralne banke, gospodu Trichetu, za njuno odlično sodelovanje z Evropskim parlamentom.

Ob deseti obletnici evra želimo naši enotni valuti še veliko, veliko uspešnih let in svetlo skupno prihodnost za našo Evropo.

Jean-Claude Trichet, *predsednik Evropske centralne banke*. – (FR) Gospod predsednik, gospod Giscard d'Estaing, gospod Juncker, gospe in gospodje, v brezmejno čast in veliko veselje mi je, da sem lahko prisoten na tej slavnostni proslavi evra, enega izmed glavnih dosežkov Evrope.

Jean Monnet, ustanovitveni oče Evrope, je nekoč dejal: „Ko se zamisel ujame s potrebami časa, ne pripada več ljudem, ki so si jo zamislili, in je močnejša od tistih, ki jo nadzorujejo“, nato pa je dodal: „ni preuranjenih zamišli, so samo primerni trenutki, in znati morate čakati.“

Enotna evropska valuta je bila več desetletij zamisel le nekaterih. Veliko več jih je mislilo, da se to ne bo nikoli zgodilo ali da je obsojeno na propad. Danes je enotna valuta resničnost 329 milijonov naših evropskih državljanov. Nekega dne bo evro razumljen kot odločilen korak v dolgem pohodu proti še bolj povezani uniji za ljudi Evrope.

Ob tem se moram spomniti na naše ustanovitvene očete – Roberta Schumana, Walterja Hallsteina, Alcideja de Gasperija, Pierra Wernerja, Sicca Mansholta in Paul-Henrija Spaaka –, ki so, kot smo videli pred nekaj trenutki, bili vizionarji in katerim smo dolžni zahvalo za Evropsko unijo.

Spominjam se tudi državnikov, vodij držav in vlad, ki so bili odločeni, prepričani in pogumni Evropejci in ki jih danes predstavlja gospod Valéry Giscard d'Estaing. Brez njih evra ne bi bilo.

Od uvedbe evra naši državljanji uživajo takšno raven stabilnosti cen, kot so jo prej dosegli le malokateri v evrskem območju. Ta stabilnost cen je prednost za vse evropske državljane. Ščiti prihodke in prihranke, pomaga zmanjševati stroške financiranja in spodbuja naložbe, ustvarjanje delovnih mest ter srednjeročni in dolgoročni napredek. Enotna valuta je dejavnik dinamizma v evropskem gospodarstvu. Povečala je preglednost cen, okrepila trgovino in spodbudila gospodarsko in finančno povezovanje.

(DE) V zadnjih nekaj mesecih se je pokazala še ena prednost evra. Finančna kriza je pokazala, da je v teh nemirnih časih bolje biti na veliki varni ladji, kot v majhnem čolnu. Ali bi v Evropi lahko ukrepali tako hitro, tako odločno in tako dosledno, če ne bi imeli enotne valute, ki bi nas povezovala? Ali bi lahko pred udarci finančne krize zaščitili naše posamezne nacionalne valute? Lahko smo ponosni na to, kako so se odzvali parlamenti, vlade in centralne banke Evrope. Skupaj smo pokazali, da Evropa lahko tudi v zelo težkih okoliščinah sprejema odločitve.

(Aplavz)

Za zgodovinski uspeh evra se moramo zahvaliti ne samo odločnosti in vztrajnosti vizionarskih voditeljev – ki sem jih omenil –, temveč tudi učinkovitemu medsebojnemu delovanju evropskih institucij.

Evropski parlament je odigral ključno vlogo na samem začetku. Parlament je bil prva institucija v Evropi, ki je dala predloge za enotno valuto že leta 1962. V zadnjih desetih letih, vse od ustanovitve ECB, so naše institucije ohranile zelo tesen in ploden dialog. Ta dialog je vključeval več kot 50 zaslišanj članov Izvršilnega odbora ECB pred tem Parlamentom in odbori, ki jih je omenil predsednik. Dialog med Parlamentom in ECB je zelo pomemben v smislu odgovornosti in omogoča ECB, da prek izvoljenih predstavnikov pojasni svoje odločitve in ukrepe javnosti.

V svojih prvih letih obstoja se je moral evro soočiti s tremi večjimi preizkušnjami: z ustanovitvijo močne in verodostojne centralne banke, oblikovanjem stabilne nove valute in širjenjem zaupanja. Ti izzivi so bili uspešno premagani in evro je danes trdno uveljavljen. To je čas za proslavo in, kot sem že rekel, zelo sem ganjen. Vendar pa to ni čas za samovšečnost. Smo pod pritiskom trenutnih izzivov, pojavili pa se bodo še novi. Neprekinjen uspeh EMU je odvisen od tega, kako bomo te izzive reševali.

Želel bi omeniti tri izmed njih.

Prvič, finančna kriza. Kriza je razkrila temeljne slabosti svetovnega finančnega sistema. V svetovnem prizadevanju, da bi se lotili teh slabosti in preoblikovali ureditveni in institucionalni okvir, igramo zelo aktivno vlogo.

Drugič, monetarna unija. Trdnost enotne valute temelji na dveh stebrih: na monetarni politiki, usmerjeni proti stabilnosti cen, in sklopu trdnih gospodarskih politik – ki v veliki meri zagovarjajo Evroskupino, gospod predsednik vlade. Posebni izzivi na gospodarski fronti vključujejo neomajno in verodostojno izvajanje Pakta za stabilnost in rast, neprestana prizadevanja za bolj produktivna in dinamična gospodarstva ter izogibanje večjim razlikam v konkurenci v evrskem območju.

Tretjič, širitev. Ko smo pričeli pred desetimi leti, nas je bilo 11 držav. Zdaj nas je 16 držav. To pove veliko o preteklem prizadevanju. Reševanje širitve na najboljši možni način je zelo navdihujoče in predstavlja zahteven izziv za vse nas, zlasti pa za Izvršilni odbor in Svet ECB.

Evro je zgodovinski dosežek. Kar je pomembno danes, je naša odgovornost za prihodnost. Prihajajo novi izzivi. Če se bomo s temi izzivi soočili z največjo pozornostjo in smelostjo, nam bodo lahko dali velike ideje, na katere je mislil Jean Monnet in ki so nas do sedaj potiskale naprej po poti stabilnosti in napredka v Evropi.

Jean-Claude Juncker, predsednik Evroskupine. – (FR) Gospod predsednik, gospod Giscard d'Estaing, gospod Trichet, gospod Almunia, gospe in gospodje, v preteklih 50 letih je Evropa pogosto dokazala svojo zmožnost določanja velikih ciljev in oblikovanja duha in odločnosti, potrebne za dejansko izvajanje ciljev, ki jih goji.

Najboljši primer za to je sama Evropska unija, skupaj z notranjim trgov in širitvijo, z drugimi besedami, z obnovitvijo vezi med geografijo in zgodovino Evrope, in skupaj z ekonomsko in monetarno unijo, katere deseto obletnico proslavljamo danes.

Pot, ki je vodila od oblikovanja ekonomske in monetarne unije do uvedbe naše enotne valute, je bila dolga, to pa kaže tudi nastanek in razvoj ekonomske in monetarne unije po prvi spodbudi v Wernerjevem poročilu iz leta 1970. To je bil dolg razvoj, ki je potekal vse od monetarne kače, Evropskega monetarnega sistema, uvedbe ekuja leta 1979, Delorsovega načrta, Maastrichtske pogodbe iz leta 1992 in tudi danskega „ne“ in francoskega „da“, ki je v tistem času veljal za majhnega, pri čemer ne smemo izpustiti krize v Evropskem monetarnem sistemu leta 1993. Pot ni bila povsem brez težav in brez pretresov.

V tistem času so mnogi tako iz političnega kot akademskega sveta kritizirali enotno valuto, ne da bi omenili precejšnje število bankirjev centralnih bank, ki so menili, da ekonomske in monetarne unije ne bodo mogli ali ne bi smeli ustvariti, in da bo kljub vsemu enotna valuta, če bo nekoč obstajala, slaba in brez prihodnosti.

Deseto obletnico tega ključnega dogodka v procesu evropskega združevanja moram izkoristiti, da se v svojem imenu poklonim vsem tistim, ki so ustvarili evro, in sicer Pierru Wernerju, Helmutu Kohlu, Françoisu Mitterrandu, Jacquesu Delorsu, Valéryju Giscardu d'Estaingu in drugim. Še enkrat bi želel pozdraviti njihovo vizijo, njihovo odločenost in njihovo neomajno zavezanost Evropi. Ti, ki sem jih omenil, in številni drugi, ki so jih spremljali, si niso mogli niti predstavljati hitrega uspeha njihovega političnega projekta. Od 1. januarja tega leta je v ekonomski in monetarni uniji udeleženih šestnajst držav članic, evro pa je valuta skoraj 330 milijonov evropskih državljanov. Evro je torej postal najbolj otipljiv znak evropskega združevanja. Kot otipljiv znak, ki je priznan v vsem svetu, je evro merilo stabilnosti. Svoje državljane ščiti pred najhujšimi posledicami gospodarske krize. Po desetih letih je treba priznati, da evro predstavlja nedvomen uspeh. Obletnice imajo neko vrednost samo, če pomenijo most do prihodnosti, saj moramo priznati, da je kljub skupinskemu užitku ob tem, ko si čestitamo, prava preizkušnja povezanosti in skladnosti še pred nami. Letošnje leto 2009 bo izredno težko za gospodarstva v evrskem območju in evropske državljane, pred nami pa bo veliko izzivov, tako na notranji kot na zunanji ravni.

Na notranji ravni bodo vlade v evrskem območju morale skupaj delovati pri obvladovanju učinkov gospodarske krize in vlagati v strukturne podlage gospodarstva, da bi zgradile most do sveta po krizi. Izjemne okoliščine zahtevajo izjemne ukrepe. Ne smemo spregledati dejstva, da nam evro, ta ščit, ki smo ga dvignili okrog naših gospodarstev, ni bil prinesen na pladnju. Gospodarstva v evrskem območju so bolj zaščitena pred negativnimi gospodarskimi okoliščinami, kajti biti del evrskega območja pomeni znak kakovosti, ki potrjuje, da imajo njegove članice dejansko zmožnost za izvajanje preudarnih makroekonomskih politik in politik, ki temeljijo na trajnostnem razvoju in napredku, za svoje državljane. Zaščita, ki jo nudi evro, je torej neposredno povezana z našo verodostojnostjo, ki leži na sposobnosti izvajanja takšnih politik. Ta verodostojnost je temelj koristi, ki jih prinaša ekonomska in monetarna unija, in moramo jo ohranjati, da bi še naprej lahko v celoti uživali koristi enotne valute.

Na zunanji ravni se moramo političnih lekcij učiti od mednarodne finančne in gospodarske krize. Med trenutno krizo, ki ima izvor v Združenih državah, in vztrajnimi večjimi svetovnimi neravnovesji obstaja neposredna vzročna povezava. Pomanjkanje zadostne preglednosti, odgovornosti in celovitosti v finančnem sektorju je zato bilo pravi katalizator krize. Ponovna vzpostavitev stabilnosti v finančnem in realnem gospodarstvu na svetovni ravni pomeni globoko reformo finančnega sistema in odpravo večjih neravnovesij v mešanici svetovne porabe in svetovnega varčevanja. To iskanje ravnovesja pomeni aktivno sodelovanje večjih gospodarstev v Ameriki, Aziji in Evropi. Kljub očitnemu napredku mednarodna podoba evra ostaja prepogosto preveč razdrobljena, nacionalni interesi pa prepogosto prevladajo nad skupnimi interesi, s čimer evrskemu območju preprečujejo, da bi v celoti prevzelo politično odgovornost, ki ustreza njegovemu gospodarskemu pomenu, ter doseglo vse gospodarske ugodnosti, ki izhajajo iz ekonomske in monetarne unije. Ekonomska in monetarna unija je sicer res gospodarski projekt, vendar pa je v prvi vrsti političen. Zaradi tega moramo drugo desetletje evra izkoristiti, da ekonomsko in monetarno unijo izpopolnimo z okrepitevijo njenih političnih organov, tako na notranji kot na zunanji ravni.

Joaquín Almunia, član Komisije. – (ES) Gospod predsednik, gospod predsednik vlade, predsedniki odborov, gospe in gospodje, prepričan sem, da odražam stališča velike večine tega Parlamenta, če rečem, da sem po desetih letih uvedbe evra kot Evropejec ponosen na njegov uspeh.

Želel bi čestitati Parlamentu za pobudo, da deseto obletnico naše enotne valute proslavimo tukaj, v tej plenarni dvorani Evropskega parlamenta v Strasbourgu.

Evro in ekonomska in monetarna unija nedvomno pomenita uspeh. V teh desetih letih je evro prinesel koristi vsem njegovim članicam in to počne še danes sredi globoke gospodarske in finančne krize.

V kratkem obdobju enega desetletja si je evro upravičeno prislužil ugled zaradi svoje trdnosti in stabilnosti. Evro je druga svetovna valuta in je zaradi svoje vloge v mednarodnem gospodarstvu v nekih vidikih že primerljiv z dolarjem kot sredstvo pri trgovanju in plačilno sredstvo na področju mednarodnih financ.

Predvsem pa je evro del vsakdanjega življenja skoraj 330 milijonov ljudi v 16 državah Evropske unije. Ta simbol skupne evropske identitete nosimo v svojih denarnicah: poleg tega, da je valuta, je evro tudi osrednji element našega evropskega projekta, ki nas na otipljiv način spominja na dosežke združevanja, ki se je pričelo pred pol stoletja.

Evro nam je zaradi makroekonomskega okvira, usmerjenega v stabilnost, dal nizko stopnjo inflacije in nizke obrestne mere. Evro je dal jasno spodbudo trgovini in naložbam med njegovimi državami članicami. Evro je v zadnjih desetih letih na evrskem območju spodbudil tudi ustvarjanje 16 milijonov delovnih mest, kar je trikrat več, kot je ta številka znašala v predhodnem desetletju.

Evro je spodbudil finančno povezovanje in razvoj enotnega trga, članice evrskega območja je zaščitil pred zunanjimi motnjami in je bil ter ostaja še naprej pol stabilnosti ne samo v evropskem, temveč tudi v svetovnem gospodarstvu.

Kriza nedvomno predstavlja preizkušnjo za evro. Vendar pa se tisti, ki mislijo, da ekonomska in monetarna unija ni pripravljena, da bi se soočila s posledicami krize, globoko motijo. Ravno nasprotno: če enotna valuta ne bi obstajala, bi bili negativni vplivi krize veliko večji.

Številne države članice bi bile danes soočene z veliko nestanovitnostjo v njihovih obrestnih merah in bi se verjetno tudi borile proti špekulativnim napadom na njihove valute. Obseg njihovega javnega dolga v vrednostnih papirjih bi bil veliko večji, kot je zdaj, njihove možnosti za boj proti krizi prek davčnih spodbud pa bi bile veliko manjše.

Pakt za stabilnost in rast, ki je bil preoblikovan leta 2005, je spodbudil vlade, da uredijo svoje javne finance, kar je v letu 2007 pripeljalo do najnižjega proračunskega primanjkljaja v 25 letih in kar zdaj tem vladam omogoča, da so pri spopadanju s krizo v ugodnejšem položaju.

Ukrepi Evropske centralne banke so bili ves čas krize usmerjeni samo v okrepitev trdnega slovesa, ki si ga je že prislužila v zgodnjih letih ekonomske in monetarne unije.

Z odločnim sprejetjem potrebnih ukrepov in prevzemom vodstva pri sodelovanju z drugimi centralnimi bankami v industrializiranih državah je Evropska centralna banka igrala vlogo vodnice skozi to obdobje in je bistveno prispevala k preprečitvi ogromnega finančnega propada.

Gospodarski položaj v tem času, ko proslavljamo to obletnico, ni tak, kot bi si ga želeli, vendar pa vsi dogodki bolj kot kdaj koli prej poudarjajo prednosti ekonomske in monetarne unije. Tistim državam, ki se še niso

pridružile, predstavlja evro čedalje bolj privlačno izbiro, kar se je pokazalo prejšnji teden v Bratislavi, kjer smo sprejeli Slovaško kot najnovejšo – šestnajsto – članico evrske družine.

Evropska komisija in Parlament morata še naprej sodelovati z državami članicami, Evroskupino, Evropsko centralno banko in mednarodno skupnostjo, da bi naša gospodarstva usmerili na pot trajnostnega nadaljevanja rasti.

Glede na to so priporočila Komisije v poročilu o prvih desetih letih ekonomske in monetarne unije, ki smo ga predložili pred nekaj meseci in o katerem je pred kratkim potekala razprava v tem Parlamentu, danes enako ali še bolj utemeljena, kot so bila prejšnjo pomlad.

Povečana opreznost pri proračunu, njena razširitev na druge makroekonomske vidike, povezava med makroekonomskimi politikami in strukturno reformo, zunanja podoba evra in izboljšano upravljanje ekonomske in monetarne unije so in morajo še naprej ostati osrednje teme, na katerih mora temeljiti drugo desetletje evra, v katerem je treba doseči vsaj toliko uspehov, kot smo jih v prvem desetletju.

Gospod predsednik, na koncu bi želel počastiti vizijo in prizadevnost ustanovitvenih očetov evra, katerih predstave in odločni ukrepi so nam zapustili valuto, na katero smo lahko ponosni vsi Evropejci. Temelje tega uspeha moramo varovati.

Kriza je odprla novo poglavje za svetovno gospodarstvo, v katerem mora ekonomska in monetarna unija še naprej igrati pomembno vlogo pri služenju skupnim interesom in prizadevnosti vseh Evropejcev.

Valéry Giscard d'Estaing, nekdanji predsednik Francoske republike. – (FR) Gospod predsednik gospod Juncker, gospod Trichet, gospe in gospodje, vsi, ki so bili vključeni v ustvarjanje evropske valute, so hvaležni vam, gospod predsednik, in vam, gospe in gospodje, za to odlično pobudo o počastitvi desete obletice rojstva evra.

Sem eden izmed tistih, ki menijo, da s spominskimi slovesnostmi ni treba pretiravati, vendar je ta upravičena, saj gre za obeležitev največjega prispevka evropskega združevanja po izvolitvi Evropskega parlamenta s splošno volilno pravico leta 1979. Ni dvoma, da smo opravili dolgo pot, to prijetno, prijateljsko druženje pa mogoče le ne prikazuje vsega.

Želel bi se pokloniti vsem tistim, ki so začrtali to pot, in tistim, ki so ji sledili. Njen začetek lahko najdemo v poročilu iz leta 1970, ki ga je sestavil luksemburški predsednik vlade Pierre Werner, vaš predhodnik. Vendar pa sta ukrepanje na tem področju povzročili denarna kriza v letih, ki so sledili, ter izdaja nove valute. Vse dokler so bili valutni menjalni tečaji nespremenljivi, monetarni sistem ni oviral našega prizadevanja za oblikovanje skupnega trga. Ta problem se je pojavil, ko se je pričelo prosto oblikovanje teh menjalnih tečajev.

Po neuspešnih poskusih ustvarjanja monetarne kače je močna pobuda iz Francije in Nemčije med letoma 1975 in 1980 pripeljala do srečanja v Bremnu na severu Nemčije ter do odločitve o oblikovanju evropskega monetarnega sistema in uvedbi ekuja, predhodnika evra. Tej potezi so se pridružili in ji dali podporo naši partnerji iz držav Beneluksa in Italije.

Po manj aktivnem obdobju med letoma 1980 in 1988 je proces dobil nov zagon, ko je Svet oblikoval komisijo, ki ji je predsedoval Jacques Delors, kar je pripeljalo do podpisa Maastrichtske pogodbe.

Izkažimo torej čast pionirjem, ki so v ta proces vključeni že ves čas in v katerega ste se nedavno vključili tudi vi, gospod predsednik; mojemu prijatelju, kanclerju Helmutu Schmidtu ter njegovemu državnemu sekretarju Manfredu Lahnsteinu; Bernardu Clappieru, ki je bil v tistem času guverner Banke Francije in soavtor deklaracije Roberta Schumana iz leta 1950; Alexandru Lamfalussyju, ki je prispeval svoje skoraj edinstveno strokovno znanje v času delovanja odbora o Evropski monetarni uniji, ki smo ga oblikovali s Helmutom Schmidtom, da bi ponovno zagnali projekt; Jacquesu Delorsu, predsedniku Evropske komisije, ki je projekt prevzel, in nenazadnje pogajalcem in podpisnikom Maastrichtske pogodbe, ki so pod vodstvom kanclerja Helmuta Kohla in predsednika François Mitterranda, katerih zagnanost je treba še posebej poudariti, ter njihovih kolegov, oblikovali odlično besedilo, ki je vse od takrat dejansko ostalo nedotaknjeno. Vsem njim moramo danes reči „najlepša hvala“.

Kaj lahko zaželimo evru ob deseti obletnici, ki jo proslavljamo v času krize? S kakšnimi lepimi besedami lahko ob tej priložnosti nazdravimo? Predvsem lahko rečemo, da je uspeh evra presegal pričakovanja ne samo vseh njegovih nasprotnikov, temveč tudi vseh tistih, ki so ga podprli. Ne bom šel v podrobnosti, saj ste mi dali samo pet minut. Med letoma 1995 in 2000 sem razpravljal z najodličnejšimi finančnimi strokovnjaki in vsi so dvomili v možnost uvedbe evra in v njegov uspeh.

V desetih letih je evro postal druga svetovna valuta in, kot je bilo pravkar omenjeno, tudi ena izmed najbolj spoštovanih. Z njegovim premišljenim upravljanjem smo se obvarovali pred krizo in dobili podlago za neinflacijsko rast. Brez evra bi celinsko Evropo danes pretresel monetarni tornado, kar bi gospodarsko krizo še bolj poglobilo.

Pričakujemo, da bo monetarna politika v okviru moči valute poskusila obrzdati škodljiv vpliv krize in utreti pot nazaj k neinflacijski rasti, s čimer se še ne ukvarjamo, do takrat pa je treba odpraviti precejšnje javne primanjkljaje in raven dolga, ki so posledica krize. Zaradi tega zaupamo direktorjem in osebju Evropske centralne banke, ki od začetka krize kažejo svoje precejšnje strokovno znanje. Spoštujemo tudi njihovo odločenost in neodvisnost.

Za konec bi želel reči dvoje. Paziti moramo na to, da evru ne bomo poskušali pripisovati globalne razsežnosti, kar bi sicer laskalo naši nečimrnosti, vendar tudi pomnožilo tveganja, s katerimi se soočamo. Evro je valuta Evrope in mora izražati svojo posebno kulturo ter drugim svetovnim valutam predstavljati razumen in stabilen vzor.

Na koncu naj povem, da po mojem mnenju javnost ne bo morala predolgo čakati na obnovitev ureditve bančništva v evrskem območju. Mislim, da bi lahko v skladu s členom 106(5) Maastrichtske pogodbe Evropsko centralno banko pozvali, da izpelje ta proces obnovitve reda in nadzira njegovo izvajanje. Dejansko potrebujemo močan zagon, strokovno znanje in časovni razpored za sprejemanje odločitev, ki bi ga lahko sestavila Evropska centralna banka, sprejel in izvajal pa Svet ministrov za evrsko območje, ki mu predsedujete vi, gospod Juncker.

Gospod predsednik, na koncu naj povem, da nam mora simbol povezovanja, ki ga predstavlja uspeh evra, dati pogum za naslednji korak pri oblikovanju te čedalje bolj povezane Evrope, kot nam narekuje več pogodb in kar si prizadevamo doseči. Neizbežnosti neuspeha se moramo zoperstaviti z dinamiko uspeha. Ta uspeh ima danes lepo ime: evro.

(Aplavz)

Pervenche Berès, *predsednica Odbora za ekonomske in monetarne zadeve*. – (FR) Gospod predsednik, evro je uspešen rezultat vizije in politične volje in ne produkt trga. Predstavlja tisto najboljše, kar lahko Evropa doseže, če vsi združijo moči.

Ob tej priložnosti želim seveda tudi pozdraviti in se v našem imenu, v imenu naših otrok in v imenu vseh ostalih zahvaliti ustanovitvenim očetom in arhitektom tega uspeha: Pierru Wernerju, ki je tukaj z nami, kanclerju Helmutu Schmidtu, predsedniku Giscardu d'Estaingu, predsedniku Evropske komisije Jacquesu Delorsu, kanclerju Helmutu Kohlu, predsedniku Françoisu Mitterrandu, baronu Alexandru Lamfalussyju, Tommasu Padoa-Schioppi, Phillippu Maystadtu in vsem drugim, ki jih nisem omenila. Želela pa bi tudi izkazati spoštovanje vsem dejanjem vaših predhodnikov, gospod predsednik, in dejanjem mojih predhodnikov, Karla von Wogaua, ki je še vedno z nami, in Christe Randzio-Plath, ki se nam je pridružila danes. Dejanja tega Parlamenta so v času prehoda na evro igrala ključno vlogo pri tem, da nismo skrbeli samo za prenos računov na bankah, temveč tudi za naše državljane, ki smo jim pomagali, da se tej novi valuti, ki bo kmalu postala njihova, prilagodijo, se nanjo navadijo in jo sprejmejo. Menim tudi, da tega ravnanja naše institucije ne smemo pozabiti in da mu je treba priznati zasluge.

Poleg tega sem vesela, da se ta slovesnost lahko odvija tukaj v Evropskem parlamentu, domu demokracije vseh državljanov Evrope. Evro je navsezadnje najprej v interesu vseh nas in šele potem v interesu bank. Zagotovo pa je v interesu Evropejcev, kar nam radi povedo. Nekatere vlade nasprotujejo temu, da se Evropi dajejo simboli. Vendar pa so prav Evropejci tisti, ki so sprejeli evro kot simbol pripadnosti Evropski uniji.

Evra seveda ne uporabljamo vsi. Na začetku nas je bilo 11, zdaj nas je 16. Pričakujemo, da se nam bodo pridružili še drugi. Vendar pa imam včasih občutek, da se nekatere države zaradi krize nagibajo k ponovnemu premisleku o tem, ali bi se morale pridružiti evrskemu območju ali ne. Mislim, da je to najboljši dokaz našega uspeha. Evropa ustvarja napredek, kar se tako pogosto kaže, z dokazovanjem njegove uspešnosti, ob tej priložnosti obeležitve njegove desete obletnice pa lahko jasno vidimo, da je ocena evra v veliki meri pozitivna. Nekatere države, ki so se prej obotavljale, lahko zdaj že potrka na vrata evrskega območja. Lahko jih samo spodbujamo, da to storijo pod pogoji iz Pogodbe, ki niso bili nikoli spremenjeni in ki so koristni, saj Evropi omogočajo napredek pri gospodarskih in monetarnih zadevah na podlagi dveh stebrov konsolidacije in širitve.

Vendar pa je obletnica tudi čas za pogled v prihodnost. Euro, ki se je v teh zadnjih desetih letih obogatil, mora zdaj odpreti nova področja za razvoj, pa ne zato, ker se s temi sploh ne bi ukvarjali, temveč preprosto zato, ker predstavljajo naše nadaljnje delo, ki nas še čaka.

Kar zadeva gospodarsko sodelovanje: Jean-Claude Juncker je opisal krizo, ki jo prestajamo. To stanje ni normalno. V času te krize se vsi zavedamo, da bi nam bilo danes veliko bolje, če bi v Evropski uniji napredovali enako hitro, kot smo v monetarni uniji. Iz tega se moramo torej nekaj naučiti. Ni normalno, da se ukvarjamo z ravnovesji v proračunskem primanjkljaju namesto s kakovostjo pri javni porabi. Vlade se morajo naučiti dogovarjati o svojih gospodarskih politikah. Ni normalno, da države članice sposojajo sredstva po tako različnih obrestnih merah, ko pa imajo isto valuto in isto obrestno mero, ki jo je določila Evropska centralna banka.

Enako velja za nadzor finančnih trgov. Predsednik Giscard d'Estaing je omenil člen 105(6), ki je naša skupna podlaga in nam omogoča napredek. Mislim, da je ena izmed lekcij, ki smo se jih naučili v tej krizi, ta, da bo Evropska centralna banka dejansko morala prevzeti vlogo nadzora. Nadzora finančnih trgov ne želimo ločiti od preudarnega nadzora na makro ravni. Toda da bi to dosegli, moramo kot politični vodje misliti tudi na ustvarjanje ravnovesja. Če se odgovornosti Evropske centralne banke okrepijo, bo treba pokazati, kako naj se institucionalno ravnovesje v celoti vzpostavlja v prihodnosti.

Na koncu želim reči samo še nekaj v zvezi z mednarodno vlogo evra. Strinjam se, da ne smemo zahtevati pretirane prednosti za euro kot rezervno valuto. Vendar pa ni normalno, da smo rabili 10 let za ustvarjanje evra, da smo deset let po prehodu na euro še vedno pasivni v mednarodnem prostoru in da se glas evra v procesu obnovitve nekega ravnovesja v svetovnem monetarnem sistemu še vedno ne sliši.

Za konec naj povem, da verjamem, da je euro veliko več kot zgolj valuta. Zato predstavlja tako veliko vprašanje za ta Parlament. Je orodje, ki služi našim državljanom, ki prestajajo najglobljo krizo doslej. Zato moramo uporabiti to čudovito stvaritev, ta simbol Evrope, da našim državljanom pomagamo prebroditi krizo v najboljših mogočih pogojih.

Werner Langen, član Odbora za ekonomske in monetarne zadeve. – (DE) Gospod predsednik, 10 let evra je prav res dober razlog za proslavo. Tisti, ki so pred desetimi leti govorili, da se bo euro sijajno razvijal, kot se tudi je, so bili tarča posmeha. K temu uspehu so prispevali mnogi, spominjam pa se tudi številnih, ki so izražali dvom – o evru so govorili kot o prezgodaj rojenem otroku in neizvedljivem projektu –, danes pa vemo, da je to bila vizija, h kateri je prispevalo veliko ljudi. Predhodna gospodinja nas je spomnila na vse tiste, ki so k temu prispevali, na mejnike, na Evropski monetarni sistem, ki je predstavljal dogovor z Evropsko centralno banko o oblikovanju srednjih tečajev, na Delorovo poročilo, na podlagi katerega je uvedba monetarne unije potekala v treh fazah, na Maastrichtsko pogodbo – samo dve leti po padcu Berlinskega zidu – in na prehodna obdobja. Mnogi so pomagali, da je euro danes tako uspešen projekt.

Kot je predsednica odbora, gospa Berès, že dejala, je v tem obdobju, zlasti pa od leta 1994, ko se je pričela izvajati Maastrichtska pogodba, in vse do leta 2002, Parlament aktivno sodeloval pri uvedbi bankovcev in kovancev ter pri številnih poročilih, razpravah, mnenjih in tudi predlogih, zato bi se zlasti želel zahvaliti dvema predsednikoma odbora iz tistega obdobja, gospodu von Wogau in gospe Randzio-Plath, ki sta Parlament predstavljala tudi zunaj in ki sta temu projektu, ki so ga prvotno sicer oblikovale vlade, dala potrebno parlamentarno podporo. Tudi danes si pod predsedovanjem gospe Berès prizadevamo za enako zastopnost.

18. novembra je Parlament z veliko večino sprejel poročilo, v katerem opisujemo uspehe, izzive, tveganja in probleme, in želel bi samo še dodati nekaj k temu, kar je povedala že gospa Berès.

Euro je dosegel velik uspeh in je edinstven projekt: gre za centralno monetarno politiko v upravljanju Evropske centralne banke ter lokalne proračunske in finančne politike. Pomembno je, da v prihodnosti povezavo med tema dvema ravnema odgovornosti v Paktu za stabilnost in rast ohranimo tudi v času krize. Brez Pakta za stabilnost in rast, brez močnejšega usklajevanja proračunske in finančne politike, bi se euro tudi v prihodnosti soočil s tveganji, ki se jim je mogoče izogniti. Zato pozivam predvsem države članice evrskega območja, pa tudi celotno Evropsko unijo, da ta red, to usklajeno sodelovanje, vzamejo bolj resno, kot so to pri nekaterih vprašanjih počele v preteklosti.

Euro je v veliki meri znižal inflacijo in s tem ustvaril zaupanje in stabilnost, postal pa je tudi druga najpogostejše obdržana rezervna valuta v določenem obdobju, kar se je vsem zdelo nemogoče. Euro je povečal pritisk na strukturne reforme v državah članicah in s tem tudi v času globalizacije postal „program vadbe“ za podjetja in države. Institucije z evrskega območja – nekatere je omenila predhodna gospodinja –, Svet za ekonomske

in finančne zadeve, Evroskupina in številne druge institucije so skupaj s Komisijo in Evropsko centralno banko ustvarile potrebne pogoje, ker so že delovale, ker so bile ustanovljene, ker so delale neodvisno, da bi se v gospodarski krizi odzvale hitro, zanesljivo in pravilno.

Evro smo občutili kot vzvod za oblikovanje evropskega finančnega trga. Politični zaključek na podlagi vseh teh skupnih uspehov je, da so države s skupno valuto in skupnim notranjim trgom dosegle edinstveno raven povezovanja, ki bo zagotovila mir in napredek.

Vendar pa to ne pomeni, da lahko evro v prihodnosti razumemo kot nekaj samoumevnega. Obstajajo številne posebne prošnje in zahteve, da tveganja vzamemo resno: razhajanje nacionalnih gospodarstev, ki je povezano s precejšnjimi tveganji v zvezi z rastjo plač in proračunskimi primanjkljaji, ob tej obletnici ne bi smelo ostati prikrito.

Povsem drug vidik predstavlja spreminjajoče se gibanje obrestnih mer za državne obveznice. Stopnja obrestne mere, ki se je nedvomno znižala, se je spet zvišala in tako v posameznih državah članicah v evrskem območju odprla možnost za nove probleme.

Parlament bi želel spomniti, da zlasti v zvezi s širjenjem evrskega območja ni mogoče dati nikakršnih posebnih popustov in da vse države, ki so članice evrskega območja, lahko upoštevajo in morajo upoštevati te pogoje iz Maastrichtske pogodbe.

Javnost je dobro sprejela evro. Pridobil je zaupanje sveta. Opravil je prvi preizkus in dal edinstven prispevek k trajnemu povezovanju naših narodov v Evropi. Na to smo lahko ponosni prav vsi. Hvala.

(Aplavz)

Jean-Paul Gauzès, v imenu skupine PPE-DE. – (FR) Gospod predsednik, gospod Giscard d'Estaing, gospod Juncker, gospod Trichet, gospod Almunia, gospe in gospodje, slišali smo veliko dobrih poudarkov.

V desetih letih je evro postal močan simbol Evrope. Vendar pa je zamisel, da bi Evropa lahko ustvarila enotno valuto, katere temelji so bili predvsem opredeljeni v sporazumu o monetarnem sistemu in uvedbi ekuja, sprejetem v Bremnu leta 1978, v tistem času na trgih in pri glavnih monetarnih organih zunaj Evrope naletela na dvome. Toplo se moramo zahvaliti in čestitati vsem tistim, ki so sprejeli to odločitev in katerih imena so bila tukaj že omenjena.

Uvedba evra je najboljši dokaz, da je Evropa ob prisotnosti politične volje sposobna sprejemati dolgoročne odločitve za skupno, uspešno prihodnost. Ta obletnica nam torej daje še posebej prikladno sporočilo o upanju za današnje čase.

Vendar pa je treba reči, da so bili med našimi sodržavljeni glede evra še nedavno prisotni mešani občutki. Za tiste, ki veliko potujejo, je bila prednost enotne valute očitna. Tisti, ki ne potujejo, so evro povezali z rastjo cen. Študije so dejansko dokazale, da je inflacijo občutila večina držav, čeprav so uradni podatki kazali, da je bila zlasti s pomočjo ukrepov Evropske centralne banke monetarna stabilnost zagotovljena. Nekateri so evro dejansko izkoristili za zaokrožitev cen navzgor in potrošniki mogoče niso bili dovolj pazljivi.

Ko je evro presegel dolar, smo slišali tudi pripombe nekaterih proizvajalcev, ki večino svojih proizvodov proizvajajo v evrskem območju, vendar jih prodajajo zunaj tega območja. Tudi Evropska centralna banka je imela svoje kritike, ki niso postavljali pod vprašaj njene neodvisnosti, temveč bolj njeno politiko obrestnih mer, ki so se zdele previsoke.

V času današnje krize so se številni izmed teh pogledov spremenili. Vsi razumemo, da je evro odločujoč dejavnik pri omejevanju posledic krize, ki je iz Združenih držav bila uvožena v Evropo. Evropska centralna banka je centralna banka, ki se je v tem primeru zagotovo najboljše odzvala. Njene posebej ustrezne odločitve so bile soglasno sprejete. V kakšnem položaju bi bili, če bi morala vsaka država članica posebej braniti svojo valuto? Izgube vrednosti bi bile neizogibne in ne bi se mogli izogniti valutni krizi.

Dobri rezultati evra nas morajo spodbuditi, da nadaljujemo in razširimo usklajevanje gospodarskih politik ter da spoštujemo načela Pakta za stabilnost in rast. Res je, da trenutno lahko sprejemamo izjeme in da jih mogoče tudi moramo sprejeti, vendar morajo te biti zgolj začasne, obenem pa je treba ohraniti cilj uravnovešenih javnih financ. Visokokakovostne javne finance in gospodarske politike so dolgoročno potrebne bolj kot kdaj koli prej. So zagotovilo uspešnosti, konkurenčnosti in rasti. So pogoj za trdnost naše valute, za evro.

Robert Goebbels, v imenu skupine PSE. – (FR) Gospod predsednik, v teh negotovih časih je pomembno, da lahko računamo na nekaj, kar ima zanesljivo vrednost: na evro. Ker sem kot član Sveta Ecofin v času priprav na prihodnjo enotno valuto tudi sam igral manjšo vlogo, sem v argumentih z obeh strani opazil dvome, pa tudi mencanje držav članic, zaradi česar se je Evroskupina na koncu spremenila v okrepljen forum za sodelovanje, ki je pred svojim časom. Poleg tega je Evropa z odločenostjo nekaterih držav, da prevzamejo glavno vlogo pri tem, da povezovanje postane resničnost za vse naše sodržavljanke, dosegla dva najodličnejša dosežka. S tem mislim na Schengenski sporazum, ki je omogočil prosti pretok Evropejcev in ki se je začel izvajati na pobudo petih držav: Francije s predsednikom Mitterandom, Nemčije s kanclerjem Kohlom in državami Beneluxa. Švica je že postala del schengenskega območja, Britanci in Irci pa se tej Evropi narodov še vedno izogibajo.

Predsednik Mitterrand in kancler Kohl sta bila tudi politična arhitekta evra, čeprav je ta monetarni uspeh podpiralo še veliko drugih, prvi med njimi pa Jacques Delors. Prva lekcija, ki bi jo rad izvel iz tega, je, da se nihče, ki želi boljšo Evropo, ne sme bati medvladnega ukrepanja, zlasti kadar gre za koalicijo držav, ki resnično želijo ustvariti napredek v Evropi. Pogodba iz Prüma, ki je namenjena boju proti težjim kaznivim dejanjem, je primer tega pozitivnega in okrepljenega sodelovanja za Evropo. V času, ko je Pogodba o Ustavi za Evropo že mrtva in pokopana, in sicer potem, ko so proti njej glasovale nenavadne politične sile ne samo v Franciji, temveč tudi na Nizozemskem, in v času irske in verjetno tudi češke blokade neprebavljive zakonodaje, znane kot „mini“ Lizbonska pogodba, bi morali dokazati, da Evropa še vedno deluje tako, da se zanaša na širok prostor okrepljenega sodelovanja.

V vsakem primeru ostaja čar evra nedotaknjen. Po Sloveniji se nam je pravkar pridružila še Slovaška. Drugi se razburjajo, ker jim zaščita, ki jo nudi evro, ne prinaša še več koristi. Celo v Združenem kraljestvu se dvigajo glasovi, ki začenjajo dvomiti v slavno izolacijo države zaradi padca funta, ki se je v manj kot enem stoletju spremenil iz svetovne rezervne valute v povprečno valuto. Zaradi doslednih ukrepov Wima Duisenberga, Jean-Clauda Tricheta in drugih je evro v desetih letih postal druga svetovna rezervna valuta. Dolar seveda ostaja kralj svetovnih transakcij in še vedno zagotavlja varno naložbo, toda ogromni dolgovi, ki so se nakopičili v Združenih državah, ki so ostali svet prepričevale, naj vloga v njihov življenjski slog, bodo čedalje pogostejše sejali seme dvoma v sposobnost prve gospodarske sile, da izpolni svoje zaveze. Finančni svet se dejansko nagiba k duopolu evro/dolar. Vsak monetarni duopol je redno deležen prilagoditev paritetnih tečajev, ki se pogosto zgodijo nenadoma. V času razširjene recesije svet potrebuje stabilnost in nova zagotovila. Evro bo v tej stabilnosti odigral ključno vlogo. Evropska centralna banka (ECB) je pred svetovno finančno krizo „izdelano v ZDA“ storila, kar je morala.

Kot je dejal Jacques Delors, evro predstavlja zaščito, ki varuje vso Evropo, vendar pa evro še ni dal zadostne spodbude evropskemu gospodarstvu. ECB je zadolžena samo za monetarno politiko. Na koncu je Komisija samo prvorazredni svetovalec, ki daje sicer na splošno koristne predloge, toda pravi gospodarski akterji so še vedno države, ki na žalost delujejo neorganizirano. Čeprav bi lahko uspešna uskladitev kumulativne gospodarske moči 27 držav naredila čudeže, ostaja Evroskupina navkljub hvalevrednim prizadevanjem Jean-Clauda Junckerja še vedno neformalna debatna skupina. Spomladi 1999 sem bil priča poskusu, ki so ga znotraj Evroskupine sprožili nekateri finančni ministri, vključno z Oskarjem Lafontainom, Dominiquom Strauss-Kahnom in Carlom Ciampi, da bi vzpostavili gospodarsko in monetarno sodelovanje med Evropsko unijo in Evropsko centralno banko. Wim Duisenberg je to ostro zavrnil: „nikoli ne bo nikakršnega vnaprejšnjega sodelovanja z Evropsko centralno banko, saj se boste na naše odločitve vedno morali odzvati naknadno.“ Razlog za to je očiten: ECB je in bo ostala neodvisna pri izvajanju svoje monetarne politike, toda neodvisnost ne pomeni tudi, da je treba onemogočiti konstruktiven dialog med institucijami, katerih naloga je braniti interese in skupno usodo 500 milijonov Evropejcev. Nič ne more preprečiti državam, da se bolje organizirajo pri doseganju ustrezne uskladitve njihovih gospodarskih politik, bodisi znotraj EU ali zlasti pri predstavitvi Evrope zunaj, kot je pravkar ugotovil Jean-Claude Juncker.

Wolf Klinz, v imenu skupine ALDE. – (DE) Gospod predsednik, gospod Giscard d'Estaing, gospod Juncker, gospod Trichet, gospod Almunia, gospe in gospodje, močno obžalujem, da je na današnji slavnostni seji prisotnih tako malo poslancev, saj gre res za zgodovinski dogodek. Prejšnji govorniki so že povedali, koliko dvomov je bilo ob prvi uvedbi evra. Prevladoval je občutek, da se z logističnimi izzivi, povezanimi z uvedbo več milijard bankovcev in kovancev, ne bo mogoče spoprijeti in da zamisel o združevanju skupne monetarne politike s posameznimi davčnimi politikami v državah članicah ni samo velik izziv, temveč preprosto nekaj neizvedljivega.

Današnja dejstva pripovedujejo precej drugačno zgodbo. Evropska monetarna unija je resničnost; evro obstaja že deset let. To je nekakšen manjši politični čudež in še enkrat se je pokazalo, da so besede Walterja

Hallsteina, prvega predsednika Komisije, resnične: „Tisti, ki ne verjamejo v čudeže v evropskih zadevah, niso realisti.“

Dvomi številnih državljanov v številnih državah članicah, ki so sprva verjeli, da bo evro povzročil ogromno rast cen, so se zdaj razblinili. Evro je sprejet in mnogi državljani so mu navdušeno izrekli dobrodoščilo. Postal je nekakšna vidna evropska označba: poleg himne in zastave je eden izmed redkih simbolov, ki jih imamo danes.

Menim, da bi lahko rekli, da sta Evropa in evropsko gospodarstvo v prvih nekaj letih delovanja Evropske centralne banke plula v dokaj mirnih vodah, zato banka ni imela nikakršnih težav pri izvajanju politike stabilnosti. A kljub temu je treba poudariti, da je povprečna stopnja inflacije v prvih desetih letih evra znašala približno 2 %, torej toliko, kolikor si je to bolj ali manj zastavila sama Evropska centralna banka. Po drugi strani pa je nemška marka, ki je vedno bila znamenit primer stabilnosti, imela ves čas svojega 50 letnega obstoja 3-odstotno stopnjo inflacije. Zato je mogoče reči, da je Evropska centralna banka zelo uspešna.

Vendar pa Evropska centralna banka kaže svojo pravo moč, svojo pravo kakovost prav zdaj v času krize. Zdaj mora odigrati zelo pomembno vlogo. Dokazala je, da je neodvisna, uspešna in samozavestna in da ukrepa odločno in hitro. Postala je vzor nekaterim centralnim bankam, tako v tistih evropskih državah, ki še niso članice evrskega območja, kakor tudi v državah izven Evrope. Ameriški centralni banki Zvezne rezerve je dala jasno vedeti, da lahko vodi uspešno politiko, vendar ne navlic svoji neodvisnosti, temveč ravno zato, ker je politično neodvisna in ker ne izvaja navodil različnih vlad.

Vemo, da so države članice v tem trenutku, ko so bančni sektorji v posameznih državah prišli pod varno okrilje, sredi razvijanja različnih načrtov gospodarskih spodbud, ki naj bi vsrkali negativne vplive finančne krize na realno gospodarstvo. To bo postavilo Evropsko centralno banko pred nove izzive, saj obstaja tveganje, da bodo razlike v pristopih povzročile izkrivljanje konkurence in da bo zblíževanje, ki smo ga deloma dosegli med članicami evrskega območja, izgubljeno ter da bomo priča čedalje bolj razhajajočim se razvojem. To je treba preprečiti in prav zaradi tega je tako pomembno, da se Pakt za stabilnost in rast ne oslabi ali zavrže. Ravno nasprotno: poskrbeti moramo, da ostane veljaven. In prav zato je pomembno tudi, da se potrebne strukturne reforme, ki sta jih Komisija in Evropska centralna banka v preteklosti večkrat zahtevali, v posameznih državah članicah tudi dejansko izvedejo.

Evropska centralna banka bo v prihodnjih letih dobila novo nalogo. Kriza nas je naučila, da potrebujemo nekakšen evropski nadzor finančnega trga, to pa je področje, na katerem lahko Evropska centralna banka odigra veliko vlogo. Slednja je namreč že namignila, da je načeloma pripravljena vpeljati nekakšen osrednji evropski nadzorni sistem, ki bi bil podoben Evropskemu sistemu centralnih bank. Mednarodno vlogo evra je treba še bolj okrepiti. Evrsko območje mora biti soglasno in se mora tudi predstavljati kot enota v mednarodnih organizacijah, kot sta Mednarodni denarni sklad in Organizacija za gospodarsko sodelovanje in razvoj.

Še vedno drži, da enotna valuta brez enotne fiskalne gospodarske politike ostaja in bo še naprej ostala tvegan podvig. To niso zgolj malenkosti. EU se še vedno sooča z nekaterimi večjimi izzivi: soočamo se z visokimi in na žalost naraščajočimi stopnjami brezposelnosti, demografskimi spremembami, migracijskimi pritiski, čedalje večjo revščino v nekaterih sektorjih družbe in nepopustljivejšo konkurenco v okviru globalizacije. Evrsko območje se bo s temi izzivi lahko soočilo samo, če bodo gospodarske politike držav članic tesneje povezane. Imenovanje predsednika evrskega območja je bilo samo prvi korak v tej smeri in še vedno je samo prvi korak: prišel je čas, ko jih potrebujemo več.

Cristiana Muscardini, v imenu skupine UEN. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, po desetih letih čedalje večji prostor, ki ga je evro ustvaril v mednarodni trgovini, ter njegova uporaba v obliki rezervne valute kažeta, da je evro postal svetovno merilo. Zagotovil je monetarno stabilnost in pomagal pri povezovanju gospodarstev držav članic, ki so ga sprejele, kljub nekaterim napakam v presoji, ki so povzročile probleme državljanom, tako zaradi dejanskih deviznih tečajev med nacionalnimi valutami in evrom kot nekaterih preverjanj cen blaga in storitev, ki so bila opravljena naknadno.

Evro ni bil vsiljen od zunaj in je bil ustvarjen brez kakršnih koli osvajalnih vojn ali političnih hegemonij. Bil je rezultat svobodnega sodelovanja 11 vlad, ki so v oblikovanju ekonomske in monetarne unije, kot je opredeljeno v Pogodbah, videle temeljni korak pri doseganju politične unije, ki je na žalost še vedno nismo uspeli doseči.

Nekateri problemi, ki so se pojavili, so posledica neučinkovitosti v sistemu, ki ni bil pripravljen za nalogo usmerjanja drugega pomembnega sorodnega pojava; govorim o čedalje hitrejši internacionalizaciji in velikih

spremembah v načinu izvajanja trgovine na mednarodni ravni. Evro je omogočil, da smo se lahko soočili z nizom težav, izmed katerih je najresnejša trenutna finančna kriza, in zaščitil nas je pred velikimi pritiski, ki so razdejali naše trge. Če ne bi bilo evra, bi se ponovile izkušnje iz leta 1992, ali še hujše.

Deseto obletnico označujemo s toplo dobrodošlico Slovaški, šestnajsti državi, ki se je pridružila evrskemu območju. Ukrepi, ki sta jih Evropska centralna banka (ECB) in Komisija uvedli za namen spopadanja s trenutno krizo, so delovali kot blažilec in nekakšno zadrževanje, vendar še vedno trdimo, kot smo v tej dvorani pogosto trdili, da je nesprejemljivo, da je monetarna politika ločena od gospodarske politike. Dejansko stanje je seveda nekoliko nenavadno: 16 držav članic z enotno valuto, 27 nacionalnih gospodarskih politik, ki jih po svojih najboljših močeh usklajuje Komisija, in 11 držav članic z nacionalnimi valutami.

Usklajevanje monetarne politike z gospodarsko politiko, ki dejansko ne obstaja, zagotovo ni nobena posebna mojstrovina, ampak če institucije, ki so odgovorne za gospodarske politike v naših državah, ne komunicirajo s centralnimi bankami in ECB, ki mora vse te politike združiti, in obratno, potem bo Evropska unija naletela na nove težave pri skupnem soočanju s finančno krizo, obenem pa tudi na vedno nove izzive, ki nam jih prinašata zunanji svet in globalizacija.

Upamo, da bodo zadnje izkušnje prepričale ljudi, da se je treba soočiti s spremembami v Evropi, in realno gospodarstvo ponovno postaviti v središče ter zagotoviti boljšo povezanost med ECB in evropskimi institucijami, ki so zadolžene za opredeljevanje politične strategije in strategije načrtovanja. Tudi nedavna energetska kriza nam je pokazala, da je skupna gospodarska politika kot ena glavnih strateških tem ključnega interesa za javnost in da z njo ne smemo odlašati. Če obstaja politična volja, bo naraščajoča moč evra pospešila sprejetje takšne politike.

Alain Lipietz, v imenu skupine Verts/ALE. – (FR) Gospod predsednik, gospod Giscard d'Estaing, gospod Juncker, gospod Trichet, gospod komisar, gospe in gospodje, spomniti bi vas želel na to, kako je leta 1992, ko je bilo še povsem nejasno, ali bodo Francozi glasovali za Maastrichtsko pogodbo ali ne, Jacques Delors govoril pred generalno skupščino francoske Stranke zelenih, ki je uspela prispevati manjkajoči 1 % ali 2 %.

Takrat nam je dejal: „Glasujte za evro; potem bomo imeli politično Evropo, kajti če ne ustvarimo politične Evrope, ki bo nadzorovala Evropo, ga ljudje ne bodo sprejeli. Ne bodo ga sprejeli nikoli.“ Ni nas prepričal. Maastrichtska pogodba je bila odobrena, toda politična Evropa ni bila ustvarjena. In prav s tem problemom se soočamo danes.

Zakaj smo bili v tistem času proti evru? Za to sta obstajala dva razloga. Prvič, zdelo se nam je, da bodo maastrichtska načela Evropo potegnili v vsaj petletno prociklično recesivno politiko, in drugič, način vključevanja splošne monetarne politike v splošno gospodarsko politiko prek Maastrichtske pogodbe ni bil zadovoljiv. V imenu neodvisnosti Evropske centralne banke naj bi monetarno politiko ločili od drugih politik.

Povsem iskreno moram reči, pa čeprav ne mene ne drugih članov Stranke zelenih Maastrichtska pogodba ne prepriča niti danes, da me spremembe zakonodaje in izvajanja ekonomske in monetarne unije precej privlačijo.

Zgodile so se tri večje spremembe. Prvič, stabilnost cen je določena na višini nekoliko manj kot, vendar blizu 2 %. Ta cilj je mogoče videti nesmiseln. V trenutku, ko svetu grozi deflacija in ko se stanje slabša še z nagibanjem nekaterih držav k hitremu zmanjšanju stopenj DDV v okviru Keynesove politike, je očino, da ta 2-odstotni cilj ni več samo nekaj, s čimer bi se želeli bahati. Če tega 2-odstotnega cilja ne uspemo ohraniti, tvegamo zelo visoke realne obrestne mere.

Druga večja reforma je očitno reforma Pakta za stabilnost in rast, ki je bila opravljena leta 2005 in ki nam danes omogoča, da imamo politiko, ki je kontraktilna in usmerjena v spopadanje s krizo.

Tretje večje preoblikovanje predstavlja spremenjeno delovanje stvari v praksi. Ta stalen dialog, ki je bil še enkrat poudarjen v tej dvorani, med gospodom Trichetom, gospodom Almunio, gospodom Junckerjem in gospodom Barrosom, je pravzaprav v nasprotju s samo Maastrichtsko pogodbo. Takšno obliko sodelovanja med gospodom Trichetom in gospodom Almunio na primer štejem za enakovredno sodelovanju med gospodom Bernankejem in gospodom Paulsonom, saj je to pozitivno in zaželeno. Kaj je torej treba še storiti? Rekel bi samo to, da moramo ustrezno uporabiti dobre vidike Maastrichtske pogodbe.

Pravi problem nam predstavlja opredelitev deviznega tečaja, kar so večkrat omenili moji predhodniki. Naloga določitve deviznega tečaja je dodeljena Svetu. Poiskati moramo sredstva, ki bodo zagotovila, da bo Svet določil takšen devizni tečaj za Evropo, ki ne bo naključno izpeljan iz obrestne mere, izbrane s strani Evropske

centralne banke, temveč ki ustrezno odraža industrijsko politiko. Da bi to storili, moramo najti ustrezne instrumente.

Drugič, cilj Evropske centralne banke ni samo ohraniti obrestno mero, ki bi bila blizu 2 %, temveč tudi izvajati politiko Evrope, s tem pa mislim na lizbonsko in gothenburško strategijo. Potrebujemo politiko za refinanciranje in ponovno znižanje zasebnih dolgov s strani Evropske centralne banke v skladu z gothenburško in lizbonsko strategijo.

Nazadnje, kot je bilo že rečeno, potrebujemo nadzor na evropski ravni, Evropska centralna banka pa je v najboljšem položaju, da opravi to nalogo.

Ilda Figueiredo, v imenu skupine GUE/NGL. – (PT) Obžalovanja vredno je, da te priložnosti ne izkoriščamo za poglobljen pregled posledic izvajanja neoliberalne in monetaristične politike – pri čemer uporabljamo evro kot izgovor –, ki sta povzročili trenutni resni družbeni položaj in prispevali k povečanju neenakosti, brezposelnosti, tveganemu in slabo plačanemu delu ter revščini.

Nesprejemljivo je, da se oprijemamo ideoloških dogem, kot so stabilnost cen in neracionalna merila Pakta za stabilnost in rast, ki se uporabljajo kot izgovor za nadaljevanje privatizacije in odpravo odgovornosti države za aktivnosti na področju socialnih zadev. Ta pristop vključuje tudi idejo o minimalni državi in večji učinkovitosti zasebnega sektorja, s čimer se želi vsiliti sprejetje tako imenovane omejitve plač, katere posledica so nizke, nominalne rasti plač in celo zmanjšanje realnih plač, kar na žalost jasno kaže portugalski primer.

Ne moremo se strinjati z lažno neodvisnostjo Evropske centralne banke, ki zavlačuje z odločitvami o zmanjšanju obrestnih mer in ki ohranja previsoko vrednost evra samo zato, da bi zaščitila tiste države z bolj razvitim gospodarstvom in močnejšimi gospodarskimi in finančnimi skupinami, s čimer povečuje stisko šibkejših gospodarstev in ljudi z manj finančnimi sredstvi.

Ta politika Evropske centralne banke je povzročila krčenje evropskega gospodarstva, kar jasno kaže na potrebo po nadaljnjem zmanjševanju referenčnih obrestnih mer. Ker je kupna moč delavcev in upokojencev v zadnjih 10 letih upadla, so dobički gospodarskih in finančnih skupin dosegli svojo najvišjo raven v 30 letih, kar je povzročilo veselje in zadovoljstvo, ki smo ju slišali v tej dvorani. Celó zdaj, v tej krizi, ki so jo te skupine povzročile, je to, kar počnejo, nacionaliziranje škode za namen privatizacije dobičkov, medtem ko delavci, mikro in mala podjetja, upokojenci in brezposelni trpijo posledice krize in so v najboljšem primeru upravičeni samo do nekaterih ostankov. Samo pogledajte si, kaj se dogaja v finančnem sektorju, kjer so nekatere banke po nastopu finančne krize že večkrat povečale razlike med prodajnim in nakupnim tečajem in kjer se je samo v enem letu zaračunan pribitek podvojil, s čimer so nova posojila deležna še večjih omejitev.

Zato vztrajamo, da je treba nujno prekiniti z neoliberalno in monetaristično politiko in ustaviti Pakt za stabilnost, davčne oaze ter lažno neodvisnost Evropske centralne banke. Zato vztrajamo, da je treba močno povečati proračun EU na podlagi pravične porazdelitve prihodka in premoženja, da bi dobili pravo politiko gospodarske in socialne kohezije in da bi zavrnili ukrepe, ki so v glavnem ukrepi v smislu „reši se, kdor se more“ in ki omogočajo bogatejšim, da še bolj bogatijo, revnim pa, da postanejo še bolj revni, kar jasno kažejo naraščajoče neenakosti in neskladja med gospodarstvi evrskega območja.

Zato vztrajamo, da je treba podpreti proizvodnjo mikro, malih in srednje velikih podjetij, spodbuditi kakovostne javne storitve, olajšati posojila in izboljšati kupno moč družin, ne samo najbolj prikrajšanih, temveč tudi družin, ki sodijo v srednji razred; treba je ustvariti več delovnih mest in zmanjšati revščino in bedo milijonov ljudi v naših državah.

PREDSEDSTVO: GOSPOD ONESTA

podpredsednik

Nigel Farage, v imenu skupine IND/DEM. – Gospod predsednik, kar uživajte v proslavi desetega rojstnega dne evra, kajti močno dvomim, da boste praznovali tudi dvajsetega. Kar smo videli danes dopoldne, spominja na stare sovjetske čase. Se spominjate petletnih načrtov, ki so jim napovedovali uspeh, še preden so se začeli izvajati, to pa so podkrepili z bahanjem o rekordnih pridelkih in odličnih proizvodnih številkah za traktorje? Podobno smo tudi mi danes bili deležni govorov vrste „odvoljenih“, starajočih se birokratov, ki nas prepričujejo o nekem velikem uspehu. Vse to so samo prividi.

Mnenje, da je ECB opravila dobro delo, je res posebno. Evropska centralna banka je zvišala obrestne mere julija lani, torej prav v trenutku, ko so se trgi začeli sesuvati in so se drugod po svetu znižale obrestne mere. Seveda me nič od tega ne preseneča, saj gre pri tem evru samo za to, da politika vsiljuje narodom Evrope

svojo voljo. Spomnite se, da sta samo dve državi – Danska in Švedska – izvedli referendum o evru in da sta obe rekli „ne“; izgovorili sta besedico, ki se ji vi na vsak način poskušate izogniti.

Evrsko območje še nikoli ni bilo na preizkušnji, vendar se bo to kmalu zgodilo. Španija ima gospodarske težave. Italija, kot so v tistem času trdili nemški ekonomisti, se ne bi nikoli smela pridružiti evrskemu območju, vendar pa mislim, da bi svojo pozornost morali bolj posvetiti položaju v Grčiji. Na ulicah demonstrira na tisoče mladih ljudi, ki od svoje vlade zahtevajo, da nekaj stori, ki od svoje vlade zahtevajo, da zniža obrestne mere, ki od svoje vlade zahtevajo, da devalvira. Vendar pa je grška vlada ujeta v evrskem prisilnem jopiču. Ničesar ne more storiti. In tudi prihodnje splošne volitve v Grčiji ne morejo prinesiti prav nobenih sprememb. Ko se ljudem odvzame možnost, da se na voliščih sami odločijo o svoji prihodnosti, potem se bojim, da postane edina logična alternitva samo še nasilje.

S tem evrom pa ste ljudi zaprli v gospodarski zapor. Ljudi ste zaprli v *Völkerkerker*, zapor narodov, in potrebno bo veliko poguma, da se iz njega izvlečejo. Potrebno bo vodstvo ali po možnosti neizbežno sesutje gospodarstva. Lahko žvižgate, lahko se posmehujete, toda zapomnite si tole: Britanija je zunaj evrskega območja lahko devalvirala, lahko je znižala obrestne mere. Uspelo nam je storiti tisto, kar smo morali storiti. Kar posmehujete se, če se hočete, toda ali ste opazili, da na trgu obveznic danes zjutraj grške obveznice kotirajo za 233 točk višje od nemških obveznic? Vem, da večina izmed vas v tej dvorani ne ve niti, kaj to pomeni, tisti pa ki vedo, se bodo potrudili, da to ignorirajo. Kar potiskajte glavo v pesek, če hočete. Lahko ignorirate trge, če hočete, toda trgi ne bodo ignorirali vas.

Roger Helmer (NI). – Gospod predsednik, v zadnjih 200 letih je bilo najmanj pol ducata poskusov ustvarjanja enotnih valut ali mehanizmov fiksnih deviznih tečajev. Prav vsi so propadli, vsi so oškodovali udeležence in enako se dogaja tudi z evrom. Neravnovesja, ki so jih dolgo časa napovedovali skeptiki, nas začenjajo razjedati. Konkurenčnost Italije je propadla. Izkušnje Španije so kot izkušnje bika na bikoborbi: ta je na začetku drzen in močan, nato pa na pesku do smrti izkrxavi. Nedavni nemiri v Grčiji so jasno povezani z brezposelnostjo, ki je posledica precenjenega evra. Razlike v vrednosti obveznic med Grčijo in Nemčijo so dosegle brezprimerne ravni – več kot 200 baznih točk.

Trgi špekulirajo na propadu evra. V Britaniji se lahko zahvalimo bogu, da smo obdržali svojo valuto in da nismo del tega počasnega propada evrskega območja. Vse najboljše evro!

Predsednik. – Razprava se je zaključila.

Pisne izjave (člen 142)

Richard Corbett (PSE), v pisni obliki. – Deseta obletnica glasovanja o predlogu, ki ga je Parlament predstavil v imenu Sveta ministrov in ki ga je podal Gordon Brown (takratni predsednik Sveta) za namen fiksiranja deviznih tečajev na raven tistega dne in uvedbe evra, je priložnost za proslavo desetih let uspeha, stabilnosti in moči danes ene izmed dveh glavnih valut na svetu.

Če bi še vedno imeli pezeto, liro, drahmo in druge posamezne valute, ki bi ena proti drugi izjemno nihale, bi trenutno gospodarsko krizo spremljali še pretresi na valutnih trgih. Evro svojim članicam pomeni kamen stabilnosti, kar je pokazala ravno nasprotna usoda Islandije in Irske.

Obletnica je tudi možnost za razpravo o tem, ali dolgoročna gospodarska prihodnost Britanije leži v članstvu v evrskem območju. Britanija seveda lahko vzdrži zunaj evrskega območja na kratek rok, toda sčasoma lahko izgubimo: naša podjetja so na evropskem trgu prikrajšana zaradi menjalnih stroškov in stroškov zavarovanja pred tveganji, s katerimi se njihovi konkurenti ne soočajo; vlagatelji v evropski trg pa bodo raje del območja glavne valute kot območja manjše valute.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), v pisni obliki. – (EL) Slavnostna seja, s katero Evropski parlament označuje deseto obletnico ekonomske in monetarne unije (EMU) v času hude krize kapitalističnega sistema, je nadaljevanje večkratnih resolucij in poročil Evropskega parlamenta na isto temo in samo še en poskus omilitve politike EU, ki je naravnana proti navadnim ljudem in delavcem in ki se je po propadu socializma nadaljevala z Maastrichtsko pogodbo in njenim odločnim napadom na pravice in svoboščine delavcev.

EMU, ustanovitev Evropske centralne banke in uvedba evra so nujni členi v verigi kapitalističnih prestrukturiranj, ki jih podpira kapital, da bi se lahko obranila pred zahtevami delavcev in zavarovala svojo donosnost s pospeševanjem izkoriščanja delavskega razreda in razredov navadnih ljudi.

Argumenti o stabilnosti cen, nižanju inflacije in zaščiti gospodarstev pred tveganji in krizo so obrabljeni argumenti. EMU ščiti donose monopolov in pospešuje privatizacijo in združitve.

V preteklem desetletju so delavci občutili krčenje svojih dohodkov, poslabšanje industrijskih odnosov, izginitje pravic do zavarovanja ter poslabšanje zdravstvenih in izobraževalnih storitev, ki so se spremenile v privatizirano blago.

Delavci zavračajo evropsko enosmerno cesto in njene podpornike, kakor tudi lizbonsko strategijo in Lizbonsko pogodbo, in se borijo proti EMU in sami EU za moč in gospodarstvo navadnih ljudi.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), v pisni obliki. – (PL) V okviru razprave o evru bi želel poudariti tri negativne vidike njenih rezultatov.

Prvič, od trenutka, ko je bil evro uveden, torej od leta 2002 do vključno 2007, so se tri države članice, ki so ostale zunaj evrskega območja (Anglija, Švedska in Danska), razvijale hitreje od držav v evrskem območju. Bruto nacionalni dohodek v teh treh državah je rasel skoraj dvakrat hitreje od povprečja v evrskem območju, stopnja brezposelnosti pa je bila nižja.

Drugič, boj proti učinkom trenutne finančne in gospodarske krize je v teh treh državah očitno bolj uspešen kot v evrskem območju. Centralne banke Anglije, Švedske in Danske so zelo hitro in očitno znižale obrestne mere in obenem zagotovile likvidnost komercialnim bankam. Zdi se tudi, da bo fiskalna politika v teh državah učinkovitejša od fiskalne politike v evrskem območju.

Tretjič, nove države članice, ki se pripravljajo na vstop v evrsko območje, morajo izpolniti številna monetarna in fiskalna merila dve leti pred vstopom. Nekatera izmed teh meril si medsebojno nasprotujejo, kot je vključenost v sistem ERM II – in s tem ohranitev deviznega tečaja nacionalne valute do evra v razponu nihanja, ki znaša $\pm 15\%$ – ter obenem ohranitev nizke ravni inflacije. Preprečevanje pritiska devalvacije na nacionalno valuto zahteva poseg centralnih bank, kar pomeni dajanje večjih količin nacionalne valute v obtok, to pa očitno povečuje pritisk inflacije. Ker Komisija želi k vstopu spodbuditi nove države članice, bi morala premisliti o odpravi tega očitnega neskladja.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), v pisni obliki. – (FI) Gospod predsednik, gospe in gospodje, Evropska ekonomska in monetarna unija je začela delovati 1. januarja 1999 in istočasno je 11 držav članic EU sprejelo enotno valuto. Evro je 1. januarja 2009 dopolnil 10 let. Istočasno je Slovaška postala šestnajsta država, ki uporablja evro.

Kot je v svojem govoru pred Parlamentom povedal že gospod Juncker, evro skoraj gotovo pomeni „sidro stabilnosti“. To je nekaj, česar se boleče zavedajo države, ki so ostale zunaj evrskega območja.

Čeprav so deseto obletnico evra zasenčile skrbi zaradi možne poglobitve recesije, verjamem, da se je evrsko območje zmožno izvleči iz krize. To pa bo kljub vsemu zahtevalo precejšen trud na strani Unije. V skladu z zadnjimi ocenami bo učinek dogovorjenega svežnja spodbud bistveno manjši od $1,5\%$ bruto domačega proizvoda, ki je načrtovan za to območje. V skladu s tekočimi ocenami bo znašal okrog $0,6\%$. Potrebna je torej dodatna spodbuda.

Evro je nedvomno dosegel uspeh, vendar so k temu pripeljala nenehna prizadevanja. Zdaj moramo okrepiti vlogo Evrope v nadzoru finančnih trgov. Ohraniti moramo temeljna načela in merila ekonomske in monetarne unije.

Zita Pleštinská (PPE-DE), v pisni obliki. – (SK) 1. januarja 2009 je evro postal uradna valuta Slovaške. Od tega datuma se dvojni križ na treh hribih s slovaške zastave pojavlja na kovancih za en in dva evra, ki so bili dani v obtok po vsem evrskem območju.

Ta dan je bil zgodovinskega pomena za Slovaško in Slovaki smo zelo ponosni, da smo prva država iz nekdanjega socialističnega bloka, ki je uvedla evro v tem simboličnem letu, ko se praznuje deseta obletnica evrskega območja.

Cenim dejstvo, da je trenutna slovaška vlada sprejela zavezo Mikuláša Dzurinde, katerega kabinet je jeseni leta 2004 sprejel načrt o nadomestitvi krone z evropsko valuto in kot ciljni datum določil začetek leta 2009.

Poleg tega se zdi primerno, da se tukaj v EP zahvalimo slovaškim ljudem, saj so prav oni kot glavni akterji zahtevnih toda potrebnih „Dzurindinih“ reform, vztrajali in pomagali Slovaški, da postane uspešna evropska država.

Od 1. januarja 2009 bo evro vsak dan povezoval ljudi Slovaške z Unijo.

Zbogom krona, dobrodošel evro.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Uvedba enotne evropske valute pred 10 leti je označila zaključek procesa, katerega posledice se čutijo daleč izven gospodarskega sektorja. Zaključek procesa vzpostavitve ekonomske in monetarne unije je pokazal na zavezo držav članic k varovanju gospodarske in politične enotnosti EU.

Uspeh evra zato pomeni uspeh procesa izgradnje subjekta, oblikovanega za širjenje evropskih vrednot na mednarodni ravni in potrditvev Evropske unije kot glavnega akterja v poslovnih in finančnih odnosih znotraj svetovnega gospodarstva.

Verjamem, da koristi, ki jih je prinesla uvedba evra, vključno z makroekonomsko stabilnostjo, precejšnjim zmanjšanjem nihanja cen, spodbujanjem ustvarjanja delovnih mest in podpiranjem rasti produktivnosti, ki jih vse podpira čedalje močnejši odpor proti zunanjim pretresom, upravičujejo vsa prizadevanja novih držav članic, zlasti Romunije, da čimprej izpolnijo konvergenčna merila in se pridružijo evrskemu območju.

Richard Seeber (PPE-DE), v pisni obliki. – (DE) Ker je bil evro uveden 1. januarja 1999, je enotna valuta v mnogih ozirih dokazala, da je pomemben dejavnik stabilnosti gospodarstva EU. Enotna valuta je predvsem gonilna sila evropskih menjav: izginotje deviznih tečajev v državah evra pomeni pomembno in očitno prednost za državljanke in spodbuja mobilnost znotraj EU.

Poleg očitnih prednosti, ki jih prinaša, je evro postal tudi sidro v finančni krizi. Samo večja valuta, ki jo uporabljajo številne državne članice in nacionalna gospodarstva, lahko ublaži ogromne posledice gospodarskega propada. Monetarna unija pomeni, da je makroekonomske vzvode mogoče uporabiti na mednarodni ravni in da se je na finančno krizo mogoče odzvati aktivno.

Toda evro je tudi simbol evropskega združevanja in predstavlja dolgo pot, ki so jo evropski ljudje skupaj že prepotovali. Monetarna unija je naslednji logičen korak po gospodarski uniji in bi moral utreti tudi pot h globljem evropskem združevanju.

Iuliu Winkler (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Skoraj pred enim letom, ko smo označili deseto obletnico ustanovitve Evropske centralne banke (ECB) in monetarne unije (EMU), smo poudarili naslednje: „V desetih letih svojega obstoja je EMU dosegla odmeven uspeh.“

Mislim, da je ta ocena dokaj primerna, saj trdno verjamem v pomen solidarnosti, ki jo morajo države članice pokazati v svojih skupnih ukrepih, da bi premagale učinke finančne krize in zmanjšale negativne vplive svetovne gospodarske krize. Evropa se je po koncu druge svetovne vojne znašla v najbolj negotovem gospodarskem položaju. V takšnem ozračju moramo ob deseti obletnici uvedbe evra svojo pozornost preusmeriti na večje projekte evropskega združevanja.

Uvedba enotne evropske valute in vzpostavitev EMU sta bili skupni odločitvi, sprejeti z usklajevanjem in solidarnostjo, ki temelji na evropskih vrednotah. To je drža, ki jo potrebujemo tudi letos, da bi razvili in uspešno izvedli ukrepe za premagovanje finančne krize. Ohraniti moramo konkurenčnost Evrope znotraj evrskega območja ter jo okrepiti v državah članicah, ki se pripravljajo na vstop v evrsko območje. Poleg tega morajo skupni gospodarski interesi EU imeti prednost pred raznolikimi interesi članic EMU.

PREDSEDSTVO: GOSPA ROURE

podpredsednica

Predsednica. – Naslednja točka je glasovanje.

(Za podrobnosti izidov glasovanja: glej zapisnik)

6. Čas glasovanja

6.1. Sodelovanje pri ureditvi varnosti civilnega letalstva (A6-0468/2008, Paolo Costa) (glasovanje)

6.2. Skupni sistem trgovine za ovalbumin in lektalbumin (kodificirana različica) (A6-0510/2008, Diana Wallis) (glasovanje)

6.3. Skupni sistem obdavčitve za združitve, delitve, delne delitve, prenose sredstev in zamenjave kapitalskih deležev družb iz različnih držav članic ter za prenos statutarnega sedeža (kodificirana različica) (A6-0511/2008, Diana Wallis) (glasovanje)

6.4. Jezikovna ureditev, ki se uporablja zoper odločbe Sodišča za uslužbenca Evropske unije (A6-0508/2008, Costas Botopoulos) (glasovanje)

6.5. Trgovinski in gospodarski odnosi z Zahodnim Balkanom (A6-0489/2008, Bastiaan Belder) (glasovanje)

6.6. Skupna kmetijska politika in zanesljiva preskrba s hrano na svetovni ravni (A6-0505/2008, Mairead McGuinness) (glasovanje)

6.7. Možnosti za razvoj civilnega dialoga v okviru Lizbonske pogodbe (A6-0475/2008, Genowefa Grabowska) (glasovanje)

Christopher Beazley (PPE-DE). - Gospa predsednica, kaže, da imamo trenutno kar precej poimenskih glasovanj, kar je malce utrudljivo za ljudi, kot sem jaz, ki jim naprave ne delujejo. Ali lahko zabeležim vse glasove „za“ in prosim za tehnično pomoč?

6.8. Prenos, izvajanje in izvrševanje Direktive 2005/29/ES o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter Direktive 2006/114/ES o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju (A6-0514/2008, Barbara Weiler) (glasovanje)

6.9. SRP in ekosistemski pristop k upravljanju ribištva (A6-0485/2008, Pedro Guerreiro) (glasovanje)

6.10. Direktiva o določitvi okvira za trajnostno rabo pesticidov (A6-0443/2008, Christa Kläß) (glasovanje)

6.11. Dajanje fitofarmaceutskih sredstev v promet (A6-0444/2008, Hiltrud Breyer) (glasovanje)

6.12. Kolektivni naložbeni podjemi za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (prenovitev) (razprava) (A6-0497/2008, Wolf Klinz) (glasovanje)

6.13. Javne finance v EMU v letih 2007 in 2008 (A6-0507/2008, Donata Gottardi) (glasovanje)

*

* *

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Gospa predsednica, imam naslednjo prošnjo. Kadar imamo tukaj slavnostne seje, se kamere nahajajo sredi sedežev. To za snemalce ni vedno ravno enostavno, je pa to tudi problem za poslance, če kamera stoji tam, kjer hočemo delati. Če želimo imeti tukaj kamere, bi mogoče morali spremeniti sedežni red? Če to ni mogoče, potem bi se moral nekdo spomniti boljše tehnične rešitve.

Predsednica. - Posvetovali se bomo s tistimi, ki so za to pristojni.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Gospa predsednica, že ves čas postopka glasovanja maham vašemu osebju, ker želim izročiti svoje obrazložitve glasovanja, toda ker ste glasovanje izpeljali tako izvrstno in ker

smo jih tako hitro opravili, do mene še nihče ni prišel. V rokah držim papir s prošnjo za dve ustni obrazložitvi glasovanj o poročilih gospe McGuinness in gospe Breyer. Bil bi hvaležen, če bi mi dovolili, da to storim.

Avril Doyle (PPE-DE). - Gospa predsednica, tudi jaz prosim za malo uvidevnosti. Tudi moja prošnja je na poti k vam.

7. Obrazložitve glasovanja

Ustna obrazložitev glasovanja

– Poročilo: Bastiaan Belder (A6-0489/2008)

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Gospa predsednica, gospe in gopodje, v veliko zadovoljstvo mi je, da lahko govorim v tej parlamentarni dvorani, polni poslancev iz vseh naših 27 držav članic. Redko imam takšno priložnost, da me lahko sliši tolikšno občinstvo.

Tokrat sem na vrsti, da pojasnim svoj glas za poročilo gospoda Balderja o trgovinskih in gospodarskih odnosih z Zahodnim Balkanom. Popolnoma podpiram idejo, da naj Evropska unija tem balkanskim državam čim bolj olajša vstop v Evropsko unijo. Mislim, da je pomembno, da mora biti gospodarska pomoč višja od pomoči, ki je bila dodeljena do danes, in da bi morali omogočiti večje povezave med balkanskimi državami in Evropo, razvijati turizem in državljanom Balkana, mladim in starim, omogočiti boljše življenje, kot so ga imeli doslej.

– Poročilo: Mairead McGuinness (A6-0505/2008)

Marian Harkin (ALDE). - Gospa predsednica, prvič želim samo opozoriti, da sem pri poročilu gospe McGuinness pritislila napačen gumb. Popolnoma namreč podpiram poročilo gospe McGuinness o zanesljivi preskrbi s hrano – ampak to bom preverila pri ustreznih službah kasneje.

Še zlasti se strinjam s tem, da moramo skupno kmetijsko politiko prilagoditi tako, da bo ta odpravila pomisleke o zanesljivi preskrbi s hrano in upoštevala dejstvo, da kmetovalci potrebujejo stabilno politično okolje, da bi lahko načrtovali za prihodnost. Ne moremo računati na gotovost, vendar zagotovo potrebujemo nekakšno stabilnost.

Poleg tega podpiram tudi dejstvo, da sam trg proizvajalcem ne more zagotoviti dohodkovne varnosti in da potrebujemo podrobno oceno vpliva, zlasti recimo v zvezi s posledicami za zanesljivo preskrbo s hrano. Če si ogledamo nekatere predloge EU, na primer predlog o varstvu rastlin, o tem spet potrebujemo ustrezno podrobno oceno vpliva, pri izvajanju te ocene pa moramo upoštevati zanesljivo preskrbo s hrano.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Gospa predsednica, želela bi se zahvaliti kolegom za njihovo potrditev tega poročila ter Marian Harkin za njene besede podpore.

Poročilo jasno predstavlja stališče Parlamenta o kmetijski politiki, ne samo na evropski, temveč tudi na svetovni ravni. Zlasti – in to je tudi pomembno – zahteva ponovno osredotočenje na kmetijsko politiko v razvijajočem se svetu, kjer je treba tistim, ki lahko proizvajajo hrano, zagotoviti pomoč, da jo proizvajajo za lokalne trge. Menim, da je 1 milijarda EUR, ki jo bo Evropska unija zagotovila za ta namen, korak v pravo smer.

Seveda sem svoje poročilo podprla. Mislim, da to v smislu pogledov tega Parlamenta na kmetijstvo pomeni načrt za prihodnost Medtem ko razprava o zanesljivi preskrbi s hrano ni več del političnega programa, nas problem 30 000 otrok, ki vsak dan umirajo zaradi lakote in sestradanosti, še vedno spremlja.

David Sumberg (PPE-DE). - Gospa predsednica, zahvaljujem se vam za priložnost, da lahko pojasnim, zakaj sem se vzdržal glasovanja o poročilu gospe McGuinness. Osrednji del poročila je zelo pomemben vidik Evropske unije, to pa je absolutna nujnost zagotavljanja zalog hrane vsem tistim, ki stradajo, ali tistim, ki nimajo ustreznih zalog. Temu ne more nihče nasprotovati in zagotovo temu ne nasprotujem niti jaz. Toda problem tega poročila po mojem mnenju je, da se sklicuje na skupno kmetijsko politiko in ne upošteva dejstva, da je treba to politiko nujno prenoviti.

Ljudem v Evropi ne služi, kot bi morala; tudi kmetovalcem v Britaniji ne služi, kot bi morala. Vse dokler se ne odstrani breme z ramen evropskih davkoplačevalcev, se bomo spopadali s težavami. Da, cilji poročila so dobri, toda bojim se, da je poročilo zelo neuspešno, kar zadeva reševanje ključnega problema.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) V celoti podpiram večino predlogov in trditev, ki jih vsebuje pravkar sprejeto poročilo gospe McGuinness. Nenadna nihanja cen hrane se bodo na svetovnem trgu pojavljala čedalje pogostejše, kar bo imelo negativne posledice.

Rast cen občutijo družine z nizkimi prihodki, ki porabijo večji del svojega proračuna za hrano. Prav takšni ljudje si zaslužijo pomoč: najrevnejši ljudje tako v državah v razvoju kot v Evropski uniji. Strinjam se, da bi bilo treba skupno kmetijsko politiko prilagoditi novim razmeram, da bi lahko bolje reševali težave v zvezi z zanesljivo preskrbo s hrano: ravno zaradi tega je treba nasprotovati ukinitvi instrumentov, ki upravljajo trge, ter zmanjšanju ravni porabe EU na kmetijstvo v prihodnjem finančnem načrtu.

Dobra ideja je ustanovitev mednarodnega organa, ki bo opazoval cene kmetijskih proizvodov in dejavnike njihove proizvodnje pod okriljem Organizacije za prehrano in kmetijstvo, da bi tako spremljal te podatke na svetovni lestvici in da bi se lahko hitro odzval na nihanja. Mislim, da bi morali premisliti tudi o vzpostavitvi svetovnega sistema zaloga hrane.

Syed Kamall (PPE-DE). – Gospa predsednica, zahvaljujem se vam za to priložnost, da lahko pojasnim, zakaj sem se tudi jaz vzdržal glasovanja o tem poročilu.

Mislim, da se bo večina v tem Parlamentu ne glede na to iz katerega političnega ozadja kdo prihaja, strinjala, da je zanesljiva preskrba s hrano zelo pomembna. Problem je v tem, da se ne moremo dogovoriti o tem, kaj zanesljiva preskrba s hrano sploh je. Mnogim od nas zanesljiva preskrba s hrano pomeni, da imajo ljudje na svetu dovolj hrane – kjer koli že so. Drugim to pomeni izgovor za protekcionizem. Zanesljiva preskrba s hrano jim pomeni samo hrano, ki se proizvaja v EU za Evropejce. „Lokalna proizvodnja“ je fraza, ki jo pogosto slišim. Slišim, kako se ljudje izgovarjajo na zanesljivo preskrbo s hrano, da bi zaprli uvoz iz ostalega sveta, s čimer zavračajo visoko kakovosten izvoz, ki prihaja iz številnih revnejših držav sveta, še veliko več kmetovalcev iz revnejših držav pa obsojajo na revščino.

Trditev, da bi skupna kmetijska politika morala biti temelj zanesljive preskrbe s hrano, je osupljiva trditev, ki jo je treba ovreči.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Gospa predsednica, strinjam se s pripombami mojega cenjenega kolega gospoda Syeda Kamalla v zvezi s tem vprašanjem. Glasovanja o tem poročilu sem se vzdržal, ker je k temu pozvala moja stranka, toda vsi vemo, da je zanesljiva preskrba s hrano zelo pomembna tema za vse nas, zato me nekoliko bega način, kako to obravnavamo na tem mestu.

V tem poročilu – za katerega mislim, da smo ga vsi podprli – omenjamo problem, ki smo ga ravnokar hoteli ustvariti, ko smo podprli direktivo o fitofarmaceutskih sredstvih. S tem smo pravkar spodkopali zanesljivo preskrbo s hrano v Evropi. Tri minute po tem, ko smo podprli to poročilo, smo dejansko poskrbeli, da naši kmetovalci v prihodnosti ne bodo mogli pridelati dovolj hrane za našo celino. To se mi zdi bizarno. Sramotno je, da očitno nihče drug ne bere vseh teh poročil, ki jih tukaj sprejemamo.

Avril Doyle (PPE-DE). – Gospa predsednica, eden izmed največjih pomislekov in eden izmed ključnih dejavnikov v zvezi z zanesljivo preskrbo s hrano na svetovni ravni je zagotoviti zadostno, trajnostno proizvodnjo in prav res tudi zanesljivo preskrbo s hrano v tako imenovanem razvitem svetu, kot je EU, da bi lahko našo presežno proizvodnjo izvažali in da ne bi konkurirali sami sebi na svetovnih trgih hrane ter s tem višali cene tistim, ki živijo v regijah, ki nimajo ustreznega podnebja, tal, strokovnega znanja in naložb, da bi lahko hrano proizvajali zase.

Z našimi politikami moramo biti zelo pazljivi, da bi lahko zagotovili, da se na potrebo po trajnostni proizvodnji hrane ne odzivamo samo okoljsko, temveč tudi globalno.

Peter Baco (NI). – (SK) Glasoval sem za poročilo o skupni kmetijski politiki in zanesljivi preskrbi s hrano na svetovni ravni, ker obravnava vprašanja, ki sem jih v Evropskem parlamentu ves čas odpiral in jim dajal prednost.

Prvo vprašanje vključuje znižanje stroškov za proizvajalce, kar bo povečalo svetovno konkurenčnost. Drugo vprašanje je zmanjšanje nestanovitnosti trgov z živili, zlasti s povečanjem zaloga. Tretje vprašanje zadeva zaustavitev upada socialnega pomena kmetijstva, tako da se ljudi čedalje bolj ozavešča o njegovi edinstveni in nenadomestljivi vlogi. Četrto vprašanje zadeva prekinitev naključnega delovanja skupne kmetijske politike z izvajanjem sistemske organizacije politike, osredotočene na dolgoročne cilje. Peto in zadnje vprašanje zadeva zaustavitev upada kmetijstva v novih državah članicah zaradi diskriminatornih načel skupne kmetijske politike ob močnem spodbujanju uporabe zapravljenega kmetijskega potenciala v teh novih državah članicah.

– Poročilo: Genowefa Grabowska (A6-0475/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - Gospa predsednica, to sega v jedro celotne Evropske unije. S tem smo odobrili še več denarja, da bi prepričali javnost, da podpre to nesrečno Lizbonsko pogodbo. Javnost, ki je dobila priložnost v Republiki Irski, je povsem jasno povedala, da je ne želi, in če bi to priložnost dobili tudi Britanci – kar bi se moralo zgoditi, saj jim je to na zadnjih splošnih volitvah obljubila laburistična vlada –, bi tudi sami v ogromnem številu Pogodbo zavrnil.

Po vsej Evropski uniji se mora jasno in glasno slišati sporočilo: ljudje si Pogodbe ne želijo. Ljudje ne želijo še več nadzora iz Bruslja in Strasbourga. Ljudje želijo, da odločitve, ki jih zadevajo, sprejema njihova lastna vlada in njihovi lastni zakonodajni organi. Dokler to sporočilo ne bo prejeto, bomo še naprej črpali denar davkoplačevalcev, da bi ljudi gnali na volišča in jih dejansko prepričevali, da si premislijo. Ljudje tega ne bodo storili.

Marian Harkin (ALDE). - Gospa predsednica, najprej želim povedati, da je to odlično poročilo. Vedno govorimo o povezovanju EU z njenimi državljani in dejstvu, da se projekt EU ne more nadaljevati brez vključenosti državljanov EU.

Obstajata dve vrsti demokracije: reprezentativna, ki jo imamo v tem Parlamentu, in participativna, ki jo v bistvu predstavlja to poročilo. Vendar pa je pomembno razumeti, da je civilni dialog dvostranski. Je recipročen. Zaradi tega morajo institucije EU upoštevati pomisleke in ideje državljanov. Mislim, da odličen primer tega predstavlja milijon podpisov za invalidnost in dokument, o katerem ta trenutek razpravljamo v tem Parlamentu.

S predhodnim govornikom se ne strinjam, ker menim, da nam bo Lizbonska pogodba, če jo bomo sprejeli, dala priložnost, da državljane EU povežemo na precej plodnejši način. Naša vloga v Parlamentu je, da zagotovimo, da bo to tudi uspešno delovalo, če bo Lizbonska pogodba sprejeta.

Daniel Hannan (NI). - Gospa predsednica, veliko stvari je mogoče povzeti iz naslova poročila, ki se glasi: „Možnost za razvoj civilnega dialoga v okviru Lizbonske pogodbe“. To, da Lizbonska pogodba ni veljavna, na kar je treba ta Parlament redno opozarjati, ni pomembno. 55 % francoskih volivcev, 62 % nizozemskih volivcev in 54 % irskih volivcev je zavrnilo več njenih oblik.

Osredotočimo se raje na tisti del naslova, ki spominja na Orwellovo Ministrstvo ljubezni: „Možnost za razvoj civilnega dialoga“. Navadni volivci, ki se ne spoznajo na ta čuden izraz Evropska unija, mogoče ne bodo razumeli, tako kot to razumemo mi v tem Parlamentu, da to pomeni oblikovanje novega propagandnega proračuna, s katerim naj bi ljudi prepričali, naj si premislijo.

Moram reči, da ne bo vsak evro v trezorjih Evropske centralne banke služil za to, da se ljudi prepriča v resnično slabo idejo.

Dialog že po definiciji vključuje dve stranki. EU mora biti sposobna sprejemati in oddajati. To pomeni, da se je o Pogodbi treba odločiti na referendumu. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Syed Kamall (PPE-DE). - Gospa predsednica, zahvaljujem se vam, da ste mi dali priložnost, da pojasnim, kako sem glasoval pri tem poročilu.

Ko sem prebral naslov poročila „Civilni dialog v okviru Lizbonske pogodbe“, me je to spomnilo na besede Mahatme Gandhija. Ko so ga vprašali o zahodni civilizaciji, je dejal, da bi to bila „dobra ideja“. Zato sem tudi sam, ko sem prebral naslov „Civilni dialog v okviru Lizbonske pogodbe“, pomislil, da bi to bila dobra ideja, kajne? Ko bi vsaj imeli civilni dialog. Ko bi vsaj imeli dvostranski dialog. Eden izmed predhodnih govornikov je dejal, da je dialog v veliki meri dvostranski proces, toda če pogledamo nekatere organizacije civilne družbe, ki prejemajo finančno podporo zato, da bi v javnosti predstavljale Lizbonsko pogodbo, vidimo samo organizacije, ki so v celoti zavezane k predstavljanju te, v sami osnovi nedemokratske Pogodbe. Koliko organizacijam, ki Pogodbi nasprotujejo, bo dodeljena finančna podpora oziroma jim bodo dovoljene predstavitve v javnosti? Dvostranskega dialoga ni in prav zato so se državljani EU, ko so dobili to priložnost in ko so jih vprašali o Lizbonski pogodbi, odločili, da Pogodbo zavrnejo.

– Poročilo: Pedro Guerreiro (A6-0485/2008)

Syed Kamall (PPE-DE). - Gospa predsednica, vsem v tej dvorani se zahvaljujem za potrpežljivost. Želel sem govoriti tudi o tem, a sem danes povedal že toliko: tako sem vznemirjen nad vsem, o čemer smo danes tukaj glasovali. Pritrjujem skupni ribiški politiki; pritrjujem, da je treba govoriti o trajnostnem razvoju - vendar

pa si ti dve zadevi nasprotujeta. Če želite govoriti o trajnostni ribiški politiki, morate govoriti o premoženjskih pravicah in tržnih rešitvah. Oglejte si tiste države, kjer so ribiči dobili pravice, s katerimi je mogoče trgovati in ki se prenašajo iz generacije v generacijo. To je najboljši način, da zagotovimo trajnostne staleže rib, ne potrebujemo pa neke umetne komunistične metode, kjer bi imeli centralno načrtovanje ribolova. Zato smo priča velikemu izčrpanju staleža rib in na koncu bomo vsi trpeli.

Predsednica. - Sejo bomo zdaj prekinili. K obrazložitvam glasovanja se bomo vrnili po slavnostni seji.

PRESEDSTVO: GOSPOD PÖTTERING

Predsednik

8. Slavnostna seja – Republika Latvija

Predsednik. – Gospod predsednik Republike Latvije, spoštovani Valdis Zatlers, vsem nam je v veliko zadovoljstvo, da vas lahko danes pozdravimo ob vašem prvem obisku v Evropskem parlamentu. Na začetku bi se vam želel kot predsedniku države, ki je še vedno relativno nova država članica Evropske unije, zahvaliti, da ste sprejeli povabilo Evropskega parlamenta in se odločili, da spregovorite tukaj pred nami danes, torej na dan, ko proslavljamo deseto obletnico naše skupne valute, evra. Danes imamo premiero v polnem pomenu te besede, saj se je tudi prvič zgodilo, da je v pozdrav gostu plenarnega zasedanja v Evropskem parlamentu zaigrala evropska himna.

(Aplavz)

Dovolite mi, da izkoristim to priložnost in danes še enkrat omenim zgodovinski pomen širitve Evropske unije v letu 2004. Potrebni so bili več kot 60 let, da smo vašo državo pripeljali nazaj v svobodno in demokratično Evropo ter združili našo celino.

Danes živimo v miru, svobodi in demokraciji. Naši državljani si lahko obetajo tisto, o čemer so naši predniki lahko samo sanjali. Tega se moramo veseliti.

Res je, da se Evropska unija danes sooča z novimi in resnimi izzivi. Tudi ljudje v Latviji so začeli to zelo jasno čutiti, na primer zaradi finančne krize, ki je močno prizadela tudi vašo državo, gospod predsednik. Državljeni Latvije so tudi upravičeno zaskrbljeni zaradi plinske krize med Rusijo in Ukrajino.

Toda prav ti časi krize nam pomagajo spoznati pravo vrednost članstva v Evropski uniji, ki temelji na načelu solidarnosti med njenimi narodi. Prav v tem času krize vsi skupaj čutimo potrebo po skupnosti in sodelovanju med našimi državami in evropskimi institucijami.

Skupaj smo močnejši, skupaj lahko bolje branimo naše interese in vrednote po vsem svetu. Evropski parlament tudi zaradi tega upa, da bo Lizbonska pogodba, ki Evropski uniji daje več možnosti za ukrepanje pri premagovanju teh resnih izzivov, kmalu začela veljati.

V tem smislu so volitve v Evropski parlament, ki bodo potekale junija letos, izredno pomembne, saj želimo s to zgodbo o uspehu projekta za mir in združitev v Evropi nadaljevati skupaj, v demokratični Evropski uniji z Evropskim parlamentom in močjo soodločanja na skoraj vseh področjih.

Iskreno upam, da bodo državljani Latvije – kot državljani vseh drugih držav članic Evropske unije – razumeli, da je njihov glas pomemben, saj jim to zagotavlja evropsko moč soodločanja, le tako pa bodo glasovi množični tudi na prihodnjih volitvah v Evropski parlament.

Gospod predsednik, v veliko zadovoljstvo mi je, da vas lahko povabim, da spregovorite pred Evropskim parlamentom. Še enkrat vam izrekam pristožno dobrodošlico v Evropskem parlamentu.

(Aplavz)

Valdis Zatlers, predsednik Republike Latvije. – (LV) Gospod predsednik, gospe in gospodje, predsedniku se zahvaljujem za prijazne uvodne besede in njegovo povabilo, da spregovorim pred izvoljenimi predstavniki držav Evrope. V čast mi je, da imam to priložnost. V veliko zadovoljstvo mi je, da lahko v Evropskem parlamentu spregovorim v svojem maternem jeziku, še posebej zato, ker je latvijščina zdaj že pet let eden izmed uradnih jezikov Evropske unije. Govorim vam v času, ko se zaključuje mandat prvih poslancev Evropskega parlamenta, ki so bili izvoljeni v Latviji. Zahvaljujem se vam, ker ste tako odlično opravili svoje dolžnosti.

Dragi prijatelji, letošnje leto 2009 je zelo pomembno leto za Latvijo. Minilo je že pet let, odkar je Latvija pristopila k Evropski uniji in Natu. Po obnovitvi neodvisnosti leta 1991 je bilo članstvo v teh mednarodnih organizacijah za Latvijo strateški cilj. Širitev družine evropskih demokratičnih držav v prvem desetletju 21. stoletja je pomenila najbolj dinamične spremembe v Evropi vse od utemeljitve Evropske unije. To so bile pomembne spremembe. Evropskim strukturam so se pridružile države, ki so bile dolgo časa prisilno osamljene, čeprav ravno pri njih izvirajo vrednote, ki tvorijo jedro Evropske unije.

18. novembra lani je Latvija praznovala devetdeseto obletnico svoje razglasitve. Ta obletnica je bila za naš narod zelo pomembna. Še enkrat je potrdila našo neomajno voljo, da živimo v neodvisni, svobodni in demokratični državi. V aktu o razglasitvi Republike Latvije leta 1918 je zapisano: „Vsi državljani, ne glede na etnično poreklo, so pozvani, da dajo svojo podporo, kajti v Latviji so zagotovljene vse človekove pravice. Latvija bo demokratična in pravična država, kjer ne bo prostora za zatiranje in krivico...“. Na te besede sem zelo ponosen. Trideset let pred sprejemom Splošne deklaracije o človekovih pravicah je Republika Latvija razglasila svojo predanost temeljnim vrednotam in načelom.

Latvija se je vedno imela za del Evrope in njenih vrednot, tudi ko je bila skupaj z drugimi državami srednje in vzhodne Evrope dolgo časa vezana na državo, kjer se je na številne vrednote gledalo skozi prizmo ideologije. Med državami vzhodnega bloka je vladal mir, toda to je bil mir zaporniškega dvorišča. Ustvarjen je bil s prisotnostjo tankov, represijo in grožnjami. Gospe in gospodje, film „Sovjetska zgodba“, ki ga je posnel Edvīns Šnore, je lansko leto tako vas kot vso Evropo spomnil na nečlovečnost totalitarne ideologije. Imamo skupno zgodovino, toda naše usode se razlikujejo. Da bi bolje razumeli drug drugega in skupaj zrli v prihodnost, se morate ozreti v preteklost. Prav zaradi tega bi se rad zahvalil Evropskemu parlamentu za izjavo, ki je bila sprejeta 22. septembra lani in s katero je bil 23. avgust razglašen za evropski dan spomina na žrtve stalinizma in nacizma. Ta izjava ljudi Evrope spominja na te tragične dogodke v zgodovini Latvije in cele Evrope.

Vendar bi danes rad govoril o veliko novejši zgodovini. Letos bo minilo pet let, odkar je Latvija postala članica Evropske unije in Nata. Kakšen je bil ta čas za Latvijo? Kaj je naša država pridobila? Kakšni so bili naši dosežki in kakšni izzivi so še pred nami? Prvič, težnja, da bi postali del Evrope, je spodbudila utrditev demokracije v naši družbi in prispevala k razvoju demokratičnih institucij. S pristopom k Evropski uniji je Latvija pokazala svojo odločenost za lastno prihodnost, svojo odločenost, da bo prihodnost utemeljila na evropski identiteti in naših skupnih vrednotah: svobodi in demokraciji, odgovornosti, pravni državi in človekovih pravicah, enakosti, strpnosti in napredku. Drugič, s članstvom v Evropski uniji se je v Latviji izboljšalo naložbeno ozračje. „Evropski denar“, kot pogosto imenujemo strukturne sklade Evropske unije, je veliko prispeval k razvoju gospodarstva Latvije. Tretjič, uživamo lahko ugodnosti, ki nam jih zagotavlja prosti pretok oseb. Prosto gibanje po schengenskem območju je postalo tako običajno in samoumevno; povsem naravno je, da študiramo, delamo in pridobivamo izkušnje v drugih državah članicah Evropske unije. Četrtič, prosti pretok blaga in storitev je odprl nove priložnosti za podjetja. Vsak podjetnik in potrošnik lahko posluje v odprtem okolju brez meja in brez carin. Za nas, ki prihajamo iz države z majhnim notranjim trgom, je to še posebej pomembno. Petič, kar pa je tudi najpomembnejše za vse, glas Latvijcev se sliši v Evropi in glas Evrope se sliši v ostalem svetu. Lahko smo ponosni, da imamo na voljo tako edinstven mehanizem sodelovanja. Omogoča nam, da skupaj na svetovni ravni iščemo učinkovite rešitve za svetovne izzive, podnebne in demografske spremembe, krepitev energetske varnosti, probleme priseljevanja in finančno krizo. Latvija ima zdaj na voljo nove politične in gospodarske instrumente, vendar je treba opozoriti, da se je v veliki meri povečala tudi odgovornost naše države za skupno prihodnost Evrope, odgovornost do vseh ljudi Evrope.

Če se ozremo na naše dosežke, moramo biti tudi kritični in priznati napake, ki smo jih zagrešili. Po pristopu k Evropski uniji je latvijska vlada utonila v „dobro opravljenem delu“; dosegla je svoj cilj. Nismo se zavedali, da smo komaj na začetku in ne na koncu procesa. Evropska unija nudi velike priložnosti, toda vsaka država in vsaka družba jih morata sami zgrabiti. V Latviji nismo zgrabili vseh priložnosti; nismo vedno modro izvajali kohezijske politike ali izkoristili finančnih priložnosti, ki so se nam nudile. Naše državne institucije so se morale naučiti živeti v Evropski uniji. Nismo pokazali dovolj odločenosti za sprejem evra; to je ena največjih napak, ki smo jih storili v procesu priključitve k evrskemu območju, nekaj, kar občutimo še danes, v časih finančne krize.

Pa vendar morajo tudi najtrši evroskeptiki priznati, da je članstvo Latvije v Evropski uniji na splošno pozitivno. Ali je kdo v Latviji, ki se želi vrniti v Evropo, kjer so med državami carine? Ne! Ali je kdo, ki bi rad stal v vrsti na mejnem prehodu, da bi vstopil v sosednjo državo? Ne! Ali je kdo, ki se želi vrniti v svet, kjer je bil prosti pretok delavcev omejen, kjer je bilo omejeno njihovo izobraževanje in pridobivanje izkušenj? Seveda ne! Tudi evroskeptiki se kmalu navadijo na dobre reči in ostanejo samo še skeptiki.

Gospe in gospodje, poslabšanje položaja v finančnem sistemu in gospodarstvu v zadnjih mesecih je nepopravljivo spremenilo vlogo in pomen nacionalnih vlad v gospodarskih procesih. Finančni trgi so se do sedaj lahko prosto razvijali. Prepričali so nas, da bodo pravila trga sama dovolj uspešna pri spodbujanju gospodarskega razvoja. Verjeli smo, da lahko trg sam vse postavi na svoje mesto. In to se zares dogaja. Trg se ureja sam. Vendar pa v tej svetovni krizi lahko vidimo, da naši finančni trgi in naša gospodarstva zaradi takšnega trga trpijo, in kar je najpomembnejše, zaradi finančne krize trpijo navadni ljudje. Potek dogodkov konec lanskega leta nam je pokazal, da morajo nacionalne vlade igrati aktivnejšo vlogo v gospodarskem procesu. Prejšnji pristop, ko smo zadremali za volanom gospodarskega upravljanja, je bil neodgovoren. Na žalost smo se prepozno predramili. Na poti pred seboj smo sicer opazili oviro – finančno stisko –, vendar se ji nismo mogli več izogniti.

V teh okoliščinah potrebujemo kompleksen pristop na nacionalni, evropski in svetovni ravni. Na svetovni ravni je potrebno usklajeno ukrepanje, da bi obudili gospodarsko rast. To bo mogoče samo z oblikovanjem nove arhitekture in mehanizmov finančnega sistema. Ključnega pomena bo tudi strog nadzor sistema brez sočasnega omejevanja pobud ali tržnih procesov. Najtežji izziv bo vzpostavitev natančnega ravnovesja. Na evropski ravni imamo bistveno prednost, saj lahko izvajamo usklajene ukrepe, sprejemamo skupne pobude in dosegamo trajnostne rešitve. Pozdravljamo Evropski načrt za oživitev gospodarstva, ki ga je sestavila Komisija. To je pomemben korak, ki nam bo pomagal iz stiske, v kateri smo se tokrat znašli.

Pri rešitvah na nacionalni ravni se bom zadržal malo dlje. Svetovna finančna kriza je prizadela tudi Latvijo. Nekateri menijo, da Latvija trenutno prestaja eno najtežjih reševalnih akcij katerega koli finančnega sistema v sodobni evropski zgodovini. Latvija trenutno oblikuje ukrepe za spodbujanje gospodarstva, da bi hitro in učinkovito stabilizirala finančni in gospodarski položaj. To je težka naloga, vendar bomo pri premagovanju krize uspešni samo, če bomo pred seboj videli jasno pot iz nje in če kratkoročnih rešitev ne bomo zamenjevali z dolgoročno vizijo gospodarskega razvoja.

Konec lanskega leta je šest političnih strank v latvijskem parlamentu, tako iz vrst vlade kot opozicije, sprejelo skupno stališče o podpori načrta za stabilizacijo gospodarstva, ki ga je sestavila latvijska vlada. Na podlagi tega dogovora je treba posebno pozornost nameniti spremljanju uporabe posojil, odobrenih Latviji. Načrt določa srednjeročne prednostne naloge za gospodarstvo Latvije: pomoč izvozu, spodbujanje svobodne in poštene konkurence, močno zmanjšanje primanjkljaja v bilanci plačil na tekočem računu in uvedbo evra v letu 2012. Pristop k evrskemu območju je postal eden izmed najpomembnejših strateških ciljev naše države. Za Latvijo je pomembno, da v teh razmerah ne ostane sama. Pri spopadanju s temi težkimi časi nam pomagajo tako mednarodne finančne organizacije kot tudi institucije Evropske unije in države Evrope. Latvija je hvaležna za ta izraz solidarnosti.

Gospe in gospodje, Evropska unija s širitvami ni pridobila samo novih držav članic, temveč je v svoj program, vključno s svojo zunanjo politiko, uvedla tudi nove poudarke. Latvija je k Evropski uniji pristopila v času, ko so se oblikovali sosedska politika Evrope, njeni cilji, načela in mehanizmi izvajanja. Vse od takrat so se dejavnosti zunanje politike Evropske unije v njenih vzhodnih sosedah močno povečevale. To se je zgodilo zaradi prizadevanj in izkušenj novih držav članic. Latvija je sosedske odnose vedno videla v širši razsežnosti. Še naprej bo odločna in bo igrala aktivno vlogo v izvajanju te politike v prihodnje.

Ta politika ne zadeva samo odnosov Evropske unije z določenimi državami, torej s tistimi državami, s katerimi meji na kopnem ali na morju. V okviru te politike moramo govoriti o položaju in vlogi Evropske unije v svetu. Latvija je skupaj z drugimi istomiselnimi državami aktivno spodbujala močnejšo vključenost Evropske unije v njenih vzhodnih sosedskih regijah. Sprejeta je bila nova politična pobuda o „vzhodnem partnerstvu“, katere naloga je preoblikovanje skupne sosedske politike Evrope in prilagoditev te politike posebnim značilnostim te regije, s čimer naj bi ta proces postal aktivnejši, drznejši in velikopoteznejši. Latvija z zadovoljstvom upošteva predloge Evropske komisije, ki se na to nanašajo. Vzhodno partnerstvo mora v praksi okrepiti politične in gospodarske odnose med Evropsko unijo in državami te regije, obenem pa okrepiti tudi medsebojno sodelovanje teh držav. Pri vzpostavitvi vzhodnega partnerstva je treba posvetiti pozornost načelu diferenciacije, posameznim ocenam in odnosom do vsake izmed partnerk. Vsaka izmed teh držav namreč stopa po lastni poti razvoja. Nekatere države želijo postati del Evropske unije, nekatere pa so si zastavile drugačne cilje. Naša politika bo uspešna samo, če bomo lahko sodelovali z vsemi državami v regiji in po potrebi pomagali pri razumevanju. Ko sem lani oktobra obiskal države Srednje Azije, Kazahstan, Uzbekistan in Turkmenistan, sem prav tako prejel pozitivne signale za širitev in poglobitev sodelovanja. Latvija bo še naprej aktivno podpirala sosedsko politiko Evrope in igrala aktivno vlogo pri njenem izvajanju. Vsaka evropska država ima svoje zgodovinske izkušnje in svoje lastne priložnosti za delo na skupnem projektu v korist Evropske unije. Poseben prispevek Latvije k vzhodni razsežnosti je vzajemno zaupanje, ki se kaže v naših dvostranskih odnosih, ki izvirajo iz skupnega obdobja v zgodovini, ter v strokovnem znanju,

ki se je rodilo iz tega zaupanja. Dolžnost Latvije je, da te posebne okoliščine, ki bi lahko v naslednjih 10 letih izginile, izkoristi. Čez nekaj desetletij bo Latvija v očeh Vzhoda samo še ena izmed držav članic Evropske unije in ne bo več pomenila vrat v Evropo. Če izkoristimo to prednost, bo Latvija ohranila aktiven politični dialog, da bi spodbujala boljše razumevanje Evropske unije in njenih vrednot v sosednjih državah, s tem pa pojasnila cilje evropske sosedске politike in vzhodnega partnerstva. To bo koristilo vsem, slišali pa bomo lahko tudi, kako sosednje države vidijo svoje prihodnje odnose z Evropsko unijo. Prepričan sem, da bo interesom Evrope najboljše koristilo, če bo vzhodno partnerstvo vzpostavljeno v času predsedovanja Češke republike.

Gospe in gospodje, vprašanje energetske varnosti je postalo aktualno pred kratkim, v prvih dneh predsedovanja Češke republike. Finančna in gospodarska kriza je na svoj lasten način ciklična. Vprašanja, povezana z energetske varnostjo in trajnostnimi energetskimi viri, pa so del političnega programa Evrope in sveta ves čas. Postajajo čedalje nujnejša. Energetska varnost ima poudarjeno zunanjo razsežnost. To pomeni, da tega vprašanja ne moremo obravnavati ločeno od razmer v svetu. Dokaz za to so nedavni dogodki v Ukrajini in spopad v Gruziji. Države članice Evropske unije so še do pred kratkim energetiko razumele kot vprašanje, ki ga je treba reševati na nacionalni ravni in ne na ravni Evropske unije. Dogodki, ki smo jim bili priča lani v energetske sektorju, prekinitve oskrbe z energijo, krčenje energetskih virov in nestanovitnost cen, so v državah članicah Evropske unije prispevali k oblikovanju skupnega razumevanja potrebe po skupni energetski politiki. Naša naloga na križišču energetike in politike je zagotoviti redno, zadostno, gospodarno, trajnostno in okolju prijazno energetske oskrbo.

Priznati morate, da je uspeh Evropske unije na tem področju različen. Pri nekaterih vprašanjih, na primer pri razvoju okolju prijaznega energetskega gospodarstva, smo sprejeli velikopotezne cilje na evropski ravni, ki jih moramo zdaj začeti izpolnjevati. Pri drugih vprašanjih – razvejanost energetskih virov na evropski ravni in oblikovanje enotnega energetskega trga – smo šele na začetku poti. Dogodki zadnjih nekaj dni, ki vključujejo prekinitev dobave plina iz Rusije, so nam odprli oči, da je treba poiskati najhitrejše možne rešitve na vseevropski ravni. Vsi skupaj moramo izhajati iz tega skupnega razumevanja, da bi oblikovali resnično povezan in raznolik evropski energetski trg. Ne smemo dovoliti, da bi naše namere to pomlad izginile skupaj s snegom. Vprašanje energetske varnosti je mogoče uspešno rešiti samo z aktivnim dialogom s tranzitnimi državami in državami dobaviteljicami energetskih virov. Evropska unija ima na razpolago instrumente zunanje politike, da to reši. Naša dolžnost je, da jih izkoristimo.

Druga smer, pri kateri si moramo resno prizadevati, je združitev baltskega energetskega trga s skandinavskim in srednjeevropskim energetskim trgov. Združevanje v baltski regiji je neenakomerno. Trgovina in promet se tukaj hitro razvijata. Vendar pa energetski trg stagnira. Evropska komisija je opravila pomembno delo. Njena pobuda za izboljšanje energetske varnosti in solidarnosti vključuje tudi razvoj načrta o medsebojnem povezovanju za baltski energetski trg. Ta bo omogočil postopno združevanje baltskih držav v enoten evropski energetski trg. Močno cenim vključenost Švedske v strateških razpravah o regiji Baltskega morja. Švedska bo kmalu imela priložnost, da to tudi uresniči, in sicer v času predsedovanja v drugi polovici tega leta. Prepričan sem, da močne regije vse od Sredozemlja do Baltskega morja ustvarjajo močno Evropsko unijo.

Gospe in gospodje, prvotni cilj Evropske unije – varnost in blaginja ljudi Evrope – se ni spremenil. Kar se je spremenilo, je okolje, v katerem moramo ta cilj doseči. Svetovno gospodarstvo je veliko tesneje povezano, kot je bilo pred pol stoletja. Istočasno so se na svetovnem prizorišču pojavili novi močni gospodarski akterji. Samo dosledno, daljnosežno in, kar je najpomembnejše, skupno ukrepanje na ravni Evropske unije nam lahko vlije upanje, da v tem svetovnem konkurenčnem boju ne bomo poraženi. Samo skupaj lahko izpolnimo obljube o varnosti in blaginji za naše državljane. Samo tako lahko dosežemo cilj, za kar so nam državljani naših držav dali svoje glasove in podprli našo udeležbo v Evropski uniji.

Evropski parlament je že pokazal široko vizijo o prihodnosti Evropske unije. To zlasti velja za njegov enoten in uravnotežen pristop do politike širitve Unije. Dinamična rast Evrope je dala Evropi priložnost, da postane konkurenčna na svetovni ravni. Ta rast je potencial Evrope, ki ga mora Evropa izkoristiti, da bo lahko Unija tudi čez nekaj desetletij enakovredna gospodarska partnerka hitro rastočemu azijskemu in južnoameriškemu gospodarstvu. In zlasti vi, demokratično izvoljeni predstavniki držav Evrope, ste tisti, ki čutite največjo odgovornost za ta proces. Nemogoče je tudi preceniti pomen Evropskega parlamenta pri približevanju evropskega projekta našim ljudem in širjenju njegove demokratične legitimnosti. V prihodnosti bo postala vloga Evropskega parlamenta še pomembnejša.

Pomembno je, da se združimo v naši mnogovrstnosti in raznolikosti. Pomembno je, da si še naprej prizadevamo za izboljšanje Evropske unije. To je naloga, ki jo morajo peljati naprej vsi Evropejci. To je naša skupna odgovornost do Evrope. Bistvenega pomena je, da preprečimo razdrobljenost Evropske unije. Države

članice morajo iskati rešitve in se izogibati razvoju pospešenih pristopov k evropskemu projektu. Dogovor o pospešitvi ratifikacije Lizbonske pogodbe, ki je bil dosežen prejšnji mesec v Svetu, je dobrodošel. Lizbonska pogodba je pravni predpogoj za prihodnje zares uspešno delovanje Evropske unije. Samo če uresničimo načela Lizbonske pogodbe, bomo lahko v celoti spoznali pozitivni potencial, ki ga nudi nova, združena Evropa. Kako učinkovito bo Lizbonska pogodba delovala v praksi, je odvisno od politične volje držav članic in institucij ter njihove sposobnosti, da se združijo pri doseganju ciljev Evrope.

Gospe in gospodje, do leta 2004 je bil cilj Latvije članstvo v Evropski uniji. Vse od takrat smo cilje Latvije oblikovali v skladu s cilji Evrope. Ne moremo se več imeti ali doživljati kot ločeni od Evrope. Cilje Latvije lahko opredelimo in dosežemo samo, če se ujemajo s skupno vizijo Evrope o prihodnosti. Cilje Evrope pa je mogoče doseči, če ustrezajo viziji vsake države članice. Evropska unija je bila zgrajena in mora biti okrepljena na temelju skupnih vrednot. Samo na javnih razpravah se lahko izbežajo vrednote, ki so skupne vsem nam. Samo s soglasjem se lahko dogovorimo o vrednotah, ki jih nameravamo umestiti poleg tistih, na katerih je bila utemeljena Evropska unija. Naloga vseh politikov, zlasti pa voditeljev Evrope je, da opredelijo evropske vrednote in sprožijo razprave o njih.

Poglejmo v prihodnost. Kako vidim Evropsko unijo in Latvijo v dolgoročnem obdobju? Recimo leta 2015? Gospodarski svet se bo po krizi zlil v več središč gospodarske moči. Eno izmed njih bo Evropska unija. Evropa bo imela voljo in sposobnost, da se združi, saj nam lahko samo unija da možnost, da izpolnimo svoje naloge. Poleg tega bo Evropska unija še vedno odprta za vse tiste Evropejce, ki sprejemajo njene vrednote. Ta enotnost v raznolikosti bo ključ do čedalje večjega pomena vloge Evrope v svetu. Evropska unija se bo razširila, vendar ne bo izgubila zmožnosti učinkovitega delovanja. Evropska unija bo lahko skrbela za svojo lastno varnost in zagotovila stabilnost svojim sosedam. Izobraževanje in kultura bosta most, ki bo povezoval različna izkustva držav članic Evropske unije in pomagal Evropi, da ponovno pridobi vodilno vlogo na svetu na področjih znanosti in kulture. Ne bo več starih in novih, majhnih in velikih evropskih držav. Države v Evropi se bodo sodile po njihovih dosežkih in ne po geografskih in geopolitičnih merilih. Evropa bo združena, to enotnost pa bodo zagotavljale močne regije, ki bodo ob zagovarjanju lastnih interesov tesno sodelovale z drugimi, s tem pa ustvarile mrežo blaginje in razvoja po vsej Evropi. Vsaka država bo prispevala k temu razvoju po svojih lastnih zmožnostih in s svojim posebnim znanjem.

Kakšna bo vloga Latvije v Evropski uniji leta 2015? To bo čas, ko se bo Latvija izvlekla iz krize. Glavno mesto Latvije, Riga, bo eno izmed naprednih središč baltske gospodarske regije. Gospodarstvo Latvije bo bolj uravnoteženo, bolj konkurenčno in strukturno preoblikovano. Leta 2015, ko bo Latvija predsedovala Evropski uniji, ji bo prvič v njeni zgodovini neodvisne države zaupano reševanje vprašanj evropskih in svetovnih razsežnosti. Naš prispevek Evropi bodo naši posebni odnosi z državami vzhodnega partnerstva. Latvija in naša regija bosta most do vzhoda, tako kot bodo države Sredozemlja povezale obe obali Sredozemskega morja. Naša vizija odprte Evrope in naše izkušnje pri združevanju bodo spodbuda za odprtost Evrope.

Gospe in gospodje, leto 2015 ni daleč: samo še šest let je pred nami. Pred enim stoletjem je latvijski pesnik Rainis zapisal: „Kar se spreminja, obstane.“ To so še danes modre besede. Prepričan sem, da se bo Evropa močno spremenila. Njeno gospodarstvo, blaginja in medsebojno sodelovanje bodo postali močnejši. Okrepil se bo njen sistem vrednot. Evropejci bodo ponosni, da živijo v Evropi in da še vedno pripadajo svoji državi. Enotnost v raznolikosti, razvoj, ohranitev vrednot in odgovornost vsakega državljana za svojo državo in evropsko družino v celoti pomenijo prihodnost Evrope.

Gospe in gospodje, razvoj in napredek Evrope sta merilo našega uspeha. Po tem se bo sodilo naše delo. To je naša odgovornost. Vas, poslance Evropskega parlamenta, pozivam, da Evropejce spodbujate, da bodo razumeli naše skupne cilje in to, kako bodo ti cilji vplivali na življenje vsakega izmed njih v njegovem lastnem domu. Podpora evropskih državljanov pri ideji o Evropi je najmočnejše zagotovilo prihodnosti Evrope. Gospe in gospodje, zahvaljujem se vam za vaše delo na tem zasedanju. Želim vam veliko uspeha pri nadaljnjem delu in na naslednjih volitvah v Evropski parlament.

Predsednik. – Gospod predsednik, dovolite mi, da se vam v imenu Evropskega parlamenta zahvalim za vaše besede, za vaš evropski pogum in za vašo evropsko odločenost. Seveda smo veseli, da cenite Evropski parlament, in prav imate.

Še vedno se zelo dobro spominjam, da so bile v času pristopnih pogajanj v drugi polovici 90. let prejšnjega stoletja Latvija, Litva in Slovaška sprva izključene. Prav Evropski parlament je pozval vlade, da v pogajanja vključijo tudi Latvijo, Litvo in Slovaško. Na podlagi tega so Latvija, Litva in Slovaška 1. maja 2004 lahko postale članice Evropske unije.

Govorili ste o energetske vprašanju in na kratko vam bom odgovoril. Imamo zelo odgovornega komisarja, vašega sonarodnjaka, gospoda Andrisa Piebalgsa, ki se je prejšnji teden in v plinskem sporu z Rusijo in Ukrajino, toda zlasti z Rusijo, odlično izkazal. Zato bi se želel Andrisu Piebalgsu v prisotnosti njegovega predsednika zahvaliti za njegovo delo.

(Aplavz)

Gospod predsednik, za konec naj rečem tole: pravite, da se učite in da se Latvija uči. To je zagotovo res. A tudi tisti, ki so od samega začetka del Evropske skupnosti, Evropske unije, se učijo od vas in vaših zgodovinskih izkušenj. Če bomo pripravljeni poslušati drug drugega in se učiti drug od drugega, potem bo vsem bolje. Na podlagi naših skupnih vrednot smo močni, demokratični in svobodni. Hvala, gospod predsednik Zatlars, veseli smo, da ste se nam danes pridružili. Hvala.

(Aplavz)

PREDSEDSTVO: GOSPA ROURE

podpredsednica

9. Obrazložitev glasovanja (nadaljevanje)

– Poročilo: Christa Klaß (A6-0443/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Gospa predsednica, pozdravljam kompromis, ki bo vlade držav EU prisilil, da sestavijo časovni razpored in akcijske načrte za omejevanje tveganj pri uporabi pesticidov. Državlani EU bodo zagotovo pozdravili omejitve nanašanja pesticidov iz zraka, kakor tudi zaščitne pasove za varovanje pitne vode in vodnih organizmov. Direktivo sem podprla, ker je v skladu z mojimi pogledi na varovanje zdravja.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Gospa predsednica, ta kompromis sem podprla, ker moramo imeti trajnostno uporabo pesticidov. Mislim, da je pravi problem v tem, da imajo države članice tako različna pravila: nekatere države se usposabljanja in izobraževanja izvajalcev lotevajo na zelo strog način in imajo zato dobro trajnostno uporabo pesticidov, vendar to ne velja za vse. Mislim, da bo ta del zakonodaje prispeval k višjim standardom po vsej Evropski uniji. To je dobro tako za tiste, ki upravljajo s škroplilnicami, kot za tiste, ki so z njimi v stiku.

Mislim, da imamo pred seboj zelo dober paket, zato sem ga z veseljem podprla, poročevalki pa čestitam.

Avril Doyle (PPE-DE). – Gospa predsednica, tudi jaz sem podprla to poročilo. Ni dvoma, da potrebujemo regulativni sistem za pesticide. To ni sporno. Poročilo gospe Klaß širi obseg nadzora in omejuje uporabo fitofarmaceutskih sredstev na osnovno uporabo.

Zanimivo je, da sem, medtem ko smo imeli zelo vneto razpravo o nevarnostih in tveganjih v zvezi s poročilom gospe Breyer, ves čas čutila, da se to vprašanje bolj nanaša na dejansko uporabo za razliko od dajanja v promet – z drugimi besedami, na to poročilo. Če ne upoštevamo navodil za ravnanje in uporabo, je lahko nevarna cela vrsta vsakdanjih proizvodov. Samo dajanje v promet ne pomeni tveganja za potrošnike, okolje ali uporabnike takšnega proizvoda. Pesticidi so nevarni samo, če tisti, ki z njimi ravna, ne ve, kaj počne, če je oprema za nanos nepopolna, če se ne menimo za vodno okolje ali če so pesticidi neprimerno shranjeni in niso del celostnega načrta za zatiranje škodljivcev. Pojem kvantitativnega zmanjšanja porabe zahteva skrbno upravljanje, saj bi lahko prišlo do manj pogostega škropljenja z višjimi koncentracijami pesticidov.

Na koncu pa je treba te snovi uporabiti v čim manjšem obsegu, kar ve vsak kmetovalec.

– Poročilo: Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Gospa predsednica, še enkrat bi se želela odzvati na včerajšnjo plenarno razpravo. Novo ureditev sem podprla, ker po mojem mnenju predstavlja orodje za iskanje novih in varnejših alternativ za varstvo rastlin. Menim, da je vzajemno priznavanje odobrenih pesticidov v skladu z geografskimi območji pozitiven dosežek za naš Parlament. Priprava seznama prepovedanih snovi je prav tako korak naprej – mednje sodijo rakotvorne in genotoksične snovi ter snovi z nevrotoksičnimi in imunotoksičnimi učinki –, temelji pa na znanstvenih dognanjih. Kot je včeraj dejala gospa komisarka, se zdi, da se nanaša na razmeroma majhen odstotek snovi, ki se še uporabljajo danes. Želela bi omeniti, da moramo te zahteve strogo uporabljati tudi za uvoženo blago. Gospa komisarka, želela sem govoriti tudi o drugih poročilih, vendar nisem dobila

besede. Navedena poročila so bila že uporabljena za obrazložitvene namene oziroma je o njih tukaj že tekla razprava, zato menim, da bodo sprejeta v svoji pisni obliki.

Diana Wallis (ALDE). - Gospa predsednica, nekaj vam moram priznati. Vse od otroštva sovražim eno vrsto zelenjave: grah. Vendar pa imam to nesrečo, da predstavljam največje britansko rastoče območje gojenja graha, kar mi je pri poročilu gospe Breyer predstavljalo velik problem. Strinjam se s cilji tega poročila. Strinjam se tudi z zakonodajnimi cilji za spodbujanje zdravega okolja in zdravja nas kot posameznikov, vendar to lahko resno ogrozi razširjeno kmetijsko industrijo v moji regiji.

Po precejšnjem premisleku sem se glasovanja vzdržala, vendar želim jasno povedati, da menim, da je bil naš zakonodajni postopek v tem smislu pomanjkljiv. Na koncu smo imeli tako veliko informacij – nasprotnih in drugih –, da bi jaz in verjetno tudi mnogi drugi pozdravili možnost tretje obravnave ali sporazuma, s čimer bi poskrbeli, da so zaščiteni vsi interesi.

Marian Harkin (ALDE). - Gospa predsednica, to je posebej težka odločitev. Menim, da je poročilo na splošno zelo dobro uravnoteženo in konstruktivno in zagotovo je bilo oblikovano zato, da bi se zagotovila visoka raven zdravstvenega varstva ljudi in živali ter varstva zdravega okolja.

Vendar pa me skrbi zaradi razmer, v katerih sprejemamo odločitve o odobritvi določene snovi na podlagi tega, ali je snov nevarna ali ne, pri tem pa ne upoštevamo možne izpostavljenosti. Mislim, da potrebujemo ocene vpliva, ki bodo opravljene na znanstveni osnovi.

Ena izmed mojih skrbi je, da me državljani, ko z njimi govorim o EU, nenehno opozarjajo, da zakonodaja EU ni vedno sorazmerna. Res je, da je to poročilo do neke mere prožno, vendar mislim, da potrebujemo nekaj več, predvsem pa potrebujemo več znanstvenih dokazov, ki bi podprli njegovo vsebino. V njem je res izraženo načelo previdnosti in to moramo upoštevati, vendar pa morajo odločitve temeljiti tudi na dokazih, ki pa jih po mojem mnenju v tej zadevi nekoliko primanjkuje.

Neena Gill (PSE). - Gospa predsednica, učinkovita in uspešna uporaba pesticidov je nujna. Medtem ko gre varstvo okolja v korak z varstvom javnega zdravja, menim, da moramo vzpostaviti ravnovesje med potrebami potrošnikov in proizvajalcev. Pozdravljam cilje poročila gospe Breyer v zvezi z zmanjševanjem birokracije, vendar tega ne morem podpreti.

V svojem volilnem okrožju v West Midlands sem se sestala s številnimi strokovnjaki in kmetovalci in predstavniki kmetijskega sindikata in vsi imajo močne pomisleke glede tega, kako bo to poročilo vplivalo na donos pridelkov. Pomisleke imam tudi jaz. Moja največja skrb je, da Komisija ni opravila ustrezne ocene vpliva in da ni jasno, kakšen pomen bo to poročilo imelo za kmetijstvo.

Mislim, da zdaj, ko se cene hrane dvigajo, ni pravi čas, da se refleksno odzivamo in sprejemamo ukrepe, ki bi lahko negativno vplivali na proizvodnjo hrane. Zato je moja delegacija vključila spremembo za izčrpno in veliko prepozno oceno vpliva.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Gospa predsednica, tako kot drugi kolegi bi tudi sama želela reči, da je bil to zelo zahteven dokument. Medtem ko Diana Wallis skrbi grah, si boste gotovo lahko predstavljali, da je bil na Irskem na našem meniju in v našem programu ravno krompir. Vendar pa na splošno mislim, da je to, o čemer smo glasovali, veliko boljši predlog in paket od izvirnika – in čestitam vsem tistim, ki so na njem delali.

Dovolite mi, da o tem nekaj povem – in končam s ključno točko. Mislim, da smo se znašli v položaju, v katerem morajo kmetovalci lobirati pri agrokemični industriji, da naj proizvaja varnejše nadomestke, da bi lahko sami nadaljevali s proizvodnjo hrane, in mislim, da je v to lobiranje treba vložiti toliko energije kot doslej.

Kar zadeva izvoz hrane, mora Komisija obravnavati resnične pomisleke kmetovalcev in pridelovalcev EU, ki se bojijo, da jim bo prepovedana uporaba nekaterih snovi, ki pa jih bodo tretje države še naprej uporabljale. Da bi kmetovalce pridobili na svojo stran, je treba to pojasniti.

Ashley Mote (NI). – Gospa predsednica, glasovala sem proti temu preprosto zato, ker so Odbor za okolje, javno zdravje in varnost hrane ter komisarji dejansko ugrabili ta predlog. Poročevalci so se včeraj hvalili o standardizaciji, pa vendar naj bi to bila Unija raznolikosti. Če obstaja eno področje, kjer so potrebni presoja, obzirnost in raznolikost, potem je to mogoče prav to.

To je bilo v svojem bistvu kmetijsko vprašanje, toda danskega komisarja za kmetijstvo ni bilo videti nikjer, kar je sramota. Razlog za to je seveda konflikt interesov, saj Danci ne morejo predelati svoje pitne vode, potem ko pride na površje.

Kmetovalci iz mojega dela sveta se čutijo povsem zapuščene in resnično užaljene zaradi dejstva, da tukaj obstajajo nekatere domneve, da ne vedo, kaj delajo in da jim je to treba povedati. V resnici ste dodali samo še eno skupino k tistim iz Združenega kraljestva, ki odkrito sovražijo vmešavanje Evropske unije.

Avril Doyle (PPE-DE). - Gospa predsednica, z vseh strani prihajajo pretirane trditve in izrazi strahu v zvezi s tem poročilom. Težko je bilo ločiti dejstva od utvar in se odločiti o tem, kako glasovati.

Čeprav razumem pomisleke sektorja jagodičevja, pridelave krompirja in pridelovalcev žit na Irskem, ki so z mano govorili o tem, sem kompromis podprla. Mislim, da so si opravljene izboljšave zaslužile našo podporo, pa čeprav imam še vedno nekaj pomislekov. Poročilo sem podprla, saj bi po mojem mnenju najslabši izmed vseh rezultatov bil prav ta, da bi to poročilo postalo del pravnega postopka. Petletno odstopanje, ki ga je po potrebi mogoče obnoviti za osnovna fitofarmacevtska sredstva, je pomembna varnostna mreža, ki spodbuja tudi agrokemično industrijo, da raziše in prične proizvajati nadomestke.

Syed Kamall (PPE-DE). – Gospa predsednica, ko pogledamo evropski projekt, mislim, da gre v njegovem osrčju za dialektiko. Govorimo o demokraciji, vendar se ne menimo za demokratično voljo, ki je bila izražena na referendumih v Franciji, na Nizozemskem in Irskem. Govorimo o zanesljivi preskrbi s hrano in vendar glasujemo o poročilu, ki ima to možnost, da spodkoplje proizvodnjo hrane v Evropski uniji. Govorimo o nudenju pomoči državljanom in kmetovalcem v revnejših državah in vendar bomo zdaj, na podlagi rezultata tega glasovanja, pozvali k prepovedi uvoza od kmetovalcev, ki so uporabljali pesticide, ki so zdaj prepovedani v Evropski uniji.

Rad bi samo nekaj zaprosil svoje kolege v Parlamentu in Komisiji: prosim, v prihodnje pomislimo na nepredvidene posledice naše zakonodaje. Strinjam se z gospo Wallis, kar zadeva zakonodajni postopek, in strinjam se, da bi morali imeti tretjo obravnavo. Strinjam se, da smo to samo preleteli, in mislim, da se vsi strinjamo, da je ocena vpliva na znanstveni ravni nezadostna. Poskrbimo, da se to ne bo ponovilo.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Gospa predsednica, poskusil sem oslabiti kompromis, tako da sem glasoval proti tistim delom tega poročila, ki se nanašajo nanj. Da pojasnim, zakaj, bom prebral pismo, ki mi ga je poslal James Mowbray, kmetovalec iz okolice Skegnessa v moji regiji.

Pravi: „Fitofarmacevtska sredstva uporabljam že več kot 40 let. Vedno sem jih uporabljal zmerno in pri tem upošteval druge ljudi, kakor tudi prostoživeče živalske in rastlinske vrste. Svojemu zdravju ali okolju nisem nikoli povzročil nikakršne očitne škode. Zato se mi zdi žalostno, da možen umik številnih sredstev, vključno s triazolnimi fungicidi, ne temelji na znanstvenih argumentih, zaradi česar bo moje podjetje težko preživel, zmanjšala pa se bo tudi razpoložljivost doma pridelane hrane.“

Te pripombe mi ni poslal samo on, temveč dejansko še na stotine drugih ljudi, vključno z organizacijo Empire World Trade s sedežem v Spaldingu v Lincolnshireu, Johnom Manbyjem s kmetije Parker Farms iz Leicestera, Johnom Clarkom iz Nottinghamshirea, Jonathanom Readingom in več sto drugih. Zato sem glasoval proti kompromisu.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - Gospa predsednica, zdaj, ko je glasovanja konec in ko so bili predstavljeni vsi argumenti, bi se želela vrniti k nečemu, kar je spremljalo našo razpravo in razpravo v odboru. Gre za očitno nezaupanje kmetovalcev in predpostavko mnogih, da so kmetovalci na nek način sovražniki zdravja in okolja. Po mojih izkušnjah je to ravno nasprotno resnici. Kmetovalci na Irskem so in so vedno bili gospodarji, ki že na tisoče let ščitijo in ohranjajo okolje, ga držijo pri življenju, skrbijo, da je čisto in plodno. Kmetovalci so tako bili tudi vedno temelj našega zdravja. Pridelujejo dobro hrano, ki je temelj našega dobrega zdravja. Prosim vas, da obnovite svoje zaupanje v kmetovalce, ki dajejo vse od sebe, da bi nas nahranili in v teh izredno težkih razmerah in težavah, ki jih povzročajo vreme, škodljivci in, seveda, politika EU.

Pisne obrazložitve glasovanja

– **Poročilo: Paolo Costa (A6-0468/2008)**

John Attard-Montalto (PSE), v pisni obliki. – Pravkar smo glasovali o sporazumu za varnost civilnega letalstva. Čeprav je potovanje z letalom eden najvarnejših načinov potovanja, ukrepi, ki jih sprejemamo, ne morejo biti nikoli preveč varni.

Na to razpravo se navezuje razprava o zaščiti. Po strašnem terorističnem napadu na dvojčka so se začeli izvajati nešteti zaščitni ukrepi. Enako kot velja za varnost, velja tudi za zaščito. Ko čutimo, da smo preveč zaščiteni, teror dejansko spet udari.

Seveda je treba poiskati ravnovesje med civilnimi svoboščinami in pravicami ter zaščitnimi ukrepi; toda ko pride do tega, da moramo izbirati, je treba nečemu dati prednost. Izmenjava seznamov potnikov je na primer naletela na veliko mero nasprotovanja zaradi varstva podatkov. Toda takšni zaščitni ukrepi bodo gotovo omogočili poglobljeno analizo, ki na mejah ni mogoča.

Živimo v novi dobi. Nedolžni civilisti so namerno izbrani za tarče, civilisti iz nekaterih držav pa so izbrani vnaprej. V takšnem okolju od teh držav zagotovo ne moremo pričakovati, da bi nehale početi vse, kar je mogoče, da bi zaščitile interese svojih državljanov.

Dragoș Florin David (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za to poročilo, ker bo neposredno koristilo tudi letalski industriji v Romuniji. V okviru pogajanj doseženi sporazum na splošno predstavlja obliko konvencionalnega sporazuma o letalski varnosti. To prinaša obveznosti in metode za sodelovanje med izvoznim in uvoznim organom. Vendar pa so načini za doseganje tega cilja, tj. za sodelovanje in vzajemno priznavanje ugotovitev drug drugega pri certificiranju na področju plovnosti in vzdrževanja, določeni v prilogah k sporazumu, kar se razlikuje od konvencionalnih sporazumov, kjer so ti ukrepi običajno določeni v ločenih dogovorih na ravni uprave za civilno letalstvo, ki nimajo zavezujoče narave sporazuma. Priloge v širšem smislu odražajo vsebino izvedbenih določb Skupnosti o plovnosti (Uredba Komisije št. 1702/2003) in vzdrževanju (Uredba Komisije št. 2042/2003), ki jih morata pogodbenici spremeniti s sklepom Dvostranskega nadzornega odbora.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Izvor letalskih sporazumov med Evropsko skupnostjo in Združenimi državami Amerike (ZDA) leži in temelji v liberalizaciji zračnega prometa.

Ti sporazumi, sprejeti na ravni EU (ali natančneje, na ravni Evropske skupnosti – edinega telesa, ki obstaja v zakonodaji – ter njenega enotnega trga, ki ga nameravajo v celoti liberalizirati), naj bi preseгли dvostranske sporazume med različnimi državami članicami in ZDA.

Tako kot pri drugih resolucijah, ki jih je sprejel Evropski parlament, bi želeli poudariti, da smo očitno prvi, ki se zanimamo za zagotovitev „visoke stopnje varnosti civilnega letalstva“ ter ukrepe za „zmanjšanje gospodarske obremenitve na letalsko industrijo in operaterje zaradi odvečnega regulativnega nadzora“. Vendar pa moramo ohraniti dva pomembna vidika: (1) cilj in domnevna podlaga teh procesov ne smeta biti ustvarjanje in spodbujanje pogojev za povečanje liberalizacije zračnega prometa z usklajevanjem standardov; (2) ti procesi ne smejo spodbujati usklajevanja z zmanjševanjem varnostnih standardov in pravil, zlasti tam, kjer dobiček in koncentracija prevladata, če so varnost, zmanjšanje obremenitev in koncentracija pomešani skupaj.

Menimo, da je treba zračni promet zagovarjati kot javno storitev, ki jo izvajajo javna podjetja v vsaki državi, kar zagotavlja kakovost in varnost storitev, ki so namenjene državljanom.

Jörg Leichtfried (PSE), v pisni obliki. – (DE) Načeloma se strinjam s poročilom Paola Coste o civilnem letalstvu.

Za EU in ZDA je pomembno, da se s pomočjo tega sporazuma dogovorita o skupnem pristopu. Vendar pa je pri tem čezmorskem partnerstvu pomembno, da postanemo pravi partnerji, ne zgolj partnerji na papirju. Treba je poiskati merila, ki se jih bosta držali obe podpisnici.

Za primer neupoštevanja bodisi na strani EU ali ZDA bo treba sestaviti takšno različico sporazuma, ki jo bo mogoče preklicati.

Bogusław Liberadzki (PSE), v pisni obliki. – (PL) Glasoval sem za poročilo o predlogu za odločbo Sveta o sklenitvi Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Združenimi državami Amerike o sodelovanju pri ureditvi varnosti civilnega letalstva (A6-0468/2008). Strinjam se s predlogom poročevalca o sklenitvi tega sporazuma.

Mislím, da so cilji tega sporazuma, tj. olajšanje trgovine blaga in storitev, ki jih zajema sporazum, čim večja omejitev podvajanja ocen, preskusov in nadzorov na pomembne regulativne razlike in uporaba sistema certificiranja posamezne pogodbenice za preverjanje skladnosti z zahtevami druge pogodbenice, legitimni cilji.

Upam, da bo vzajemno zaupanje v sistem druge pogodbenice koristilo izvajanju tega sporazuma.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Kot poročevalec Evropskega parlamenta v zvezi z zakonodajnim poročilom o širitvi pristojnosti Evropske agencije za varnost v letalstvu (EASA), pozdravljam s pogajanjem dosežen sporazum z Združenimi državami o spodbujanju vzajemnega priznavanja certifikatov na področju varnosti civilnega letalstva.

Ta sporazum pomeni pomemben korak pri širitvi čezatlantskega sodelovanja, ki je prednostni cilj skupine Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) in Evropskih demokratov. Vzpostavlja trdne pogoje za spodbujanje trgovine blaga in storitev v sektorju civilnega letalstva med Evropsko unijo in Združenimi državami, kar Evropi nedvomno koristi. Sporazum nudi večja zagotovila, kar zadeva varnost in okrepitev skladnosti proizvodov, sestavnih delov in zrakoplovov ob strožjih zahtevah glede varstva okolja. V takšnih okoliščinah lahko upamo, da bodo načela Enotnega evropskega neba v prihodnosti obsegala tudi čezatlantsko sodelovanje in da se bosta s sodelovanjem med programom SESAR in sistemom NextGen povečala tudi sodelovanje in uporaba novih tehnologij na raziskovalnem področju.

Mislim, da bo ta sporazum olajšal dolgoročno in za obe pogodbenici koristno širitev okvira za sodelovanje med agencijama EASA in FAA, kar bo prineslo največ neposrednih koristi letalskim prevoznikom, letalski industriji in, kar je najpomembnejše, potnikom.

Luís Queiró (PPE-DE), v pisni obliki. – (PT) Za prihodnost zunanje prometne politike so potrebni dobri odnosi med Evropsko skupnostjo in Združenimi državami. Zato je ena izmed temeljnih točk tega sporazuma o sodelovanju pri ureditvi varnosti civilnega letalstva vzajemno zaupanje v sistem druge pogodbenice in primerjava regulativnih razlik. Cilj tega sporazuma je olajšati trgovino blaga in storitev v letalskem sektorju s čim večjim omejevanjem možnega podvajanja ocen, preskusov in nadzorov na pomembne regulativne razlike med pogodbenicama. Zato je bil po našem mnenju oblikovan okvir, ki bo neovirano deloval vsak dan in ki bo omogočil, da se bodo tehnična vprašanja, ki se bodo pojavljala med njegovim izvajanjem, reševala s pomočjo sistema neprekinjenega sodelovanja in posvetovanja. Ta sporazum je samo še en temeljni korak v zunanji razsežnosti evropske prometne politike, zato sem poročilo podprl.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, rad bi povedal, da sem podprl poročilo gospoda Coste o sklenitvi sporazuma med Evropsko skupnostjo in Združenimi državami Amerike o sodelovanju pri ureditvi varnosti civilnega letalstva, kot je določeno v predlogu odločbe Sveta.

Strinjam se s poročevalcem, ki meni, da mora Parlament izraziti podporo sklenitvi sporazuma, saj bo to začrtalo jasno pot trgovini blaga in storitev med pogodbenicama v sektorju plovnosti in vzdrževanja, kar bi preprečilo odvečno podvajanje ocen in preverjanj skladnosti z varnostnimi zahtevami, ki so se do sedaj ponavljale, tudi če so bile podobne. Vendar pa menim, da je treba sporazum najprej izvajati samo začasno, da bi lahko prepoznali in odpravili vse morebitne praktične in izvedbene težave, še preden bi sporazum dokončno potrdili.

– **Poročilo: Diana Wallis (A6-0511/2008)**

Dragoș Florin David (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Podprl sem poročilo za boljšo pravno ureditev podjetij v EU.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Podprl sem poročilo o skupnem sistemu obdavčitve za združitev, delitve, delne delitve, prenose sredstev in zamenjave kapitalskih deležev družb iz različnih držav članic, saj ti pravni posli prinašajo temeljne spremembe pravnega statusa gospodarskih družb. Evropska unija mora sprejeti tudi potrebne ukrepe za zagotovitev enotne, usklajene in hkrati učinkovite ureditve.

Poročilo sem podprl tudi zato, ker sem odvetnik in ker bom v Evropskem parlamentu še naprej podpiral vsako prizadevanje za usklajitev in kodificiranje fiskalnih, gospodarskih, civilnih in kazenskih predpisov na evropski ravni.

– **Poročilo: Costas Botopoulos (A6-0508/2008)**

Dragoș Florin David (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) To poročilo sem podprl, ker v Poslovniku Sodišča prve stopnje ni nikakršne določbe o tem, kateri jezik je treba uporabljati v pritožbenih postopkih (proti odločbam Sodišča za uslužbenice EU). V njem dejansko ni člena, ki bi bil enak členu 110 Poslovnika Sodišča Evropskih skupnosti.

– Poročilo: Bastiaan Belder (A6-0489/2008)

Adam Bielan (UEN), v pisni obliki. – (PL) Gospa predsednica, po zadnjem oboroženem spopadu na Balkanu so evropske države dajale zelo različne izjave. Vendar pa je s svojo aktivno udeležbo v takratnih razmerah EU potrdila, da je Balkan pomembna regija za nas in sestavni del Evrope. Zato je naša dolžnost, da te države podpremo v njihovih prizadevanjih za stabilnost in polno demokracijo. Poročilo gospoda Belderja sem podprl, ker poudarja, da moramo balkanskim državam pomagati in jih hkrati sprejeti kot individualne in neodvisne partnerke.

Poleg tega je dobro, da poročilo poudarja potrebo po vzpostavitvi skupne energetske politike. Razširjenost virov je nujno potrebna, kar ne bo koristilo samo EU, temveč celotni Evropi

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – Poročilo gospoda Belderja obravnava trenutno stanje trgovinskih in gospodarskih odnosov Evropske unije s to čedalje stabilnejšo regijo, v kateri veliko držav kandidira za članstvo v EU. Vloga EU kot glavne partnerke območja pri ohranjanju trgovinskih in gospodarskih odnosov ob sočasnem prizadevanju za stabilen in trajen mir na tem območju je zelo pomembna.

Za spodbujanje razvoja te regije je treba uporabiti moč EU kot gospodarske partnerke in hkrati vzora močne civilne družbe, vlade in dinamičnih institucij. Tridelni in diferenciran pristop ob upoštevanju relativnih razlik med državami v regiji ter pridružitvenih sporazumov in nadaljne podpore določa jasn način za obravnavo vprašanj nerazvitosti in utrditev intenzivnega regionalnega in mednarodnega gospodarskega sodelovanja.

Poročilo gospoda Belderja podpiram, saj predstavlja sredstvo utrditve trajnega miru in spodbujanja idealov, ki smo jim vsi predani.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Vem, da poročilo gospoda Belderja obravnava samo gospodarske in trgovinske odnose z Zahodnim Balkanom ter očitno potrebo Evropske unije, da pomaga pri njegovi obnovi na gospodarskem, pravnem, političnem in družbenem področju.

Vendar pa sem presenečen, da to poročilo kljub trditvi, da je treba navedeno pomoč in tudi pridružitvene procese ločevati in prilagoditi vsaki posamezni državi, dejansko ne upošteva specifičnega položaja vsake države. Srbija na primer ni niti omenjena.

Predvsem je temu Parlamentu, ki vedno hiti obsojati kršenje človekovih pravic po svetu ali ki v mednarodnih sporazumih o sodelovanju zahteva vključitev klavzul o „človekovih pravicah“, uspela mojstrska poteza, ko je podprl poročilo o Balkanu, ne da bi vsaj enkrat omenil dramatičen in nedopusten položaj srbskih prebivalcev na Kosovu, ki so postali izobčenci v zgodovinski deželi njihovih očetov. Medtem pa si čestita za več sto milijonov evrov, ki jih je odobril organom, ki ustvarjajo, organizirajo ali tolerirajo takšne razmere.

Vural Öger (PSE), v pisni obliki. – (DE) Utrditev gospodarskih odnosov z Zahodnim Balkanom je izredno pomembna tako za EU kot za Zahodni Balkan. Zato pozdravljam dejstvo, da si Evropski parlament intenzivno prizadeva za rešitev tega vprašanja in da smo danes sprejeli poročilo gospoda Belderja. Glede na to, da prihodnost držav Zahodnega Balkana leži v EU, je njihova gospodarska in politična sprava za EU zelo pomembna. Da bi se te države dolgoročno povezale z EU, je treba spodbujati njihova tržna gospodarstva in regionalno sodelovanje.

Zato so pomembni tudi konstruktivni in pozitivni signali iz Evropskega parlamenta. V interesu EU je, da se v teh državah zavzema za vzpostavitev politične stabilnosti, pravne varnosti in s tem dobrih okvirnih pogojev za tuje naložbe. Poročilo gospoda Belderja poudarja, da je raven gospodarskih odnosov odvisna od napredka v vsaki posamezni državi. Poleg tega bi moral biti cilj EU, da v državah Zahodnega Balkana razvije nacionalna gospodarstva. V tem poročilu se odražajo vsi ti pomembni vidiki. Prepričan sem, da bo pozitiven razvoj gospodarskih odnosov med EU in Zahodnim Balkanom koristil vsem državam evropske celine in z veseljem pričakujem začetek izvajanja naših predlogov.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, poročilo gospoda Belderja o trgovinskih in gospodarskih odnosih z Zahodnim Balkanom sem podprl.

Strinjam se s kolegom, da mora Evropska unija odigrati ključno vlogo v procesu gospodarske in politične oživitve držav na območju Zahodnega Balkana za namen njihovega članstva v Evropski uniji, najprej v smislu stabilizacije političnih razmer, nato pa v gospodarskem in trgovinskem smislu.

Kljub temu bi želel poudariti, da mora Unija opraviti temeljito analizo razmer glede spoštovanja človekovih pravic in demokratičnih načel v vsaki državi. Pri tem mislim zlasti na Hrvaško in številne italijanske izseljence,

ki so v tej državi še naprej očitno diskriminirani, kljub uradni prošnji Hrvaške za pristop k EU. Ta vidik se po mojem mnenju razlikuje od razmer v Srbiji, državi, ki je dobila samo status možne kandidatke in do katere bi Unija morala biti bolj odprta, kot je bila do zdaj.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Poročilo o trgovinskih in gospodarskih odnosih z Zahodnim Balkanom (A6-0489/2008) sem podprl, saj pobuda za resolucijo Evropskega parlamenta tudi vsebuje mnenje Odbora za zunanje zadeve in Odbora za regionalni razvoj, katerega član sem tudi sam.

Gospodarska rast in razvoj v zahodnobalkanski regiji bosta ustvarila pogoje za konstruktivno partnerstvo z vzhodnimi državami članicami EU, kar navsezadnje vključuje tudi Romunijo.

Povezovanje gospodarske in trgovinske politike držav na Zahodnem Balkanu s politiko Evropske unije bo obenem podprlo stabilizacijsko-pridružitvene sporazume med EU in temi državami.

To poročilo sem podprl, ker bi lahko gospodarska stabilnost pripeljala tudi do politične stabilnosti na tem področju, ki je bilo več let še posebej nemirno.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), v pisni obliki. – (PL) EU bi morala uporabiti vsa razpoložljiva sredstva, da bi regijo Zahodnega Balkana spodbudila in prepričala k izvajanju temeljnih reform. Zdi se, da je v tem okviru posebej pomembna širitev regionalnega gospodarskega sodelovanja kakor tudi možnost članstva za države v regiji. Obsežni in stabilni gospodarski stiki med določenimi državami bi pripeljali do posebnega gospodarskega povezovanja, ki bi zagotovo pomagalo zmanjšati nevarnost sporov v prihodnosti. K temu lahko prispeva tudi realno obetanje članstva. Balkan je že dosegel ogromen napredek na poti k približevanju EU, možnost pristopa pa bo države zagotovo spodbudila, da si še naprej prizadevajo za združitev s Skupnostjo.

Vendar pa bi želel poudariti, da so poleg instrumentov gospodarske podpore enako pomembne tudi pobude, katerih cilj je združitev balkanske družbe z EU. Zato je zelo pomembna uvedba sprememb, ki bi morale biti čim bolj daljnosežne in ki bodo olajšale pretok ljudi, enako pomembna pa je tudi široka podpora mladim ljudem te regije. Šele ko bodo ljudje z Balkana menili, da imajo enake pravice kot drugi državljani Evrope, bomo lahko rekli, da smo dosegli uspeh.

Bart Staes (Verts/ALE), v pisni obliki. – (NL) V celoti se strinjam z besedami gospoda Belderja in njegovimi priporočili o tem, kako izboljšati trgovinske in gospodarske odnose z Zahodnim Balkanom. EU bo igrala ključno vlogo pri obnovi te regije. Stabilizacijsko-pridružitveni sporazumi, trgovinski preferenciali ter tehnična in finančna podpora so trije stebri, s katerimi želi EU stabilizirati to regijo. Res je, da raven razvoja in obseg že sprejetega pravnega reda Skupnosti ni enaka v vseh državah regije, zato je treba namesto ene enotne strategije izbrati posebne pristope, ki morajo biti bolj prirojeni posameznim potrebam. Albanija ni Črna gora in Bosna in Hercegovina ni Kosovo.

Napredek pristopnih pogajanj (ali njihov začetek v primeru možnih kandidat) z Zahodnim Balkanom bi očitno moral biti odvisen od popolnega izpolnjevanja kölnskih meril ter brezpogojnega spoštovanja načel demokracije in človekovih pravic. Vendar pa mora biti jasno, da imajo vse te države svojo prihodnost v EU in da bo njihovo članstvo zagotovilo, da so grozoviti spori, ki so bili stoletja značilni za to regijo, zdaj stvar preteklosti.

Andrzej Jan Szejna (PSE), v pisni obliki. – (PL) Evropska unija je odigrala izredno pomembno vlogo v procesu gospodarskega in političnega preoblikovanja držav nekdanje Jugoslavije. Vendar pa je v zvezi s celotnim Zahodnim Balkanom prevzela ogromno odgovornost. EU se zato trenutno sooča s težko nalogo preoblikovanja celotne regije.

Je glavna trgovinska partnerka vseh držav z Zahodnega Balkana. Trije najpomembnejši stebri tega sodelovanja so: stabilizacijski sporazumi, trgovinski preferenciali ter tehnična in finančna podpora. Proces stabilizacije bi moral biti predvsem usmerjen v dvigovanje življenjskega standarda in zagotavljanje trajnega gospodarskega razvoja balkanskih držav. Pri izvajanju teh ukrepov pa mora EU upoštevati, da so nekatere države že članice EU, nekatere pa imajo status možnih kandidat za članstvo.

Težko je nasprotovati poročevalcu, da je temeljni pogoj za razvoj teh držav članstvo v Svetovni trgovinski organizaciji (Hrvaška, Albanija in nekdanja Jugoslavija so že članice). Da bi bila ta regija v celoti povezana s svetovnim trgovinskim sistemom, se morajo STO pridružiti še Bosna in Hercegovina, Srbija ter Črna gora.

Cenimo napredek, ki je bil dosežen v smislu modernizacije regije, vendar si je treba prizadevati za celovito združitev Zahodnega Balkana z gospodarskim sistemom EU.

– Poročilo: Mairead McGuinness (A6-0505/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström in Åsa Westlund (PSE), v pisni obliki. – (SV) Poročilo o skupni kmetijski politiki in zanesljivi preskrbi s hrano na svetovni ravni obravnava pomembna vprašanja, kot so posledice rasti cen hrane v revnih in bogatih državah ter pomen zagotovitve dostopa do hrane za vse.

Švedski Socialni demokrati smo se odločili, da tega poročila ne bomo podprli, saj vsebuje problematične dele v zvezi s kmetijsko politiko. Med drugim si želimo, da bi se zmanjšal delež proračuna EU, namenjen kmetijski politiki, da bi se ohranila in razvila navzkrižna skladnost in da bi se sistem prilagodil trgu. Poročilo ni v skladu s temi pogledi, zato ga ne bomo podprli.

Liam Aylward (UEN), v pisni obliki. – Zagotovitev trajnostne preskrbe s hrano je eden izmed največjih izzivov, s katerim smo soočeni. Ta izziv se bo še večal z rastjo svetovnega prebivalstva. Trenutna stopnja rasti prebivalstva je več kot 70 milijonov na leto. To pomeni, da je treba vsako leto zagotoviti hrano 70 milijonom ljudem več. Kako bomo to uspeli, ko pa je že več kot 850 milijonov ljudi na svetu podhranjenih?

Medtem ko zagotavljanje trajnostne preskrbe s hrano predstavlja enega izmed naših največjih izzivov, je eden izmed največjih uspehov EU v zadnjih časih ta, da je v regijo prinesla mir, stabilnost in napredek. EU je največja dajalka uradne razvojne pomoči in je vzor mednarodnega sodelovanja, to izkušnjo pa lahko koristno prenese tudi na svetovno raven.

EU si ne more privoščiti izvajanja politik z ozkim obsegom. Tako kot so prepletene mednarodne usode, tako se tudi politična področja čedalje bolj prekrivajo. To poročilo to potrjuje in priznava, da imajo lahko visoki standardi EU in bogastvo izkušenj na kmetijskem področju večji pomen pri obravnavanju zanesljive preskrbe s hrano na svetovni ravni, vključno z zagotavljanjem sredstev za gnojila in semena z velikim donosom, kakor tudi usposabljanja in praktične podpore kmetovalcem in proizvajalcem hrane.

Niels Busk in Anne E. Jensen (ALDE), v pisni obliki. – (DA) Anne E. Jensen in Nies Busk sta podprla samoiniciativno poročilo gospe McGuinness o skupni kmetijski politiki in zanesljivi preskrbi s hrano na svetovni ravni, saj je večji del poročila odlično sestavljen, možno pa ga je bodisi podpreti bodisi zavrniti. Vendar pa ne moreva podpreti odstavkov 63 in 64, ob katerih se porajajo nekateri dvomi v zvezi s prosto trgovino s kmetijskimi proizvodi. Močno podpira prosto trgovino in verjameva, da je povsem pravilno, da si prizadevamo ustvariti položaj, v katerem bo trgovina s kmetijskimi proizvodi temeljila na svobodnejših tržnih načelih.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose in Britta Thomsen (PSE), v pisni obliki. – (DA) Danski člani Skupine socialdemokratov v Evropskem parlamentu so glasovali proti samoiniciativnem poročilu o skupni kmetijski politiki in zanesljivi preskrbi s hrano na svetovni ravni, saj poročilo nasprotuje liberalizaciji kmetijske politike in kritizira predpise EU o omejeni uporabi pesticidov. Menimo, da je treba vzpostaviti ravnovesje pri dostopu do preskrbe s hrano na svetovni ravni, da pa k temu ne bo pripomogla ne ohranitev ne razširitev kmetijske pomoči EU.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), v pisni obliki. – (EL) Problem preskrbe s hrano na svetovni ravni se veča, namesto da bi se zmanjševal, vpliva pa na vse razrede navadnih ljudi, ne samo v manj razvitih državah, temveč tudi v bolj razvitih.

Glavni vzrok za to stanje je v tem, da osnovno merilo proizvodnje kmetijskih pridelkov in hrane predstavlja dobiček, ne pa svetovne potrebe po hrani.

Blagovna menjava živilskih proizvodov v okviru mednarodnih izmenjav je povzročila spiralne rasti cen in s tem spiralno večanje dobička živilskih multinacionalk, očitno zmanjšanje kmetijskega donosa in svetovnih rezerv hrane ter povečanje števila podhranjenih ljudi.

Pri obravnavi tega nesprejemljivega stanja, ki eno milijardo ljudi obsoja na podhranjenost in stradanje, se poročilo omejuje na sezname želja, ki jih spodbija vztrajanje poročila pri isti politiki: podpora skupni kmetijski politiki in njenim presojam ter „sistematskim pregledom“, zaključek pogajanj v Svetovni trgovinski organizaciji, ločitev pomoči od proizvodnje in nadaljevanje proizvodnje biogoriv pod pretvezo, da gre za zaščito okolja, ter izkoriščanja zemljišč, ki bi se lahko uporabila za pridelavo hrane.

Poročilo se komaj dotika načel neodvisnosti pri preskrbi s hrano ter zanesljive preskrbe s hrano ter pravice do samozadostnosti pri preskrbi s hrano.

Poslanci Evropskega parlamenta iz Grške komunistične stranke poročila niso podprli, ker kljub svojim ugotovitvam in „željam“ podpira politiko, ki je naravnana proti navadnim ljudem in ki je na strani monopolov, s čimer čedalje več ljudi obsoja na podhranjenost in stradanje.

Lena Ek (ALDE), v pisni obliki. – (SV) Pomembno je, da se borimo proti stradanju in da ga blažimo. S tega vidika pozdravljam vsebino samoiniciativnega poročila gospe McGuinness o skupni kmetijski politiki in zanesljivi preskrbi s hrano na svetovni ravni.

Kljub temu pa sem se odločila, da se glasovanja vzdržim, ker je poročilo na nekaterih mestih močno protekcionistično. Subvencioniranje in ureditev našega domačega kmetijstva ne spodbuja našega cilja odprte, zelene, varne in podjetniške EU. Svobodnejši svetovni trg kmetijskih proizvodov bi ljudem v revnih državah olajšal, da razvijejo svoje kmetijstvo. To lahko zdaj vidimo predvsem v velikih delih Afrike.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Strinjamo se z različnimi vidiki, ki so poudarjeni v poročilu, predvsem pa z:

- dejstvom, da so bile zaradi preusmeritve politike izgubljene potencialne tržne priložnosti za proizvajalce v EU, hkrati pa se je povečala odvisnost od uvožene hrane iz držav izven Evropske unije, ki je pridelana po zelo različnih proizvodnih standardih, rezultat tega pa so neenaki konkurenčni pogoji za kmetijske proizvode iz EU;

- zaskrbljenostjo, da bi lahko znatno zvišanje stroškov kmetijske proizvodnje povzročilo manjšo porabo in manjšo pridelavo, kar bo še povečalo krizo s hrano v Evropi in svetu;

- potrebo po političnih instrumentih za preprečevanje tako velikih in škodljivih nihanj cen;

- zaskrbljenostjo zaradi vse večje koncentracije trga v drobnoprodajnem sektorju hrane, ki je pripeljal do pojava monopolov, ter potrebo po alternativnih rešitvah v pogajanjih s trgovci na drobno, kar bi koristilo malim kmetovalcem.

Vendar pa so v poročilu tudi nekateri vidiki, s katerimi se ne moremo strinjati:

- vse večja tržna usmerjenost skupne kmetijske politike in razvrednotenje neodvisnosti pri preskrbi s hrano, pri čemer se poudarja samo zanesljivost preskrbe s hrano, pozablja pa, da je to težko doseči brez neodvisnosti pri preskrbi s hrano.

Zaradi tega smo se glasovanja vzdržali.

Duarte Freitas (PPE-DE), v pisni obliki. – (PT) Poročilo gospe McGuinness se dotika vprašanja, ki je po mojem mnenju strateškega pomena: to je zanesljiva preskrba s hrano in pomen močnega in konkurenčnega evropskega kmetijstva v globaliziranem svetu.

Po zadnji krizi cen hrane bi morala zanesljiva preskrba s hrano biti prednostna naloga za EU. Čeprav naslednje krize pomanjkanja hrane v kratkoročnem okviru ni mogoče predvideti, je verjetno, da bo do nje v prihodnosti prišlo, če upoštevamo negativne vplive podnebnih sprememb na kmetijsko proizvodnjo in nenehno naraščajoče povpraševanje.

Glede na to, da države v razvoju verjetno ne bodo mogle proizvesti zadostnih količin hrane, s katero bi lahko oskrbele svoje naraščajoče prebivalstvo, bo proizvodnja in izvoz hrane še naprej pomembni nalogi industrializiranih držav.

Skupna kmetijska politika mora zato spet postati evropska prednostna naloga in tvoriti podlago evropske politike o zanesljivi preskrbi s hrano, saj je ta v času finančne in gospodarske krize pomembnejša kot kdaj koli prej.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders in Jan Mulder (ALDE), v pisni obliki. – (NL) Delegacija nizozemske Ljudske stranke za svobodo in demokracijo (VVD) je podprla poročilo gospe McGuinness o skupni kmetijski politiki in zanesljivi preskrbi s hrano na svetovni ravni kljub dejstvu, da določenim delom tega poročila nasprotuje. Delegacija VVD bi želela, da bi poročilo jasno opredeljevalo, da je treba ovire v trgovini v državah v razvoju vzajemno postopoma odpravljati. Poleg tega bi želela, da bi poročilo zagovarjalo poseben, hitrejši postopek za odobritev cisgenih proizvodov. Zanje še vedno velja enak postopek kot za navadne biotehnoške proizvode kljub dejstvu, da izkoriščajo genski material iz iste vrste.

Ian Hughton (Verts/ALE), v pisni obliki. – Poročilo gospe McGuinness obravnava vprašanja, ki so ogromnega svetovnega pomena. V dveh letih so se cene hrane na svetu povečale za več kot 80 %, zaloge žita pa so nevarno padle. Pritisk na svetovne zaloge hrane prihaja tudi iz razmeroma novih virov, kot je nagnjenost k čedalje večji uporabi biogoriv. Pozdravljam splošno spodbudo tega poročila, zaradi česar sem ga tudi podprl.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), v pisni obliki. – (FI) Gospa predsednica, sprejetje poročila gospe McGuinness sem podprla, vendar bi želela poudariti zlasti naslednja vprašanja.

Prvič od leta 1970 se soočamo s hudo svetovno krizo zaradi hrane. Ta kriza se je dejansko pričela že pred trenutno svetovno gospodarsko krizo, torej v času, ko so cene koruze in pšenice na svetu v zelo kratkem času skočile v nebo. Kriza zaradi hrane je mogoče spremenila svoje ime v gospodarsko krizo, vendar pa na žalost ni izginila. Grozno je, če pomislimo, da je že pred problemi, ki jih je prinesla trenutna kriza zaradi hrane, približno milijarda ljudi po vsem svetu trpela zaradi hude lakote in podhranjenosti.

Zanesljiva preskrba s hrano - dostop do zadostnih količin varne in hranljive hrane - mora zdaj postati glavna politična prednostna naloga tako tukaj kot drugod. Ne moremo sprejeti, da bi v Evropi v veliki meri in zaradi najbolj čudnih razlogov zmanjševali kmetijsko proizvodnjo, medtem ko se lakota po svetu razrašča, cene hrane pa letijo v nebo. Na Finskem, tako kot v drugih državah članicah, morajo imeti ljudje pravico, da se tako zdaj kot v bodoče ukvarjajo z donosnim kmetijstvom.

Živilska industrija ima ogromen vpliv na zaposlovanje, saj zagotavlja delo več kot štirim milijonom ljudi v Evropi. Ocenjeno je, da je v celotni prehranjevalni verigi na Finskem zaposlenih približno 300 000 ljudi, kar je približno 13 % zaposlene delovne sile. V času krize zaradi hrane in gospodarske krize je nedvomno treba zaščititi delovna mesta teh ljudi.

Nils Lundgren (IND/DEM), v pisni obliki. – (SV) Zanimivo je, da Odbor za kmetijstvo in razvoj podeželja v svoje poročilo ni vključil glavne točke, ki jo je predlagal Odbor za regionalni razvoj in ki se glasi: „Evropski parlament po tesnem posvetovanju z državami AKP poziva Svet in Komisijo, da dasta prednost vprašanju vpliva subvencij EU za izvoz kmetijskih proizvodov EU na države AKP in da se v skladu z zavezami, danimi na tem področju, obvežeta, da se bosta jasno in nenehno odzivala za namen izogibanja dampingu.“

Vendar pa je v poročilu navedeno, da je EU obravnavala elemente kmetijske politike, ki bi lahko izkrivljali konkurenco, ker negativno vplivajo na kmetovalce v državah v razvoju. Poročilo se pritožuje, da tretje države pridelujejo hrano po zelo različnih proizvodnih standardih, s čimer kmetijske proizvode EU izpostavljajo neenakim konkurenčnim pogojem.

Ti dve trditvi v poročilu sta vsaj sporni in nista nekaj, s čimer bi se lahko strinjale vse politične sile v EU. Če bi to bilo res, mar ne bi potem bilo mogoče v besedilo poročila vključiti tudi predlog Odbora za regionalni razvoj?

Poročilo nasprotuje tudi zmanjšanju plačil pomoči v kmetijstvu in vsem reformam skupne kmetijske politike. Poleg tega v okviru skupne kmetijske politike predlaga politiko za obveščanje državljanov, ki jo razumem kot politično propagando sistema, ki je zlasti v moji državi zelo sporen.

Zato tega poročila nisem podprl.

Luís Queiró (PPE-DE), v pisni obliki. – (PT) Zadnji izreden skok cen hrane je upravičeno sprožil razpravo o kmetijskih politikah, zanesljivi preskrbi s hrano in razvoju. Na žalost v takšnih razpravah pogosto manjka vprašanje o mednarodni trgovini, kar pripelje do iskanja rešitev, ki se ne menijo za pozitiven potencial, ki bi ga lahko imela povečana svetovna poraba.

Čeprav ta porast cen hrane predvsem grozi z lakoto državam in prebivalstvu brez virov in zahteva povečan obseg humanitarne pomoči, spodbuja tudi svetovno povečanje zmogljivosti pri proizvodnji hrane in povečanje svetovne trgovine. To je priložnost, ki jo morajo prebivalci sveta, ki se ukvarjajo s kmetijstvom, v celoti izkoristiti.

Kar zadeva Evropo in skupno kmetijsko politiko, se naša prilagoditev temu novemu svetovnemu okviru – z možno počasnejšo rastjo od pričakovane – ne bi smela izvajati na račun protekcionizma, novih ovir pri trgovini ali izkrivljanja trga. Srednjeročna in dolgoročna donosnost evropskega kmetijstva ter razvoj podeželja morata biti merilo, ki se uporablja v skupni kmetijski politiki in njeni reformi.

Zuzana Roithová (PPE-DE), v pisni obliki. – (CS) To poročilo je bolj podobno obrambi trenutne skupne kmetijske politike kot celovitemu pregledu zanesljive preskrbe s hrano v stradajočem svetu. Toda kljub temu

sem ga podprla, saj poudarja pomen zagotavljanja dostopa kmetovalcev v državah v razvoju do posojil, s katerimi bi lahko modernizirali kmetijsko proizvodnjo in povečali pridelavo ter kakovost svoje hrane. Obžalujem, da je poročilo tako malo pozornosti namenilo tveganjem, da bodo zemljišča v najrevnejših državah sveta za namen pridelave najcenejše hrane in njenega izvoza v druge svetovne države odkupljena na račun gospodarskega razvoja in potreb lokalnega prebivalstva v državah, ki trpijo zaradi ogromnega pomanjkanja hrane.

Luca Romagnoli (NI), *v pisni obliki*. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, poročilo gospe McGuinness o skupni kmetijski politiki in zanesljivi preskrbi s hrano na svetovni ravni sem podprl.

Tudi jaz imam pomisleke, tako kot moji kolegi poslanci, in poudarjam potrebo, ki ni bila še nikoli tako nujna, po ustreznih ukrepih, ki jih je treba sprejeti, da bi se vsem državljanom zagotovil dostop do zdrave, hranljive hrane ne glede na to, ali živijo v Evropski uniji ali kje drugje na svetu. Želel bi poudariti, da je naša prizadevanja treba oceniti s srednjeročnega oziroma dolgoročnega vidika in da se ne smemo osredotočiti samo na kratkoročni vidik.

Zgolj rezervacija dovolj velikega obsega sredstev za revne države in države v razvoju ne bo dovolj, če tega ne bo podprla resna zvezanost industrializiranih držav k preprečevanju špekulacij pri cenah osnovnih živil, ki smo jim bili priča pred kratkim, ter uvedbi mednarodnih sporazumov, ki upoštevajo zelo različne razmere držav, ki so del Svetovne trgovinske organizacije. Pogajanja, ki so se že izjalovila, brez tega še dolgo ne bodo imela nobene velike možnosti uspeha.

Catherine Stihler (PSE), *v pisni obliki*. – Vprašanje skupne kmetijske politike in zanesljive preskrbe s hrano je pomembno vprašanje. Poskrbeti moramo, da bomo v EU odigrali svojo vlogo in zagotovili hrano vsem lačnim na svetu. Sramota je, da ljudje na tem svetu umirajo od lakote zaradi naše pomanjkljive politične uskladitve.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *v pisni obliki*. – (PL) Namen skupne kmetijske politike ni samo povečati kmetijsko produktivnost in zagotoviti racionalni razvoj kmetijske proizvodnje z optimalno uporabo proizvodnih dejavnikov, zlasti delovne sile, temveč tudi zagotoviti podeželskemu prebivalstvu ustrezen življenjski standard, zanesljivo oskrbo in ustrezne cene zalog za potrošnike.

Dostop do zadostnih zalog varne in hranljive hrane je trenutno glavna politična prednostna naloga na ravni EU in na svetovni ravni.

Zaskrbljujoče je, da so cene hrane višje, kot so bile v prejšnjih letih, in da so svetovne zaloge hrane padle na nevarno nizko raven. Obstaja nevarnost, da bo svetovna finančna kriza pripeljala do tega, da razvite države ne bodo več spoštovale svojih obveznosti na področju pomoči državam v razvoju.

Potrebni so srednjeročni in dolgoročni ukrepi za namen zaščite svetovne proizvodnje hrane in podpore tistim ljudem, ki so najbolj prizadeti v smislu osnovnih prehranskih potreb.

Največji izziv zdaj predstavlja oblikovanje politike za kmetijstvo in hrano, ki bo izpolnila potrebe čedalje večjega števila svetovnega prebivalstva, ki se bo na podlagi ocen do leta 2050 povečalo za 40 %, medtem ko naj bi se potrebe po hrani v tem istem obdobju na svetu podvojile.

Glavno politično vprašanje je razvoj politike, ki bo kmetovalcem zagotovila spodoben prihodek iz hrane, ki jo bodo pridelali. To je temeljnega pomena v smislu zaščite proizvodnje hrane. Če tega ne more zagotoviti trg, je treba to doseči s pomočjo ustrezne politike.

Glenis Willmott (PSE), *v pisni obliki*. – Delegacija laburistične stranke bo podprla poročilo o skupni kmetijski politiki in zanesljivi preskrbi s hrano na svetovni ravni navkljub močnim zadržkom, ki jih imamo pri stališču o skupni kmetijski politiki.

Ne strinjamo se z vodilno vlogo, ki je bila pripisana skupni kmetijski politiki pri zagotavljanju zanesljive preskrbe s hrano, niti s kritiko reforme skupne kmetijske politike, ki je doživela premik s količinske na kakovostno proizvodnjo, pri čemer je bil izražen namig, da naj bi to oslabilo našo zanesljivo preskrbo s hrano. Naše stališče je, da moramo našo kmetijsko politiko posodobiti in da se ne smemo vrniti k politiki, ki temelji na proizvodnji in ki je spodbujala ogromno presežno proizvodnjo ter izkrivljanje trga, s tem pa slabila sposobnost drugih držav, da proizvajajo kmetijske proizvode in jih dajejo v promet.

Kljub temu pa menimo, da poročilo odpira številna zelo pomembna vprašanja v zvezi z zanesljivo preskrbo s hrano na svetovni ravni, kot je priznavanje pomena zanesljive preskrbe s hrano kot glavne politične

prednostne naloge EU, pozivanje k večjemu sodelovanju na svetovni ravni, zahtevanje večjega obsega naložb v države v razvoju za namen izgradnje njihovih proizvodnih zmogljivosti ter spodbujanje umestitve kmetijstva v samo središče razvojnega programa EU. Vse te točke so enako pomembne in od nas zahtevajo, da pogledamo zadevo širše od tistih, ki to vprašanje izkoriščajo za zagovarjanje bolj interventne in protekcionistične skupne kmetijske politike, ter da poročilo podpremo.

– **Poročilo: Genowefa Grabowska (A6-0475/2008)**

Jan Andersson, Göran Färm in Åsa Westlund (PSE), v pisni obliki. – (SV) Švedski Socialni demokrati smo podprli poročilo gospe Grabowske o možnostih za razvoj civilnega dialoga v okviru Lizbonske pogodbe. Okrepitev dialoga s civilno družbo je pomembno za namen oblikovanja EU, ki posluša in predstavlja stališča svojih državljanov. Strinjamo se tudi z zahtevami v poročilu, da naj bo delo v Svetu bolj odprto, da bi se civilni družbi omogočila udeležba v dialogu na plodnejši način.

Vendar pa bi želeli poudariti, da je po našem mnenju narobe, da se cerkvam in verskim skupnostim omogoča poseben status med organizacijami civilne družbe. Cerkev in verske skupnosti morajo biti v dialogu z institucijami Unije udeležene na enak način kot druge organizacije.

Adam Bielan (UEN), v pisni obliki. – (PL) Gospa predsednica, vsaka pobuda, ki želi državljane približati institucijam, ki ukrepajo v njihovem imenu, bi morala biti deležna podpore. Vendar pa je treba paziti, da se predlagana pobuda sama po sebi ne spremeni v še eno institucijo. Poročilo sem podprl, ker je vsak korak pri približevanju državljanov organom, ki sprejemajo odločitve v njihovem imenu, korak naprej proti boljši in preglednejši demokraciji. Vendar pa želim poudariti, da je treba upoštevati mnenje vsake strani, kar velja za vsak dialog, torej tudi za dialog o Lizbonski pogodbi.

Martin Callanan (PPE-DE), v pisni obliki. – To poročilo obravnava Lizbonsko pogodbo, ki, naj vas spomnim, ni v veljavi. Zato je skrajno domišljavo, da ne rečem arogantno, da se sklicujemo na Lizbonsko pogodbo, kot da bi ta že bila življenjsko dejstvo.

Če ste slučajno pozabili: Lizbonsko pogodbo je potopila demokratična volja prebivalcev Irske. Projekt so zaustavili, ker so si želeli drugačno Evropo. S svojim glasovanjem so prebivalci Irske govorili tudi za državljane vseh drugih držav članic, vključno z mojo, ki so jim njihove vlade odrekle referendum.

Irsko se zastrašuje s ponovnim glasovanjem, vendar Irci zagotovo ne bodo mirno gledali, da se z njimi ravna s takšnim nespoštovanjem.

V prihodnje bi se morali izogibati, da prihajamo na tako slab glas, ko razpravljamo o hipotetičnih scenarijih, kot je Lizbonska pogodba. Ta samo služi za razkrivanje arogantnega neupoštevanja, ki ga EU kaže za demokratično mnenje.

Poročila nisem podprl.

Koenraad Dillen (NI), v pisni obliki. – (NL) Mogoče živim na drugem planetu, vendar se še spomnim, da so Nizozemci in Francozi na demokratičnem referendumu leta 2005 zavrnil Ustavo za Evropo. Ustava je mrtva in pokopana, vsaj če se imamo za demokrate. Prekleta Lisbonska pogodba, ki je samo retuširana različica Ustave, je doživela popolnoma enako usodo: na demokratičnem referendumu so jo zavrnil Irci.

Vendar pa Evropa mnenje ljudi zavrača in želi Evropejcem vsiliti Ustavo skozi zadnja vrata, pri tem pa se pretvarja, da povsod naokrog cvetijo rožice, ter z največjim cinizmom govori o tako imenovanem „dialogu z državljani v okviru Lizbonske pogodbe“.

To naj bi bil „dialog za državljane“, „močna kultura posvetovanja in dialoga“, na podlagi katere poročevalka cinično še enkrat citira člen 10 Pogodbe o Evropski uniji: „Vsak državljan ima pravico sodelovati v demokratičnem življenju Unije“. To mogoče drži, vendar se Evropa sploh ne meni za demokratičen glas ljudi.

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – To poročilo gospe Genowefe Grabowske določa širše mehanizme udeležbe in sredstva za civilni dialog znotraj Evropske unije. Obravnava vrzel med članicami Unije in njihovimi odnosi z institucijami, ki jim služijo. Prepoznavna potrebo po razširitvi civilnega dialoga, da bi se ohranila prava zavzetost za cilje Evropskega projekta.

Nedavna zavrnitev Lizbonske pogodbe na Irskem je bila deloma posledica razlik med dojemanjem Unije in resničnostjo Unije. Obravnavanje splošnega pomanjkanja informacij je ključno za doseganje pristnega

demokratskega partnerstva. Osrednji del tega predloga je vztrajanje pri vzajemnem dialogu, pri tem, da morajo biti mnenja upoštevana in spoštovana.

V tem poročilu gospa Grabowska tako preglednost kot reprezentativnost poudarja kot bistvena sestavna dela aktivnega civilnega dialoga in pristne participatorne demokracije. Bolj odprt in dostopnejši Svet, širše in bolj povezano medinstitucionalno sodelovanje, boljša uporaba novih medijev kot sredstev za povezovanje z državljani in zagotavljanje pomoči institucijam civilne družbe bodo pomagali Evropo še bolj združiti. Zaradi tega poročilo gospe Grabowske podpiram.

Bairbre de Brún in Mary Lou McDonald (GUE/NGL), v pisni obliki. – Podpirava vsa prizadevanja, ki krepijo vlogo državljanov, skupnosti in organizacij civilne družbe v procesih sprejemanja političnih odločitev, vključno z EU.

Vendar pa ne verjameva, da Lizbonska pogodba ustvarja kakršen koli pravi napredek na tem področju. Poleg tega meniva, da bi morala Komisija, če naj ima predlagana državljanska pobuda kakršen koli pomen, imeti pravno zavezujočo obveznost izdelave bele knjige, ki bi opisovala odzive na predlog, ali podlago za pogodbo zaradi neukrepanja.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) To je samo še eno poročilo, ki se upira večini Evropskega parlamenta s svojim prizadevanjem, da bi za vsako ceno „prodala“ projekt Lizbonske pogodbe, kar do sedaj ni bila lahka naloga, če pogledamo rezultate prejšnjih referendumov. Ta večkratna prizadevanja imajo vsaj eno prednost: jasno kažejo, kako težko in celo boleče je za zagovornike pogodbe, da najdejo argumente za njeno podporo.

Nobene propagande ni – in to je tema poročila –, ki lahko skrije protidemokratsko naravo vztrajanja voditeljev EU, da bi na silo izvedli še en referendum na Irskem in tako vsilili predlagano pogodbo. Nismo tako ozkogledni kot tisti, ki menijo, da je razvoj „civilnega dialoga“ ali „državljske pobude“ dovolj, da bi se nevtralizirala narava predloga, ki na splošno državljanom vsake države članice preprečuje, da bi opredelili svojo skupno prihodnost, in ki vztraja na ukrepih, ki prinašajo negotove zaposlitve, povečanje delovnih ur, lažje odpuščanje delavcev in privatizacijo javnih storitev.

Nobene propagande ni, ki bi lahko skrila neoliberalno, federalistično in militaristično vsebino tega projekta Lizbonske pogodbe. Zato poročila nisem podprla.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Poročilo gospe Grabowske priporoča stalni dialog med vsemi evropskimi institucijami in „predstavniki“ civilne družbe, da bi se opredelile politike in oblikovala zakonodaja na ravni EU oziroma formalna obvezna organizacija participatorne „demokracije“ na ravni Unije.

Problem je, da je participatorna „demokracija“ samo krinka za tiste, ki zavračajo pravo demokracijo: dialogu dovoljuje, da se omeji samo na najaktivnejše organizacije, ki pa so redko tudi najbolj reprezentativne, in zdi se, kot da mnenje državljanov preizkuša vnaprej, da bi lahko pozneje lažje odklonila posvetovanje z njimi.

Če Bruselj želi slišati državljane, potem naj upošteva francoski in nizozemski „ne“ Ustavi za Evropo in naj opusti Lizbonsko pogodbo, ki je samo kopija Ustave. Če naj se upoštevajo javnomnenjske raziskave, kot si želi poročevalka, potem je treba ustaviti pogajanja za članstvo Turčije, saj jim nasprotuje večina državljanov Evrope. Če je Evropa pripravljena spoštovati načelo, da je treba odločitve sprejemati v kar najtesnejši zvezi z državljani, potem mora nehati upravljati z našim vsakodnevnim življenjem. Tako bi ohranila nekaj verodostojnosti, ko bi govorila o demokraciji.

Anna Hedh (PSE), v pisni obliki. – (SV) Poročilo gospe Grabowske o možnostih za razvoj civilnega dialoga v okviru Lizbonske pogodbe sem podprla. Menim, da je pomembno, da okrepimo dialog s civilno družbo in tako ustvarimo EU, ki posluša in predstavlja mnenja državljanov. Strinjam se tudi z zahtevami v poročilu, da naj bo delo v Svetu bolj odprto, da bi se civilni družbi omogočila udeležba v dialogu na plodnejši način. Vendar pa je bila po mojem mnenju vključitev Lizbonske pogodbe nepotrebna, saj po irskem „ne“ na referendumu ta ni več pomembna.

Tudi ni prav, da cerkve in verske skupnosti dobijo poseben status med organizacijami civilne družbe. Cerkve in verske skupnosti morajo biti v dialogu z institucijami Unije udeležene na enak način kot druge organizacije.

Jörg Leichtfried (PSE), v pisni obliki. – (DE) Strinjam se s poročilom o možnostih za razvoj civilnega dialoga v okviru Lizbonske pogodbe.

Menim, da je civilni dialog zelo pomemben, da bi državljani EU lahko dobili vpogled na področja dejavnosti njihovih izvoljenih predstavnikov.

Želel bi poudariti navedbo, da mora biti dialog med EU in državljani Unije dvosmeren, saj ni dovolj, da naše matične države samo obveščamo o izvajanju projektov; prisluhniti moramo tudi posameznikom in resno upoštevati njihova mnenja.

Nils Lundgren (IND/DEM), v pisni obliki. – (SV) Lizbonska pogodba ni bila sprejeta. Udeleženci referendumu na Irskem so jo zavrnil, zato jo moramo imeti za mrtvo. To je bil v svoji osnovi isti osnutek pogodbe, ki je že bil zavržen na referendumih v Franciji in na Nizozemskem.

Vendar pa federalistična večina v Evropskem parlamentu temu ne želi prisluhniti in rajši vztraja na Uniji, ki bi bila v še večjem obsegu urejena na nadnacionalni ravni kljub dejstvu, da so njeni državljani na več referendumih izrazili svoje pomisleke in da bi ti pomisleki prišli na dan v še več državah, če bi njihovim državljanom bila dana možnost, da jih izrazijo.

Način dela federalistične večine Evropskega parlamenta kaže, kakšno obliko civilnega dialoga si želi. Pripravljeni so namreč prisluhniti samo tistim delom civilne družbe, ki ustrezajo njihovem federalističnemu modelu.

Poročilo, ki je pred nami, zunaj zakonodajnega postopka ni posebej impresivno. V odstavku 9 poročila je navedeno, da bi morale vse institucije EU voditi posodobljene registre vseh pomembnih nevladnih organizacij. S tem se po nepotrebnem veča obseg birokratskih postopkov, kar ne vodi nikamor. Poleg tega v odstavku 11 poročilo govori o dejavnem zastopanju „evropskega stališča“ v razmerju z državljanke in državljani EU. Kaj naj bi to stališče pomenilo?

Najslabši vidik poročila pa je poziv v odstavku 22, na podlagi katerega naj bi se evropska združenja in evropske organizacije civilne družbe lahko sklicevale na skupno pravno podlago na ravni EU. Ta predlog je samo še en korak proti oblikovanju države EU.

Zato tega poročila nisem podprl.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. – (DE) Prav lepo bi bilo, če bi imeli javno razpravo o Lizbonski pogodbi, ki bi potekala v vseh jezikih. Kljub vsem prikritim manevrom, so ljudje zelo dobro razumeli, da pogodba, ki je 95 odstotno usklajena z Ustavo za Evropo, ni nikakršno Kolumbovo jajce, čeprav jo EU želi prodati kot takšno.

Glede na to, da želimo ta dialog izvajati v vseh jezikih, je torej zanimivo, da ne zmoremo zagotoviti niti tega, da bi predsednik Sveta imel celovito spletno stran v najbolj razširjenih jezikih Unije, torej v angleščini, francoščini in nemščini. Našim državljanom se moramo zdeti še posebej smešni, ko nove civilne pobude, določene v Ustavi, hvalimo kot korak naprej proti večji demokraciji, obenem pa ponavljamo referendume toliko časa, dokler ne dosežemo rezultata, ki ga želi EU. Ker je ta pobuda samo še ena kampanja, namenjena izraziti podpori Ustave za Evropo, za katero je bilo porabljenega že dovolj denarja, poročila gospe Grabowske nisem podprl.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) To poročilo sem podprl, ker igra civilna družba pomembno vlogo v Evropi v procesu evropskega združevanja, saj mnenja in zahteve državljanov EU prenaša naprej v institucije Evrope.

Da bi Evropska unija lahko dosegla svoje cilje, potrebuje obširnejšo javno razpravo, učinkovitejši civilni dialog in razvoj politične zavesti, vse to pa so vidiki, ki jih priznava tudi to poročilo.

Poročilo izpostavlja tudi pomen strokovnega znanja, ki ga civilna družba ponuja institucijam, ter poudarja pomen civilnega dialoga, ki ima vlogo obveščanja in ozaveščanja.

Upam, da se bodo trenutne pobude EU, ki spodbujajo večjo vključenost civilne družbe v proces evropskega združevanja, nadaljevale tudi v prihodnosti. Tokrat imam v mislih pobude, kot so Evropa iz satelita, Agora državljanov in drugi tematski državljanski forumi.

Upam, da bo to poročilo Svet Evropske unije spodbudilo, da olajša in poenostavi dostop do svojega dela, saj je to osnovni pogoj za začetek pristnega dialoga s civilno družbo.

Zuzana Roithová (PPE-DE), v pisni obliki. – (CS) Gospe in gospodje, pozdravljam dejstvo, da poročilo poudarja potrebo po socialnem dialogu v trenutku, ko evropske države doživljajo krizo demokracije. Ljudje

bodisi ne razumejo ali pa jih ne zanimajo teme, ki niso povezane z njihovimi vsakodnevnimi skrbmi. Nizka udeležba na evropskih volitvah je logična posledica dejstva, da evropski državljani ne vedo, kakšen pozitivni prispevek jim lahko da evropska zakonodaja, in da ne verjamejo, da ima njihov glas lahko dejansko nek vpliv. Malo znano je, da Lizbonska pogodba krepi participatorno demokracijo. Strinjam se z gospo Grabowsko, ki pravi, da bi države članice morale zagotoviti večjo temeljno podporo nevladnim organizacijam. Vendar pa je treba zagotoviti, da so te reprezentativne in pregledne. Poročilo sem podprla tudi zato, ker vsebuje prošnjo, namenjeno Komisiji, v zvezi z objavo seznamov nevladnih organizacij, ki so uporabile njene predloge med pripravami zakonodaje. To bo zagotovo zmanjšalo anonimnost celotnega procesa in prispevalo k večji reprezentativnosti nevladnih organizacij. Menim tudi, da volilna kampanja za Evropski parlament nudi odgovornim poslaneu Evropskega parlamenta veliko priložnost, da pojasnijo, kakšne odločitve sprejemamo v Strasbourgu, kako je v naše delo vključena civilna družba in kako bo lahko sodelovala po sprejetju Lizbonske pogodbe.

Andrzej Jan Szejna (PSE), v pisni obliki. – (PL) Lizbonska pogodba dialogu z državljani dodeljuje prednostni položaj. To se navezuje na politike in področja dejavnosti EU.

Uspeh dialoga je odvisen od reprezentativnosti in s tem od močne zavezanosti ključnih subjektov. Nacionalni, regionalni in lokalni organi bi morali uporabljati metodo dialoga, da bi državljani lahko izkusili, kako participatorna demokracija deluje v praksi.

Priznati je treba, da mora Evropska unija storiti še veliko na področju komunikacije, zlasti pa na področju dialoga z državljani.

Dravljani EU morajo biti prepričani, da na evropski ravni ne bodo sprejete nikakršne odločitve brez njihove udeležbe in da bodo z udeležbo na volitvah tudi dejansko vplivali na obliko navedenih odločitev.

Poziv poročevalke h krepitvi pobud na področju dialoga z državljani v celoti podpiram.

Charles Tannock (PPE-DE), v pisni obliki. – Prezgodaj je še, da bi govorili, kaj se bo zgodilo, ko bo Lizbonska pogodba enkrat začela veljati. Pogodba ostaja v zraku in na referendumu v drugi polovici tega leta lahko doživi še en „ne“ irskih državljanov.

Medtem pa se ne smemo vesti, kot da je Lizbonska pogodba že začela veljati. S tem se naravnost izpostavljam obožbam, da smo arogantni in da zaničujemo demokratični proces, ki ga je treba tako ali drugače dokončati.

Poleg tega nisem naklonjen temu, da bi se sredstva EU zapravljala za promocijo Lizbonske pogodbe prek civilnega dialoga ali z drugimi sredstvi. V državah članicah imamo svobodne medije in močne demokracije in te razprave lahko opravimo sami pod svojimi pogoji in brez Komisije, ki bi poskušala vplivati na zadeve. V moji državi, v Združenem kraljestvu, so poskusi Komisije, s katerimi je želela spodbujati nadaljnje združevanje v EU, imeli ravno nasproten učinek.

Tako kot drugi britanski konservativci si tudi sam želim, da bi Evropska unija ubrala drugo smer, tako da bi počela manj in to počela bolje.

Zato tega poročila nisem podprl.

Frank Vanhecke (NI), v pisni obliki. – (NL) Poročilo gospe Grabowske je samo še en primer nezaslišanega načina, kako ta Parlament ravna z načeli, ki naj bi jim služil. „Dialog z državljani v okviru Lizbonske pogodbe“: ne se hecati! Lizbonska pogodba, ki je samo zamaskirana nekdanja Ustava za Evropo, je bila na referendumih na Nizozemskem in v Franciji, nato pa še na Irskem, poslana v koš za smeti. Druge države si referendum niti sklicati ne upajo.

Če si Evropa prizadeva za dialog z državljani, potem bi morala začeti spoštovati demokracijo. Če izid referendum ni všeč evrokratski nomenklaturi, to še ne pomeni, da volivcem primanjkuje možganskih celic. Ravno obratno! Kakor koli, tega poročila nisem podprl. *Nec spe, nec metu* ali brez upanja ali strahu.

Anna Záborská (PPE-DE), v pisni obliki. – (FR) Evropski organi morajo biti odprti za dialog in sodelovanje z državljani in organizacijami civilne družbe. Vsi lahko prispevajo za skupno dobro.

Vendar pa določene interesne skupine, lobiji, ki ne predstavljajo skupnega dobra, ne bi smele imeti možnost, da se vtihotapijo v zakonodajni postopek pod krinko dialoga s civilno družbo. Dostop do dialoga mora biti uravnotežen.

Vztrajam, da je treba vzpostaviti dialog zlasti s tistimi združenji, ki predstavljajo glas najrevnejših posameznikov in družin. Boj proti skrajni revšini in družbenim neenakostim ne bo imel trajnega učinka brez stalnega dialoga z družinami in posamezniki, ki se v svojem vsakdanjem življenju soočajo s skrajno revščino. Ta dialog je težak, vendar je potreben. Evropski nacionalni, regionalni in lokalni organi nimajo lahke poti, kadar gradimo vključujočo družbo in Evropo za vse. Kot najboljšo prakso bi morali priznati delo Evropskega ekonomsko-socialnega odbora in mednarodnega gibanja ATD četrti svet, ki od leta 1989 organizirata evropska srečanja ljudskih univerz četrtega sveta, ki omogočajo strukturiran dialog med predstavniki organov in ljudi, ki so neposredno soočeni s skrajno revščino.

– **Poročilo: Barbara Weiler (A6-0514/2008)**

Gerard Batten (IND/DEM), v pisni obliki. – Čeprav tako jaz kot Neodvisna stranka Združenega kraljestva v celoti podpiramo enakost med moškimi in ženskami, sem se glasovanja pri tem poročilu vzdržal, ker Združeno kraljestvo že ima zakonodajo s področja enakosti, ki jo lahko po potrebi spremeni ali izboljša naš demokratično izvoljeni in odgovoren Parlament. EU je protidemokratska in nedemokratska in ni legitimna varuhinja nikogaršnjih pravic.

Sylwester Chruszcz (UEN), v pisni obliki. – (PL) Podpiram poročilo gospe Weiler in izražam podporo ukrepom, namenjenim za prenos Direktive o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu. Zamisel o sestavi črnega seznama nepoštenih poslovnih praks podjetij v razmerju do potrošnikov pa tudi v razmerju do drugih podjetij, zasluži vso pohvalo. Podpiram tudi mehanizme za spremljanje in izvrševanje izvajanja pravnih predpisov na področju varstva potrošnikov, ki zadevajo nepošteno prakso, obenem pa podpiram tudi pobudo za vzpostavitev javno dostopne podatkovne zbirke o nacionalnih ukrepih, sprejetih v prenosu direktive o nepoštenih poslovnih praksah. Ta pobuda je koristna tako z vidika poljskih kot evropskih potrošnikov.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Glasovanja o poročilu gospe Weiler o zaščiti potrošnikov in podjetij pred nepoštenimi praksami in zavajajočem oglaševanju smo se vzdržali, ker imamo v zvezi z njem nekaj večjih kritik.

Prva je ta, da je evropska zakonodaja, ki pokriva ta vprašanja, predstavljena kot direktiva, kar pomeni, da države članice lahko razmeroma svobodno izbirajo sredstva, s katerimi bodo izvajale in izpolnile cilje, ki so jim bili zastavljeni. Želja poročevalke po vsebinsko in oblikovno enotni nacionalni zakonodaji bo ostala samo želja, če ne bo nespreejemljivega poseganja Evropske unije v pravne in upravne sisteme držav članic, kar potrošnikom ne bo prineslo posebnih koristi.

Drugič, glavna dodana vrednost, ki jo Evropska unija prinaša tem področjem, je pomoč v reševanju čezmejnih sporov. To vprašanje ni bilo ustrezno rešeno niti v trenutno veljavnih besedilih niti v tistih, ki se jih zahteva.

Glavni cilj te zakonodaje ne bi smel biti zgolj njen obstoj, temveč zaščita potrošnikov in podjetij.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), v pisni obliki. – (PL) Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah in Direktiva o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju sta izrednega pomena, saj ustvarjata večje zaupanje potrošnikov in zagotavljata pravno varnost za podjetja na notranjem trgu. To ima velik pomen pri čezmejnih transakcijah, ki so na evropskem trgu čedalje pogostejši. Nacionalni organi za varstvo potrošnikov se še vedno soočajo s težavami pri sprejemanju ustreznih ukrepov v ciljni državi v primeru takšnih transakcij.

Ustrezen prenos, izvajanje in izvrševanje teh direktiv so bistvenega pomena za doseganje njunih ciljev. Na žalost številne države članice še vedno niso izpolnile svojih obveznosti, kar ne prispeva h gradnji ustreznih odnosov med podjetji in potrošniki.

Leta 2007 je Evropska komisija prvič uporabila akcijo „EU-Sweep“ kot orodje za preverjanje in izvrševanje izvajanja zakonodaje o varstvu potrošnikov, kar zadeva spletne strani letalskih družb. Nepravilnosti so bile ugotovljene pri kar 43,6 % pregledanih spletnih strani, kar samo potrjuje potrebo po večjem spremljanju izvrševanja obstoječih določb.

Pozdravljam pobudo Komisije o vzpostavitvi javno dostopne podatkovne zbirke o nacionalnih ukrepih, sprejetih v prenosu teh direktiv.

Ian Hughton (Verts/ALE), v pisni obliki. – EU je dosegla velik napredek pri izboljšanju pravic potrošnikov. Pravo razočaranje je, da nekatere države članice še vedno niso prenesle Direktive o nepoštenih poslovnih praksah; ta Parlament pa je danes poslal jasno sporočilo, da bi te države članice morale odpraviti to pomanjkljivost.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. – (DE) Direktivo EU o zaščiti potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami in zavajajočim oglaševanjem smo sprejeli že leta 2005. Vendar pa še vedno nasprotujemo zaščiti potrošnikov pred internetnimi klici, neželenim oglaševanjem po telefonu ter sleparskimi in oderuskimi podjetji, ki se skrivajo za poštnimi predali, navidez poštenimi predstavniki in spreminjanjem nazivov.

Če vam uspe ujeti katero koli izmed teh podjetij, jim bo predpisana tako smešno nizka denarna kazen, ki ne bo imela prav nobenega svarilnega učinka. Denarne kazni je treba tukaj močno zvišati, zlasti za ponovljena kazniva dejanja. Pomembno je, da lahko potrošniki, ki so bili ogoljufani, vložijo odškodninski zahtevek, v nasprotnem primeru jih samo puščamo na cedilu. Načrtovane spremembe bodo izboljšale položaj potrošnikov, zato sem poročilo podprl.

Zuzana Roithová (PPE-DE), v pisni obliki. – (CS) Pozdravljam razpravo o poročilu o prenosu, izvajanju in izvrševanju Direktive 2005/29/ES o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter Direktive 2006/114/ES o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju. Medtem ko ti direktivi tvorita oporo varstvu potrošnikov v EU, ju je treba dosledno uporabljati v državah članicah, zlasti kar zadeva internet. Notranji trg ne sme biti razdrobljen, za podjetja in potrošnike pa morajo veljati isti predpisi in varstvo, ne glede na to, v kateri državi članici kupujejo ali prodajajo. Pri tem vas moram opozoriti na dejstvo, da nekatere države članice, vključno s Češko republiko, zamujajo s prenosom direktiv v svojo nacionalno zakonodajo. Najpomembnejša stvar zdaj je, ali bodo nacionalni nadzorni organi dejansko prisilili nepoštena podjetja, da bodo začeli te predpise izvajati tudi v praksi. Odlična priložnost za preverjanje so zimske razprodaje. Evropske institucije morajo tudi podpreti večje sodelovanje med nacionalnimi sveti na področju radia in televizije, ki morajo spremljati skladnost z direktivami v množičnih medijih, in v našem interesu je, da se nadzor izvaja dosledno po vsej EU.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (CS) Gospa predsednica, poročilo gospe Weiler o prenosu, izvajanju in izvrševanju Direktive 2005/29/ES o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter Direktive 2006/114/ES o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju sem podprl.

Trdno sem prepričan, da bo ustrezno izvajanje direktive javnosti omogočilo, da se v celoti zave svojih pravic. Razširitev obsega pravic potrošnikov z Direktivo o nepoštenih poslovnih praksah je treba podpreti z ukrepi, ki so potrebni za lažje uveljavljanje teh pravic.

Strinjam se s poročevalko, ki navaja, da so ustrezen prenos, izvajanja in izvrševanje direktiv o nepoštenih poslovnih praksah in o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju temeljnega pomena za izpolnjevanje ciljev, določenih v teh direktivah, zlasti z vidika različnih metod in sistemov uporabe in izvajanja v državah članicah, kompleksnosti nekaterih pravnih okvirov, vsebovanih v direktivah, količine in izčrpne narave nacionalnih standardov, ki urejajo nepošteno poslovne prakse in zavajajoče oglaševanje, ter širokega področja uporabe direktiv. Na koncu naj povem, da sem navdušen nad pobudo moje kolegice poslanke, katere cilj je zakonska ureditev teme, ki je največjega pomena za Skupnost.

Andrzej Jan Szejna (PSE), v pisni obliki. – (PL) Vsekakor podpiram poročilo gospe Barbare Weiler o prenosu, izvajanju in izvrševanju Direktive o nepoštenih poslovnih praksah na notranjem trgu in Direktive o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju.

Vprašanje zavajajočega in primerjalnega oglaševanja v medpodjetniškem poslovanju je urejeno z uvedbo enotne, konsolidirane direktive. Vprašanje nepoštenih poslovnih praks v podjetij v razmerju do potrošnikov je urejeno z Direktivo 2005/29/ES.

Direktivi sta bili pripravljeni zato, da bi ustvarili večje zaupanje potrošnikov (njihova varnost se je povečala zaradi sestave „črnih seznamov“ poslovnih praks, ki bi jih bilo treba prepovedati, in zahvaljujoč boljši usklajenosti varstva potrošnikov pred nepoštenimi praksami) in da bi podjetjem zagotovili večjo pravno varnost.

Če bi direktivi spremljali pravni ukrepi, ki bi omogočali učinkovito izvrševanje, bi bila dosežena še višja raven varstva. Države članice morajo zato pregledati svoje pravne sisteme in povečati jasnost procesov prenosa.

Uvedene spremembe morajo podpirati jasni postopki izvajanja in učinkoviti odškodninski ukrepi, ki bodo potrošnikom dali pravico, da vložijo zahtevke za nadomestilo za škodo ali izgubo, nastalo v zvezi z nepoštenimi poslovnimi praksami, kot so mehanizmi za spremljanje varstva potrošnikov v zvezi s spletnimi stranmi letalskih prevoznikov, ki so bili prvič uporabljeni leta 2007. Na ravni držav članic je treba premisliti o kampanjah ozaveščanja in kampanjah, ki potrošnike seznajajo s pravicami potrošnikov in njihovi uporabi.

– Poročilo: Pedro Guerreiro (A6-0485/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström in Åsa Westlund (PSE), v pisni obliki. – (SV) Švedski Socialni demokrati poročila o ekosistemskem pristopu k upravljanju ribištva nismo podprli. Menimo, da iz tega poročila ni jasno, da je treba že na samem začetku ribiško politiko zasnovati na okoljskih in trajnostnih merilih. Poleg tega je poročilo preveč osredotočeno na zavlačevanje potrebnih reform ribiške politike in štiti interese velikega ribiškega sektorja.

Duarte Freitas (PPE-DE), v pisni obliki. – (PT) Na kratko povzeto, cilj tega samoiniciativnega poročila Evropskega parlamenta je združevanje zahtev Skupnosti za ohranjanje morskega okolja s skupno ribiško politiko (SRP), katere eden izmed operativnih ciljev je postopna uporaba ekosistemskega pristopa k upravljanju ribištva.

Temeljna točka tega poročila, ki jo želim poudariti, je dejstvo, da meni, da sedanji sistem celotnega dovoljenega ulova in kvot ne služi ciljem prenovljene SRP, saj se je dokazal kot neprimeren tako za ribiški sektor Skupnosti kot za ohranitev staležev.

Hitro bi bilo treba vzpostaviti druge oblike sistemov za upravljanje, na tem ozadju pa bi po mojem mnenju EU morala biti hitrejša pri obravnavi drugih oblik pristopov, saj nekatere, kot je upravljanje, ki temelji na ribolovnih pravicah (na primer), tvorijo temelj v državah, kot so Združene države, Nova Zelandija, Norveška in Islandija, ki imajo močno tradicijo in velik potencial v ribiškem sektorju.

Preoblikovanje načrtov za obnovitev staležev osličev in jastogov je še ena temeljna točka, ki jo je treba obravnavati.

To poročilo sem podprl.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Čeprav se ne strinjam s celotno vsebino sprejete resolucije, ta vsebuje niz pomembnih ciljev in načel, ki bi morali prevladati v ribiški politiki.

Še zlasti pomembno bo, da ponovno potrdimo in zagovarjamo tiste cilje in načela (kar je dosledno počela Portugalska komunistična stranka (PCP)), izmed katerih skupna ribiška politika (SRP) številnih ne spoštuje (čeprav so nekateri vanjo vključeni), ko bo Evropska komisija aprila naslednje leto napovedala predstavitev zelene knjige o prihodnosti ribiške politike in navedla možno reformo te politike do leta 2012.

Na podlagi ciljev in namer, ki so jih določile Evropska komisija in druge institucije EU v zvezi s prihodnostjo ribiškega sektorja, bi moral biti ta sektor na Portugalskem – ki se je znašel v hudi krizi, katere vzroki ležijo v neugodnih politikah, ki so se več desetletij izvajale na nacionalni ravni in na ravni Skupnosti – pozoren na nove in celo še neugodnejše ukrepe ter pozivati proti njihovemu sprejemanju. Če bodo ti ukrepi sprejeti in če se bodo uporabljali, bo to povzročilo uničenje velikega dela tega strateškega sektorja, kar bo imelo negativne posledice za Portugalsko.

Takšna politika ni nekaj, kar bi bilo določeno vnaprej.

Na Portugalskem obstajajo drugačne možnosti politike za ribiški sektor.

To so politike, ki jih stranka PCP predlaga in zagovarja tako na nacionalni ravni kot v Evropskem parlamentu.

Ian Hudghton (Verts/ALE), v pisni obliki. – Poročilo gospoda Guerreira sem podprl. Poročilo pravilno navaja, da bi ribiška politika EU morala spodbujati modernizacijo in trajnostni razvoj ribiškega sektorja, ki bo zagotavljal družbeno in gospodarsko uspešno delovanje ter trajnost ribolovnih virov, preskrbo prebivalstva z ribami ter neodvisno in zanesljivo preskrbo s hrano, ohranitev delovnih mest in boljše življenjske pogoje ribičev. To je ravno v nasprotju s tistim, kar je SRP dosegla v zadnjih treh desetletjih, zato v skladu s tem podpiram repatriacijo upravljanja ribištva.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, poročilo gospoda Guerreira o SRP (skupni ribiški politiki) in ekosistemskem pristopu k upravljanju ribištva sem podprl. Temeljnega pomena je, da politike upravljanja morij in oceanov ne zamešamo z ribiško politiko: o tem se s poročevalcem v celoti strinjam.

Ribiška politika mora temeljiti na načelu, da med blaginjo ribiške skupnosti in trajnostjo ekosistemov, katerega sestavni del so, obstaja soodvisnost, zlasti s priznavanjem posebne narave in pomena majhnega obalnega ribolova in obrtnega ribolova.

S svojim kolegom poslancem se strinjam tudi, da je prva in temeljna naloga upravljanja ribištva kot dejavnosti, ki izkorišča samoobnovljiv vir, nadzorovati (neposredno in posredno) skupen ribolovni napor, da bi se zagotovil maksimalen trajnostni ulov. Če sprejmemo ta pristop, bomo naredili korak v smeri proti doseganju ciljev, ki jih je določila Evropska unija.

– **Poročilo: Christa Kläus (A6-0443/2008)**

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. Tudi v tem primeru se je končni kompromis končal z upoštevanjem več kritik, ki smo jih namenili prvotnemu predlogu, zlasti v zvezi s kazalci in cilji zmanjšanja, ukrepi in časovnimi razporedi za zmanjšanje tveganj in nevarnosti, povezanih s pesticidi in odvisnostjo od pesticidov. Po našem mnenju bi bilo bolj smiselno, da se teh ciljev ne opredeljuje količinsko že na samem začetku, da bi se izognili še večjemu številu ovir za malo kmetijstvo.

Pozdravljamo tudi dejstvo, da je po prvotnem predlogu Komisije izključitev opreme in pripomočkov iz obveznega pregleda ohranjena in da je bil obvezni pregled vsega, vključno z opremo in pripomočki, ki se uporabljajo na družinskih gospodarstvih, opuščen.

Menimo, da bi moralo to ločevanje – praktično in načelno – med družinskimi gospodarstvi in intenzivno kmetijsko industrijo biti prisotno v vseh odločitvah. Mimogrede, nikoli ne smemo pozabiti, da niso bila družinska gospodarstva in neintenzivne metode proizvodnje tiste, ki so povzročile BSE, dioksine, nitrofurane in druge prehranske katastrofe.

Zato smo kompromis podprli.

Duarte Freitas (PPE-DE), v pisni obliki. – (PT) Strinjam se s poročevalko in ji čestitam za njeno končno poročilo.

Začetek veljavnosti te direktive bo izredno pomemben v smislu večjih zahtev po nujnih spremembah politike zmanjševanja tveganja zaradi pesticidov, za katero je v EU značilno določeno pomanjkanje informacij in pregledov praks in proizvodov. Ključnega pomena za varstvo zdravja ljudi in okolja je pomoč pri spreminjanju pristopa do kmetijskih pesticidov.

Ta dokument je pomemben zato, ker določa pravila o obveščanju in usposabljanju ljudi, ki uporabljajo pesticide, ter zahteva pregled opreme. Prepoveduje tudi tretiranje iz zraka (dovoljeno samo v primerih, ko je to nujno potrebno in ko ni nobene druge možnosti). Drug pozitiven vidik je možnost za vsako državo članico, da opredeli svoja zavarovana območja in območja tveganja.

Robert Goebbels (PSE), v pisni obliki. – (FR) Glasovanja o „paketu o pesticidih“ sem se vzdržal, da bi protestiral proti protidemokratski metodi predložitve kompromisov Evropskemu parlamentu, o katerih so potekala pogajanja v okviru neformalnih dialogov med Svetom, Komisijo in predstavniki Evropskega parlamenta, ki temeljijo izključno na kompromisih, doseženih v enem samem parlamentarnem odboru. Z odpravo ustrezne demokratične razprave med prvo obravnavo, ni ukinjena samo pravica vsakega poslanca, da vloži spremembe, temveč se s tem ustvarja dejansko tudi evropska zakonodaja, ki je spočeta v duhu odklanjanja kakršne koli demokratične preglednosti.

Poleg tega je zakonodaja, ki je na koncu sprejeta, na mnogo načinov presežna, birokratska in kontraproduktivna.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), v pisni obliki. – (FI) Gospa predsednica, menim, da sta sprejeti poročili o pesticidih in fitofarmacevtskih sredstvih najboljše, kar smo lahko dosegli, obenem pa sta tudi realni in plodni, zato ju tudi podpiram.

Čeprav so v zadnjem trenutku plenarnega zasedanja nekateri poslanci predložili spremembe, ki naj bi po njihovem mnenju zagotovile, da bo zakonodaja temeljila na trdnjših znanstvenih dokazih, obenem pa dajale posameznim državam članicam možnost za odstopanje, je bilo večini jasno, da bi bilo drzno, če bi izide pogajanj med Parlamentom in Svetom zanemarili, tudi če bi bile spremembe veljavne.

Veliko razburjenja je povzročilo zlasti poročilo o dajanju fitofarmacevtskih sredstev v promet. Različni nacionalni interesi in pristopi ter soglasje, ki v Svetu ni bilo doseženo, so se odrazili v razpoloženju Parlamenta. Vroča razprava je potekala tudi znotraj naše skupine. Kljub temu povratne informacije zainteresiranih strani v tem sektorju kažejo, da je zakonodaja dosledna in da bo omogočila, da bodo vseevropski cilji, ki so jim bili zastavljeni, tudi uresničeni, s čimer se bo izboljšalo in zaščitilo tako zdravje okolja kot ljudi.

Carl Lang (NI), v pisni obliki. – (FR) Študije vpliva, ki so jih opravili francoski tehnični inštituti in centri, kažejo, da bi osnutek spremembe evropske direktive o pesticidih lahko pripeljal do izginotja številnih proizvodov, ki so trenutno na trgu.

Pomembno je, da ta osnutek kmetovalcem v Uniji zagotovi sredstva za zaščito njihovih pridelkov. Brez tega bo pridelava pridelkov občutno upadla, vse skupaj pa lahko močno vpliva na živinorejo.

Obsojen bi lahko bil celoten kmetijski sektor v Franciji in Evropi, ogrožena pa bi bila tudi sama vloga kmetijstva, ki je nahraniti naše državljane z zdravimi in raznolikimi pridelki.

Medtem ko je potreba po varstvu potrošnikov in uporabnikov nedvoumna, nova uredba ne sme ogroziti inovacij ali raznolikosti družin kemičnih snovi. Zato je treba vanjo takoj vključiti še druge možne rešitve.

To je edina rešitev, s pomočjo katere bi se lahko izognili migraciji velikega obsega kmetijske proizvodnje in delovnih mest ter premoženja, ki gredo z njo.

Soočeni s temi velikimi izzivi za kmetovalce, tj. pridelovalce zelenjave, sadja in žit, moramo ostati pozorni v času trenutnih sprememb in ukrepov, sprejetih za namen uporabe teh sprememb na nacionalni ravni.

Astrid Lulling (PPE-DE), v pisni obliki. – (DE) Oba kompromisa, dosežena v zahtevnem dialogu med Parlamentom, Svetom in Komisijo, sem podprla.

Pesticidom se v sodobnem kmetovanju ni mogoče izogniti. Zagotavljajo optimalno izrabo kmetijskih površin v Evropi, s tem pa visok standard proizvodnje živil.

Seveda sem zadovoljna, da se je upoštevala tudi moja resolucija, ki je bila sprejeta novembra, da bi bili posebej pozorni na pesticide, ki so strupeni za čebele, tako da takšnim pesticidom, ki dokazano škodijo čebelarjem, dovoljenja ne bi bila izdana.

Cilj je učinkovitost, kar pomeni, toliko, kolikor je potrebno, in tako malo, kot je mogoče. Linearno zmanjšanje števila proizvodov bi bilo nesmiselno. Kmetovalci potrebujejo dovolj različnih proizvodov, četudi samo zato, da se prepreči razraščanje odpora.

Seveda pa me še vedno skrbi za dejanski vpliv uredbe na kmetijstvo, vinogradništvo in vrtnarstvo glede oskrbe s pesticidi in cenami pesticidov, kar zadeva vpliv na zadevne industrijske sektorje, pa še vedno tavamo v temi. V tem primeru je nujno opraviti naknadno oceno.

Veseli me, da Luksemburg danes leži na istem področju kot Belgija in Nemčija, kar pomeni, da lahko kmetovalci in vinogradniki na obeh straneh meje uporabljajo enake proizvode. Problem s Francijo je treba rešiti s sporazumom.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, poročilo o okvirni direktivi o trajnostni rabi pesticidov, ki ga je predstavila gospa Klaß, sem podprl. Popolnoma se strinjam s sprejetjem direktive Evropskega parlamenta in Sveta.

Cilj direktive je zmanjšati vpliv pesticidov na zdravje ljudi in okolja: zmanjšanje količine uporabljenih pesticidov naj bi torej bil eden od praktičnih ciljev, ki bi ga dosegli s posebej opredeljenimi cilji in izvajanjem nacionalnih akcijskih načrtov. Nadzori morajo biti tudi veliko bolj omejevalni, da bi se javno zdravje v celoti zaščitilo. Verjamem tudi, da bi morale biti oznake na teh proizvodih jasne in razumljive vsem, da bi lahko vsi bili seznanjeni s posledicami, ki izhajajo iz uporabe vsakega posameznega elementa.

Bart Staes (Verts/ALE), v pisni obliki. – (NL) Med včerajšnjo razpravo sem omenil, da se mi zdi ta kompromis odličen in da ga bo skupina Zelenih/Evropske svobodne zveze v Evropskem parlamentu potrdila. Vendar pa bi rad poudaril, da smo morali privoliti v nekatera odstopanja, da bi dosegli sporazum s kmetijskim lobijem in industrijo pesticidov. Še vedno obžalujem dejstvo, da smo opustili cilj 50 odstotkov.

Zaradi tega je vse prepuščeno ambicijam posameznih držav članic. Povsem mogoče je, da države članice ne bodo imele previsokih ambicij, kar bi lahko pripeljalo do prevelikih zadržkov. Poleg tega je bil spremenjen tudi rezultat, ki je bil dosežen v zvezi z uvedbo zaščitnih pasov v bližini vodotokov. Tudi to je zdaj prepuščeno državam članicam. Z vidika zdravja okolja in ljudi bi bila najmanjša evropska razdalja bolj zaželena. Pozitivno pri vsem tem pa je, da bodo javna mesta, ki jih pogosto obiskujejo ranljive skupine (parki, športna in rekreacijska območja, šole in podobno), bolj zaščitena. Temu se je že namenila velika pozornost v Flandriji, kar se bo kmalu začelo dogajati tudi pri vseh drugih vladah v Evropi.

– Poročilo: Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)

Martin Callanan (PPE-DE), v pisni obliki. – Povsod po tej zakonodaji piše EU – gre za tipičen primer, ko se s pretiravanjem naredi več škode kot koristi. Njen vpliv na kmetovalce in vrtnarstvo v severovzhodni Angliji, regiji, ki jo predstavljam, bo zelo velik.

Podjetja bodo nedvomno zapirala delovna mesta in celo prenehala s trgovanjem. Naši kmetovalci, ki so pod hudimi pritiski, bodo nedvomno žrtve še več birokratskih postopkov. Količina kmetijskih pridelkov se bo nedvomno zmanjšala. Dejstvo, da ta teden razpravljamo tudi o zanesljivi preskrbi s hrano na svetovni ravni, je torej nadvse ironično. Pesticidi so bistvenega pomena za pridelavo hrane in so že predmet strogega varnostnega režima.

Nihče ne oporeka pomenu zaščite okolja, vendar je ta zakonodaja neuravnotežena. Je preveč opisna in premalo prilagodljiva. Komisija ni uspela opraviti dovolj celovite in posodobljene ocene vpliva.

Zato tega predloga nisem podprl.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark in Anna Ibrisagic (PPE-DE), v pisni obliki. – (SV) Danes smo podprli poročilo gospe Breyer o dajanju fitofarmacevtskih sredstev v promet. Uredba, s katero se želi izboljšati tako zanesljiva preskrba s hrano kot vpliv fitofarmacevtskih sredstev na okolje, je utemeljena in pomembna.

Po njeni prvi obravnavi v Evropskem parlamentu so analize pokazale, da obstaja tveganje, da bo uredba izredno velikopotezna in neprilagodljiva in da bo zaradi nje komercialna pridelava navadnih pridelkov (na primer, korenja in čebule) na Švedskem nemogoča. To stanje ne izboljšuje niti dejstvo, da se v svojih pomembnih zaključkih razlikujejo tudi ocene vpliva predpisov, na primer tiste, ki jih je izdelal Inšpektorat za kemikalije na Švedskem ali Direktorat za varnost pesticidov v Združenem kraljestvu. Obžalujemo, da med to drugo obravnavo v Parlamentu ni bilo nikakršne priložnosti, da bi glasovali za pojasnitev tega, vendar pa želimo obenem poudariti, da sprejeto besedilo vsebuje izboljšave besedila, ki je bilo predstavljeno na prvi obravnavi v Parlamentu.

Želeli bi, da bi se upošteval dogovor, dosežen med Evropskim parlamentom in Svetom, ki bi lahko vplival na pojasnitev uredbe, da bi bila nevarna uporaba bolj izrecno prepovedana, še naprej pa bi bila dovoljena zaščita rastlin, ki je potrebna, odgovorna in varna – in ki ji zdaj grozi prepoved.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Kompromis, ki je bil končno dosežen v Evropskem parlamentu, predstavlja odmik od nekompromisnih predlogov v zvezi z odpravo aktivnih snovi, zlasti pa od negativnih posledic, ki bi jih ti predlogi imeli v zvezi z insekticidi in pesticidi. To še posebej velja za države, kot je Portugalska, ki so jo resno prizadeli določeni škodljivci na sadju in zelenjavi, krompirju in oljkah, ter nekatere bolezni, kot sta borova ogorčica in kostanjev rak, in kjer nenazadnje tudi zaradi pomanjkanja učinkovitih kampanj za varstvo rastlin ti škodljivci in bolezni povzročajo resno škodo, zlasti v družinskih gospodarstvih.

Čprav močno dvomimo v nekatere posebne vidike kompromisa, kot so nekemične metode nadzora ali preprečevanja ter zatiranja škodljivcev in ravnanja s pridelki, menimo, da je pravilno, da se uporabi načelo vzajemnega priznavanja registracij fitofarmacevtskih sredstev in uvedbe con, ki obsegajo regije s podobnimi tlemi in podnebjem.

Vendar pa vztrajamo, da so potrebne študije, ki bi nam dale jasno sliko o posledicah teh ukrepov na produktivnost in s tem na prihodek kmetovalcev, tako da bi si ta strošek delila cela družba, v kolikor govorimo o zahtevah v zvezi z varstvom okolja in zanesljivo preskrbo s hrano.

Glyn Ford (PSE), v pisni obliki. – Sprememb poročila gospe Breyer nisem podprl. V Britaniji se je razširil nepotreben preplah v zvezi s tem poročilom, ker naj bi to pomenilo „konec konvencionalnega kmetijstva, kot ga poznamo“. To pa ni stališče kmetovalcev v drugih državah članicah.

Kljub temu pa je dejanski vpliv nejasen, saj ni bila opravljena zadovoljiva ocena vpliva predloga v njegovi trenutni obliki. Zato podpiram zamisel o odstopanju po letu 2015, ko bo potekla trenutna registracija, če bi katera koli izmed držav članic imela večje pomisleke v zvezi z razpoložljivostjo pesticidov, ki imajo resne posledice na donos pridelkov.

Duarte Freitas (PPE-DE), v pisni obliki. – (PT) Ta dokument bo pomagal uskladiti zakonodajo o pesticidih.

S sprejetim poročilom se strinjam zlasti zato, ker bo uporaba načela vzajemnega priznavanja registracij fitofarmacevtskih sredstev odpravila neravnovesja v konkurenci med različnimi državami članicami (različno velikih trgov), zlasti pa bo zmanjšala pomisleke glede varstva okolja in zanesljive preskrbe s hrano. Uvedba treh con, ki bi obsegale regije s podobnimi tlemi in podnebjem, je zelo pozitivna. Obstajalo pa bi tveganje združevanja povsem različnih okoliščin.

Vprašanje snovi, ki povzročajo endokrine motnje, je po mojem mnenju temeljnega pomena: predlagano besedilo temelji na znanstvenem mnenju. Problem snovi, ki povzročajo endokrine motnje, je v tem, da nasprotno z rakotvornimi ali mutagenimi snovmi nimajo toksikoloških parametrov, temveč proizvajajo različne učinke, ki segajo vse od manjših hormonskih neravnovesij do deformacij spolnih organov in/ali raka.

Pomembno je, da uredimo snovi, ki imajo dokazane negativne učinke na zdravje ljudi.

Uredba ima trojno pravno podlago (kmetijstvo, notranji trg in javno zdravje), kar je po mojem mnenju zelo pozitivno.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. – (DE) V zadnjih letih je Unija nenehno povečevala mejne vrednosti, zato prihaja zmanjšanje z veliko zamudo. To, da je pesticide, ki so zelo škodljivi za zdravje, končno mogoče prepovedati, predstavlja napredek, vendar je bilo na tem področju opravljenih še premalo raziskav. Kumulativna uporaba pesticidov, ki se jo lahko uporablja, da bi se ognili opredeljenim mejnim vrednostim, še vedno povzroča skrb. Še vedno vemo veliko premalo o možnih medsebojnih vplivih, zakonske specifikacije pa na tem področju že preveč zamujajo.

O obsegu, v okviru katerega sta dokumentacija in sledljivost zares učinkoviti, obstajajo nekateri pomisleki. Škandali z mesom v preteklih letih jasno kažejo, kako lahko je goljufati z oznakami. Nenazadnje je problematično tudi to, da bomo našim proizvajalcem in kmetovalcem naložili specifikacije v zvezi s pesticidi, nato pa uvažali proizvode iz držav, ki imajo ohlapnejše zahteve. Iz primera kitajskih igrač bi se morali nekaj naučiti. Načrtovani predpisi so korak v pravo smer, zato sem jih tudi podprl, vendar pa bo treba storiti še veliko več.

Bill Newton Dunn (ALDE), v pisni obliki. – Sklepov in priporočil, ki izhajajo iz dialoga med Svetom, Komisijo in Parlamentom, nisem podprl, ker:

- se to zakonodajo želi sprejeti s preveliko naglico, saj bosta Parlament in Komisija poleti zaključili svoj mandat, kar pa še ni zadosten razlog za tako hitro sprejemanje zakonodaje;
- ni bila opravljena nobena ocena vpliva teh predlogov;
- priporočila ne temeljijo na utemeljenih znanstvenih dognanjih, temveč bolj na občutkih strahu pred vzroki za zaskrbljujoče izginjanje čebel po svetu in na strahu za zdravje ljudi;
- so me kmetje iz regij Lincolnshire in East Midlands, ki jih tukaj predstavljam, enoglasno prosili, da nasprotujem predlogom, mnenje teh ljudi, ki pridelujejo našo hrano, pa je treba spoštovati.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, poročilo o dajanju fitofarmacevtskih sredstev v promet, ki ga je predstavila gospa Breyer, sem podprl. Strinjam se z nameni in cilji, ki naj bi zagotovili visoko raven zaščite zdravja ljudi in okolja.

Evropska unija je vedno namenjala posebno pozornost temam, povezanim z okoljem, ta uredba pa je samo še ena strategija za doseganje tega cilja. Prepričan sem tudi, da je prav, da čim bolj omejimo preskuse na živalih in da se ti izvajajo samo, kadar je to absolutno potrebno, namesto njih pa spodbujamo drugačne metode, da bi se tako živalim prihranilo nepotrebno trpljenje.

Brian Simpson (PSE), v pisni obliki. – Tega poročila nisem podprl iz dveh razlogov.

Prvič, našim kmetovalcem moramo dati orodje, ki ga potrebujejo za svoje delo, ta predlog pa bo močno omejil njihovo zmožnost, zlasti v primeru tistih kmetovalcev, ki delajo v bolj vlažnem in bolj mokrem podnebjem in morajo uporabljati pesticide, da bi zaščitili pridelke in svoje preživetje. Ne poznam nobenega kmetovalca, ki bi hotel uporabljati pesticide, vendar pa so ti bistvenega pomena za zagotavljanje hrane za naše prebivalstvo po sprejemljivi ceni.

Drugič, opravljena ni bila prav nobena ocena vpliva te zakonodaje, kar se mi zdi nezaslišano prav zaradi resnih posledic, ki bi jih lahko povzročila v kmetijskem sektorju.

Bart Staes (Verts/ALE), v pisni obliki. – (NL) Med včerajšnjo razpravo sem omenil, da se mi zdi ta kompromis odličen in da ga bo skupina Zelenih/Evropske svobodne zveze v Evropskem parlamentu potrdila. Vendar pa bi rad poudaril, da smo morali privoliti v nekatera odstopanja, da bi dosegli sporazum s kmetijskim lobijem in industrijo pesticidov. Kakor koli pogledate na to, je vse, kar je bilo doseženo v smislu meril za ukinjanje, samo omiljen rezultat v primerjavi s stališčem EP med prvo obravnavo.

Možnosti odstopanja so bile jasno opredeljene za 12 snovi. Prav tako smo izrazili zadržke v zvezi s pristopom po conah. Zamisel o treh conah na tako širokem področju se nam zdi problematična, ker se lahko okoljski položaj v kateri koli izmed teh con izredno spreminja. Vendar pa je pozitivno, da pravna podlaga temelji na kmetijstvu, notranjem trgu in javnem zdravju, pri čemer se slednjemu daje prednost v ustreznih uvodnih izjavah in v členu 1. Enako so tudi merila za ukinjanje snovi, ki imajo nesprejemljiv učinek na čebele, dobrodošel dodatek. Izpolnjena je bila tudi zahteva po hitrejši nadomestitvi nevarnih proizvodov z varnejšimi nadomestki. Kljub temu, da bi bil rezultat lahko boljši, smo sprejemljiv kompromis podprli.

Catherine Stihler (PSE), v pisni obliki. – Razočarana sem nad spremembo skupnega stališča. Skupno stališče bi mi bilo ljubše, saj bi omogočilo boljše ravnesje med javnim zdravjem in proizvodnjo živil.

Glenis Willmott (PSE), v pisni obliki. – Nenehno pomanjkanje temeljite ocene vpliva pomeni, da stranka EPLP ne more podpreti kompromisnega paketa, o katerem sta se pogajala Svet in poročevalka Evropskega parlamenta, saj ni nikjer jasno navedeno, kakšne posledice bi to lahko imelo za proizvodnjo živil.

Poslanci Evropskega parlamenta iz vrst Delavske stranke si želimo boljše in varnejše pesticide, vendar smo proizvajalcem in potrošnikom dolžni tudi pojasniti, kako bodo lahko trenutni predlogi vplivali na kmetijsko proizvodnjo in cene hrane.

Dogovor sicer gotovo ne bi imel katastrofalnih učinkov, ki so bili napovedani v nekaterih področjih, vendar pa je nejasnost dovolj velika, da stranka EPLP ne more podpreti kompromisnega paketa.

– **Poročili: Christa Klaß (A6-0443/2008), Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)**

Liam Aylward, Brian Crowley, Seán Ó Neachtain in Eoin Ryan (UEN), v pisni obliki. – Danes smo se glasovanja o tej zakonodaji o zaščiti rastlin vzdržali.

To je zelo težko glasovanje. Vse do tega trenutka smo bili vključeni v vseh intenzivnih pogajanjih o tem spornem paketu.

Ta zakonodaja jasno poudarja zdravje in povezavo med kemičnimi snovmi in rakom. Kmetovalci so najbolj prizadeti zaradi neposrednega stika. Medtem ko se zdi, da ta paket omejuje razpoložljivost rakotvornih snovi, pa države članice lahko dovolijo dajanje snovi v promet, kadar gre za resno grožnjo zdravju rastlin. Predlog želi zaščititi čebele in omejiti birokratske postopke v zvezi z registracijo snovi. S postopnim umikom snovi do leta 2016 bi industrijo prisilili, da izdelava biološko zdrave in učinkovite proizvode.

Te zakonodaje ne moremo podpreti. Kljub večkratnim pozivom k izdelavi novejših ocen vpliva, Komisija ni pripravila nobene. Zakonov ne moremo sprejemati na teoretični osnovi! Proizvodi bodo prepovedani na osnovi nevarnosti in ne na znanstvenih tveganjih, ki bi temeljili na uporabi in izpostavljenosti. Poleg tega opredelitev „snovi, ki povzroča endokrine motnje“, ni bila dogovorjena na znanstveni ravni, zato smo vložili spremembe, da bi počakali na mnenje strokovnjakov Komisije.

Michel Teychenné (PSE), v pisni obliki. – (FR) Z besedilom, ki omejuje proizvodnjo in prodajo pesticidov, ter spremnim besedilom o določitvi okvirja za njihovo uporabo, je Evropa končno ustvarila vzorne standarde za pesticide. Poročilo gospe Hiltrud Breyer gre v pravo smer. Medtem ko dovoljuje dajanje proizvodov z majhnim tveganjem v promet, prepoveduje 22 snovi, ki so ocenjene kot zelo škodljive.

Če želimo, da bi svet končno dobil racionalno kmetijstvo, moramo pozdraviti ta napredek Evropske unije. Evropsko kmetijstvo, ki uporablja fitofarmaceutska sredstva v velikih količinah, ne bo oslajeno. Vendar pa bo EU s tema besediloma dobila najstrožjo zakonodajo na področju boja proti strupenim pesticidom.

– **Poročilo: Wolf Klinz (A6-0497/2008)**

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – Zakonodajna ureditev vseevropskih investicijskih skladov, kolektivnih naložbenih podjetij za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP), je bila predmet temeljitega pregleda. Ti so oblikovani iz načrtov o kolektivnih naložbenih podjetjih, ki po prejemu dovoljenja v določeni državi članici lahko uporabljajo ta „potni list“ po vsej Uniji brez potrebe po naknadnem preverjanju. V časih

splošne finančne negotovosti se mora ureditev finančnega poslovanja pošteno in dosledno uporabljati za namen krepitve zaupanja v ta sektor.

Poročilo gospoda Wolfa Klinza predlaga uvedbo „potnih listov“ družb za upravljanje, ki jih najemajo ustanovitelji skladov KNPVP. Ta predlog omogoča čezmejno upravljanje skladov brez trenutne zahteve po vzpostavitvi v celoti delujočih družb za upravljanje. Na razpolago mora biti dovolj upravljavcev skladov, ki bodo ohranjali ustrezen nadzor nad potnimi listi družb za upravljanje.

Gospod Klinz je predstavil kompromisni dokument, ki ga lahko podprem.

Andrzej Jan Szejna (PSE), v pisni obliki. – (PL) KNPVP (kolektivni naložbeni podjemi za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje) so usklajen investicijski sklad, ki vlaga v skladu z opredeljeno naložbeno politiko. Okvirna direktiva o KNPVP, na katero se sklicuje poročilo gospoda Klinza, zagotavlja preglednost stroškov in nekaj, kar je zlasti pomembno v času gospodarske in finančne krize v EU, tj. visoko raven zaščite vlagateljev. Direktiva opredeljuje osnovne zahteve za organizacijo upravljanja in nadzor investicijskih skladov.

Res je, da je v primerjavi z ameriškim trgom za evropske investicijske sklade značilen majhen obseg, posledica česar so visoki stroški za vlagatelje. Zato je treba paket KNPVP pregledati, ga prilagoditi potrebam vlagateljev in zagotoviti konkurenčnost sektorja skladov EU.

Spremembe, ki jih predlaga poročevalec, so predvsem uvedba novih določb o združitvah skladov (da bi bile obravnavane kot domače združitve in bi tako ohranile davčno nevtalnost), uvedba dokumenta, ki vsebuje ključne podatke za vlagatelje (in nadomešča poenostavljen prospekt) ter poenostavitev obstoječega postopka priglasitve s pristopom, ki temelji na komunikaciji med regulatorji.

– Poročilo: Donata Gottardi (A6-0507/2008)

Jan Andersson, Göran Färm in Åsa Westlund (PSE), v pisni obliki. – (SV) Poročilo podpirava, saj meniva, da so trajnostne javne finance zelo pomembne. Vendar pa nasprotuje besedilu v odstavku 8, kjer je navedeno, da je treba zagotoviti postopno in odločno zmanjšanje davčnega bremena za pokojnine in plače v nizkem in srednjem razredu, in sicer z davčnimi olajšavami, revizijo davčne osnove in nadomestili za prekomerno obdavčenje. Meniva, da se tega ne bi smelo reševati na ravni EU, temveč da so to vprašanja, o katerih bi morale države članice odločati same.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), v pisni obliki. – (EL) Poročilo o javnih finančah v ekonomski in monetarni uniji (EMU) sprejema protidelavske odločitve Sveta in Komisije, ki so oblikovane za namen krepitve konkurenčnosti monopolov, da bi se zaščitili kapitalski dobički in breme hude krize kapitalizma preneslo na ramena delavcev.

Okvir, ki je naravnani proti navadnim ljudem in ki ga je EU s Paktom za stabilnost in lizbonsko strategijo oblikovala za države članice, zlasti članice EMU, za namen izvajanja finančne politike, je okrepljen.

Tako Evropski parlament kot Komisija poskušata ohraniti centrifugalno smer razvoja in logiko „vsak naj se znajde sam“ s pozivi k še večjim prizadevanjem za dokončanje notranjega trga, uskladitev davkov in krepitvi konkurence ter pravil trga.

Kritika dejstva, da ogromni zneski, ki so na voljo za reševanje krize, ne prihajajo do malih in srednje velikih podjetij, kaj šele delavcev, je zavajajoča. Zastareli in neuspešni modeli poseganja države v pokritje primanjkljajev na trgu so samo pobožne želje in poskus dezorientacije delavcev z iskanjem družbenega soglasja o gnilem sistemu.

Delavce lahko reši samo moč navadnih ljudi, gospodarstvo navadnih ljudi pa strmoglavljenje kapitalističnega barbarstva.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Prav res je zanimivo, da poročilo priznava, da analiza razmer na področju javnih financ v letu 2007 in prvi polovici leta 2008 „jasno kaže na spremembo gospodarskih gibanj in na grozeče obete počasnejše gospodarske rasti, ki jo spremlja ohranjanje visoke stopnje inflacije in vse večja neenakost dohodkov“.

Vendar pa, da bi poskusilo rešiti to krizo, določa v glavnem iste recepte, ki so pripeljali do trenutnih razmer, namesto da bi izkoristilo to priložnost in predlagalo spremembe neoliberalnih in monetarističnih politik, ki so prispevale k trenutnem resnem socialnem položaju naraščajoče neenakosti, brezposlenosti, tveganih in slabo plačanih delovnih mest ter revščine.

Vztraja torej na stabilnosti cen in Paktu za stabilnost in rast, pa čeprav z določeno mero prožnosti, ter na lizbonski strategiji, ki je bila, kot vemo, uporabljena kot predpogoj za izvajanje privatizacije in umik odgovornosti za socialne funkcije z države. Ta pristop vključuje tudi idejo o minimalni državi in večji učinkovitosti zasebnega sektorja, s čimer se želi vsiliti sprejetje tako imenovane omejitve plač, katere posledica je dejansko izguba kupne moči.

Zato poročila nisem podprla.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Iz poročila gospe Gottardi o javnih financah ni videti, da bi se iz te svetovne krize kar koli naučili.

Gospa Gottardi opredeljuje kot „pomanjkljivo delovanje trga“ in „nezadosten nadzor“ tisto, kar je v resnici neuspeh sistema, ki nam je bil več let vsiljen: to je sistem deregulacije, skrajne filozofije svetovnega svobodnega trga, nesmiselne financializacije gospodarstva, v katerem vlada trg in ki naj bi bilo samourejevalno. Ti blede kozmetični popravki, ki se odločajo na srečanjih skupine G20 ali v Bruslju, razmer ne bodo bistveno spremenili. Gospodarske dogme, ki smo jim še vedno podvrženi, bi morali postaviti pod vprašaj. Kriza je pokazala, da popolnoma prost pretok blaga, storitev, kapitala in ljudi ne pelje k napredku, temveč k propadu. Pokazala je tudi, da je raven narod-država ustrezna in učinkovita raven za sprejemanje odločitev, ukrepanje in odzivanje, tudi če gospod Sarkozy meni, da bi ga moral gospod Barroso spremljati povsod, da bi prepričal ljudi, da je Evropska unija tista, ki je koristna v teh razmerah.

V tem okviru je dober nasvet poročevalke o upravljanju javnih financ in njen poziv k upoštevanju Pakta za stabilnost in rast na žalost skorajda nekoristen.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), v pisni obliki. – Pozdravljamo nekatere pozitivne elemente tega poročila, zlasti pa priznavanje potrebe po pravičnejši razporeditvi davčnega bremena, pomena javne porabe in trdnega gospodarskega upravljanja. Kljub temu pa sem se glasovanja vzdržala zaradi privrženosti poročila pomanjkljivi lizbonski strategiji, poudarku na konkurenčnosti, podpore prožni varnosti in implicitne grožnje sistemom pokojninskega zavarovanja, javnemu zdravju in dolgoročni oskrbi pod krinko „strukturne reforme“.

10. Popravki in namere glasovanja: glej zapisnik

(Seja je bila prekinjena ob 13.00 in se je nadaljevala ob 15.00)

PRESEDSTVO: GOSPOD VIDAL-QUADRAS

podpredsednik

11. Sprejetje zapisnika predhodne seje: glej zapisnik

12. Varnostne značilnosti in biometrični podatki v potnih listih in potovalnih dokumentih (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je poročilo (A6-0500/2008) gospoda Coelha v imenu Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve o predlogu Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 2252/2004 o standardih za varnostne značilnosti in biometrične podatke v potnih listih in potovalnih dokumentih, ki jih izdajo države članice (COM(2007)0619 - C6-0359/2007 - 2007/0216(COD)).

Carlos Coelho, poročevalec. – (PT) Gospod predsednik, gospod Barrot, gospe in gospodje, cilj predloga, o katerem razpravljamo danes, je sprememba uredbe, sprejete leta 2004, ki je izboljšala in uskladila varnostne predpise v zvezi z zaščito potnih listov in potovalnih dokumentov pred zlorabo, obenem pa uvedla elemente biometrične identifikacije. V nasprotju s postopkom iz leta 2004 imamo danes postopek soodločanja. Francoskemu predsedstvu in komisarju Barrotu bi se želel zahvaliti za veliko zavzetost v tem primeru, da bi dosegli sporazum že v prvi obravnavi. Prav tako bi se želel zahvaliti poročevalcem v senci za njihovo delo in sodelovanje, brez katerih tega rezultata ne bi mogli doseči.

Ta rešitev je bila potrebna, če upoštevamo, da je uredba začela veljati leta 2004 in da bi morale najpozneje od junija letos vse države članice zbirati prstne odtise otrok že od rojstva. Vendar pa obstoječe študije, ki so nastale na podlagi pilotnih projektov nekaterih držav članic, kažejo, da je prstne odtise otrok, mlajših od

šest let, zelo težko odvzeti ali se nanje zanesti. Res je, da bi lahko nacionalne zakonodaje vključile izjeme od te obveznosti. Vendar bi to pomenilo, da bi do starostne omejitve, za katero je bila sprejeta izjema, lahko bili izdani samo začasni potni listi. Bilo bi preveč obremenjujoče, če bi starši morali pridobiti postni list za vsakega otroka, kadar koli bi želeli potovati zunaj schengenskega območja.

Zato smo uspeli doseči dogovor o štiriletnem obdobju, v okviru katerega je starostna meja določena pri 12 letih, z odstopno klavzulo, ki naj bi tistim državam, ki so že sprejele zakonodajo, ki opredeljuje nižjo starostno mejo, omogočila, da to uporabijo pod pogojem, da ta meja ni nižja od šestih let. Predvidena je bila tudi klavzula o spremembah ob upoštevanju rezultatov študije, ki naj bi jo na našo zahtevo opravila Komisija v zvezi z verodostojnostjo prstnih odtisov otrok; ta klavzula določa, da bo starostna meja za vse države članice dokončno opredeljena in usklajena v štirih letih.

Druga izjema se nanaša na osebe, pri katerih je iz različnih razlogov jemanje prstnih odtisov fizično nemogoče. Sprejeto je bilo tudi priporočilo Mednarodne organizacije za civilno letalstvo „ena oseba - en potni list“. Kot je dejal evropski nadzornik za varstvo podatkov, to prinaša še dodatne koristi v boju proti trgovini z otroki.

S ciljem zaščite otrok smo dosegli tudi medinstitucionalni sporazum, ki je bil sklenjen med tremi institucijami, da bi oblikovali skupno stališče o sprejemanju potrebnih pravil za zaščito otrok pred ugrabitvijo in trgovino z otroki. Ustrezne pobude mora sprejeti tudi Komisija v okviru ustreznih področij civilnega prava.

Priznati moram, da se trenutno spopadamo z vprašanjem zmanjšane pristojnosti Unije v tej zadevi: izdajanje potnih listov je nacionalna posebna pravica in Evropska unija lahko poseže samo, kadar gre za dopolnjevanje biometričnih podatkov v potnih listih in potovalnih dokumentih za namen izboljšanja varnosti teh dokumentov v okviru mejne kontrole.

Moram reči, da smo določili pravila, ki ščitijo izvajanje pristojnosti Skupnosti, pri čemer opredeljujejo, katere vrste podatkov bodo vključene – prstni odtisi in fotografije – in obenem določajo omejitve njihove uporabe. Uporabiti jih je mogoče samo za namene, opredeljene v tej uredbi – mejne kontrole – in za preverjanje verodostojnosti dokumenta ter tega, ali je oseba, ki ima potni list, tudi njegov zakoniti imetnik.

Dosegli smo dogovor tudi o dveh študijah: o študiji o tako imenovanih „dokumentih o izvoru“, da bi zagotovili, da bodo dokumenti, na podlagi katerih se izdajajo potni listi, deležni enakega zaupanja kot potni listi, ki jih želimo zaščititi, ter o študiji o primerjanju podatkov na mejnih kontrolah, da bi se omogočila proučitev stopenj zmotnega zavračanja. Na podlagi rezultatov teh študij in ob upoštevanju klavzule o spremembah, ki vključuje štiriletno obdobje, bi bilo treba v okviru postopka soodločanja uvesti potrebne spremembe, pri čemer se ne sme pozabiti, da se je treba posvetovati z evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, kar je pravilo, ki na žalost pri sestavi osnutka tega predloga ni bilo upoštevano.

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospod predsednik, gospe in gospodje, najprej bi se želel zahvaliti predsedniku Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve. Prav tako bi se želel toplo zahvaliti poročevalcu, gospodu Carlosu Coelho, za njegovo izjemno poročilo in tudi za odlično sodelovanje s Komisijo pri tem občutljivem vprašanju.

Komisija predlaga uvedbo usklajenih izjem od zahteve po odvzemu prstnih odtisov, da bi lahko bili vsi evropski državljani deležni enake obravnave. Poleg tega je Komisija želela zaščititi otroke pred trgovino z ljudmi, in sicer tako, da bi mednarodno priznano načelo „ena oseba – en potni list“ postalo pravno zavezujoče.

Pozdravljam prizadevanja Evropskega parlamenta pri doseganju sporazuma o tem predlogu v prvem branju o vključitvi prstnih odtisov v potne liste, ki jih bodo države članice začele izdajati najpozneje 28. junija 2009. Če tega sporazuma ne bi bilo, bi morali prstne odtise dati prav vsi, vključno z novorojenci, kadar koli bi želeli potovati v tujino s potnim listom. Zato želim izraziti zadovoljstvo Komisije nad kompromisnim predlogom, ki je bil dosežen v okviru pogajanj. Komisija se bo zdaj lotila kar najučinkovitejše priprave poročila, za katerega je zaprosil in ga zahteval Evropski parlament. Mislim, da sem s tem povedal vse. Zdaj bom z zanimanjem prisluhnil poslancem, vašemu poročevalcu, gospodu Carlosu Coelho, pa se še enkrat zahvaljujem za odlično opravljeno delo.

Urszula Gacek, *v imenu skupine PPE-DE*. – Gospod predsednik, z veseljem podpiram predloge, ki so bili danes predstavljeni.

Menim, da je treba nujno oblikovati skupni niz standardov za preverjanje biometričnih podatkov. Kolegi se mogoče ne zavedajo, da med državami obstajajo velike razlike pri tem, kako strogo na primer preverjajo fotografije v potnih listih. Mnoge države zahtevajo, da mora državljan, ki zaprosi za potni list, to storiti

osebno skupaj z dokumentom in fotografijo, pri čemer lahko uradniki v uradu za izdajanje potnih listov preverijo, ali je oseba enaka osebi na predloženi fotografiji.

Vendar pa so v nekaterih državah – najbolj znano po tem je Združeno kraljestvo – prošnje po pošti običaj, verodostojnost fotografije pa potrdi zgolj tako imenovani „strokovna oseba“, ki prosilca pozna najmanj dve leti. Seznam oseb, ki lahko to storijo v Združenem kraljestvu, je dokaj zanimivo branje. To vam lahko potrdi vaš optik ali zobozdravnik, pa tudi profesionalni fotograf ali gasilec – pri čemer nikakor ne želim izražati nespoštovanja do teh poklicev.

Zanimivo je tudi, da se dokaj ohlapna pravila o potrditvi uporabljajo tudi v Združenih državah. Fotografije za potne liste oseb, ki prvič zaprosijo za potni list, lahko potrdijo tako imenovane „potrjene ustanove“. To v resnici pomeni zaposlene v lokalnem poštnem uradu. Zdi se naravnost neverjetno, da ima država, ki toliko da na varnost in katere državljani lahko potujejo v Evropo brez vizuma, takšen sistem preverjanja.

Da bi bili potni listi varni, moramo dejansko vpeljati veliko zanesljivejše biometrične podatke, torej prstne odtise. Zagotoviti moramo tudi, da bo agencija, ki je zadolžena za zbiranje teh podatkov in njihovo preverjanje, upoštevala iste standarde, ne samo v EU, temveč tudi v tistih državah, katerih državljani lahko potujejo v Evropo brez vizuma, s čimer bi poskrbeli, da tudi oni izpolnjujejo stroge zahteve, kot jih izpolnjujejo naši državljani tu v Evropi.

Martine Roure, v imenu skupine PSE. – (FR) Gospod predsednik, ko je bila leta 2004 sprejeta uredba o varnostnih značilnostih in vključitvi biometričnih podatkov v evropske potne liste, države članice niso predvidele nikakršnih izjem od obveznosti dajanja prstnih odtisov. Trenutne izkušnje kažejo, da obstoječa tehnologija še vedno ne zagotavlja, da so prstni odtisi otrok, mlajših od 12 let, dovolj zanesljivi, da bi se jih lahko uporabilo kot obliko zaščite potnih listov. Zato pozdravljam kompromis, ki so ga dosegle države članice in ki določa starostno omejitev 12 let za zbiranje biometričnih podatkov ter vključuje klavzulo o spremembah v treh letih. To izjemo smo sprejeli za tiste države članice, ki so že sprejele zakonodajo za otroke, starejše od šest let.

Uporaba te vrste podatkov bi bila sprejemljiva samo, če bi dejansko nudila zaščito našim otrokom. Vendar pa to še ne drži. Kljub temu smo še vedno odprti za vse pozitivne spremembe v tehnologiji na tem področju. Naša prednostna naloga je zagotoviti varnost otrok, ki potujejo sami, da bi se preprečile ugrabitve in trgovina z otroki. Vključitev teh podatkov v potne liste daje varljiv občutek varnosti, saj otrokom ne preprečuje, da bi mejni prehod prestopili brez dovoljenja staršev. Kompromis, dosežen med državami članicami, bo Komisiji omogočil, da predstavi poročilo o zahtevah za mladoletne osebe, ki potujejo same prek zunanjih meja. To poročilo bo tako omogočilo predloge o pobudah, ki bodo zagotovili evropski pristop k predpisom, ki ščitijo mladoletne osebe ob njihovem prestopanju zunanjih meja držav članic.

Biometrični podatki v potnih listih se morajo torej uporabljati samo za preverjanje verodostojnosti dokumenta, uporaba občutljivih osebnih podatkov, kot so biometrični podatki, pa je sprejemljiva samo v povezavi s strogimi predpisi o varstvu podatkov.

Gérard Deprez, v imenu skupine ALDE. – (FR) Gospod predsednik, gospe in gospodje, najprej želim čestitati našemu poročevalcu, gospodu Carlosu Coelho, in prejšnjemu francoskemu predsedstvu, ki, kot sem pričakoval, ni z nami, za doseganje sporazuma v prvem branju. Za to je bila potrebna volja in zmožnost sprejetja zahtevanega kompromisa. Posebno čestitko moram izraziti gospodu Coelho, našemu poročevalcu, saj je njegova obrazložitevna izjava, ki jo priporočam v branje mojim kolegom, majhen dragulj inteligence in politične spretnosti.

Ustrezna analiza besedila, ki je pred nami, bo razkrila glavno načelo, ki je obenem tudi revolucionarno načelo tega poročila. Slednje pa nima ničesar opraviti z biometričnimi podatki. To je bilo odločeno leta 2004. Gre za načelo „ena oseba – en potni list.“ To odpira vprašanje otrok in starosti, v kateri je mogoč odvzem prstnih odtisov otrok. Ne pozabimo, da je bilo kompromis zelo težko doseči. Nekateri, kot gospod Coelho od samega začetka, so želeli, da bi to bilo mogoče že pri najzgodnejši starosti, da bi se otrokom omogočila najzgodnejša možna zaščita. Vendar pa bi to zahtevalo zanesljive biometrične podatke, česar v tem trenutku ni mogoče zagotoviti. Na koncu je bil dosežen naslednji kompromis: odvzem prstnih odtisov otrok je obvezen po 12. letu starosti. Tiste države, ki jih odvezemajo pred tem letom, lahko to počnejo še štiri leta, vendar v nobenem primeru starostna omejitev ne sme biti manjša od 6 let, Komisija pa bo v prihodnjih letih poročala o oceni delovanja sistema in po potrebi o vseh spremembah, kar je vključeno v besedilo. Zato moramo upati na večji napredek na področju tehnologije, saj bi bilo za zaščito otrok najbolje, če bi kar najhitreje dobili zanesljive in primerljive biometrične podatke. Na podlagi tega lahko potrdimo, da se strinjamo s tem besedilom, ki ga

še enkrat pozdravljam, ob tem pa čestitam poročevalcu, Komisiji za njen prvotni predlog in Svetu za njegovo sposobnost kompromisa.

Roberta Angelilli, v imenu skupine UEN. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, najprej bi želela čestitati poročevalcu za njegovo izvrstno delo. Kot poročevalka o strategiji EU o otrokovih pravicah sem dolžna poudariti nekatere pomembne točke v poročilu gospoda Coelha, čeprav so to že storili drugi kolegi poslanci.

Prvič, načelo zagotavljanja skupnega pristopa v zvezi s pravili o zaščiti otrok, ki prečkajo zunanje meje držav članic, je zelo dobrodošlo.

Drugič, načelo „ena oseba – en potni list“ je pomembno, saj biometrične podatke neposredno povezuje z imetnikom dokumenta. S tem se odpravljajo vsi postopki, ki se trenutno izvajajo in ki omogočajo, da se otroke vpisuje v potne liste njihovih staršev. Zaradi te prakse je preverjanje identitete otrok še težje in bolj nezanesljivo, kar povečuje možnost ugrabitve otrok, vpletenih v spore, in tudi trgovine in izkoriščanja otrok.

Tretjič, poročilo predvideva tudi, da bo Komisija predložila poročilo, ki bo preverilo tehnično izvedljivost uporabe prstnih odtisov za namene identifikacije otrok, mlajših od 12 let. Zelo pomembno je, da si prizadevamo za izboljšanje sistema in zagotovimo zanesljivost, zlasti na področju zaščite otrok.

Za konec naj povem, da bi v prihodnosti bilo po mojem mnenju izredno koristno, če bi opredelili najrazvitejše, najprimernejše in najvarnejše tehnične metode za beleženje in s tem dokončno potrjevanje identitete in starosti otroka, takoj ko je to izvedljivo, po možnosti že ob rojstvu.

Tatjana Ždanoka, v imenu skupine Verts/ALE. – Gospod predsednik, gospodu Coelhu se želim zahvaliti za njegovo izvrstno delo. Čeprav so naša politična mnenja različna, je dal vse od sebe, da je dosegel kompromis.

Skupina Verts/ALE močno nasprotuje obširni uvedbi biometričnih podatkov, dokler se njihova potreba ne dokaže brez kakršnega koli utemeljenega dvoma. Menimo, da imajo ti podatki velike posledice za varstvo osebnih podatkov in temeljne pravice. Glasovali smo proti biometričnim podatkom v vizumih. Nasprotujemo tudi biometričnim podatkom v evropskih potnih listih. Trenutni predlog razumemo kot možnost določitve omejitev za odvzem prstnih odtisov ljudi za potovalne dokumente. Zato smo zadovoljni, da je bil dosežen kompromis s Komisijo in Svetom, da je določena starostna omejitev 12 let za tiste države članice, ki odvzema prstnih odtisov otrok ne izvajajo, in da je za druge države članice določena starostna omejitev šest let.

Še enkrat bi želela poudariti, da naša podpora starostnim omejitvam ne pomeni, da podpiramo odvzem prstnih odtisov kot tak. Trdno smo namreč prepričani, da se biometrični podatki v potnih listih lahko uporabljajo samo za preverjanje verodostojnosti dokumenta ali identitete imetnika. Uporaba teh podatkov za druge namene, kot je kazenski pregon, ni ne zakonita ne proporcionalna. Ne moremo se strinjati, da je vsakdo, ki ima evropski potni list, sumljiva oseba, katere prstne odtise bi morali shraniti. To je naše stališče, vendar pa želim še enkrat poudariti, da gospodu Coelhu, Komisiji in Svetu čestitamo za ta kompromis.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, v imenu skupine GUE/NGL. – (DE) Gospod predsednik, odvzemu prstnih odtisov majhnim otrokom ali celo dojenčkom nisem naklonjena. Otroci morajo biti izvzeti iz zahtev dajanja biometričnih prstnih odtisov za potne liste. Zato je prav, da v tem primeru oblikujemo izjemo za otroke. Še vedno ni dovolj znanja o uporabi biometričnih prstnih odtisov otrok, mlajših od 12 let. Kar je najbolj nejasno, je to, kako dolgo so prstni odtisi pri odrasčajočih otrocih sploh zanesljivi. Če naj bi te podatke samo uporabili, bi lahko dosegli ravno nasprotno od tega, za kar si prizadevamo, to pa je manj namesto več zaščite. Zato je nesorazmerno, da zbiramo in uporabljamo podatke, katerih zanesljivosti ni mogoče zagotoviti brez kakršnega koli dvoma.

Kompromis, ki je bil zdaj dosežen s Svetom, odraža te skrbi in je zaradi vztrajnosti Parlamenta ter odličnega dela poročevalca utemeljen na starostni omejitvi 12 let za prehodno obdobje štirih let, v okviru katerih bo opravljena obsežna študija, da bi se preiskala zanesljivost biometričnih podatkov otrok. Na žalost pa kompromis prinaša tudi izjeme za tiste države članice, ki so že sprejele zakone, ki omogočajo odvzem prstnih odtisov otrok, mlajših od 12 let. Zato je še bolj pomembno, da v okviru doseženega kompromisa jasno opredelimo, da se evropski pravni akt o varnostnih značilnostih in biometričnih podatkih v potnih listih in potovalnih dokumentih v nobenih okoliščinah ne more uporabiti kot razlog za pritožbo, da bi se na nacionalni ravni oblikovale podatkovne zbirke, ki bi vsebovale te podatke.

Gerard Batten, v imenu skupine IND/DEM. – Gospod predsednik, z velikim zadovoljstvom lahko rečem, da je Združeno kraljestvo izvzeto iz te ureditve, ker ni del schengenskega območja. Vendar pa je britanska vlada rekla, da bo ravnala v skladu s to ureditvijo, da njeni dokumenti ne bi bili sprejeti kot drugorazredni. To

pomeni, da so po njenem mnenju predlogi prvorazredni in da bo vsebina predpisov zanj kljub vsemu zavezujoča.

Vendar kot kaže to poročilo, so odprta mnoga različna vprašanja o verodostojnosti biometričnih podatkov in njihovem preverjanju. Kakšna vrsta dokumentov o izvoru se uporablja za prvotno identifikacijo prosilca in kako je mogoče zatrditi, da so ti dokumenti verodostojni? Ko je potni list izdan, ni več kaj dosti koristen, če podatkov na njem ni mogoče preveriti s pomočjo identitete imetnika ali kakšne druge nacionalne ali centralne podatkovne zbirke.

Poročilo priznava, da bi morali za shranjevanje takšnih podatkov obstajati visoko zaščiteni pomnilniški mediji, vendar iz izkušenj v Britaniji vemo, da kaj takega, kot je visoko zaščiten medij za shranjevanje takšnih podatkov, ne obstaja. V zadnjih nekaj letih so bili osebni ali izredno občutljivi podatki dobesedno več milijonov ljudi, ki so se hranili v vladnih podatkovnih zbirkah, izgubljeni ali razkriti. Vsi v Združenem kraljestvu vedo, da njihovi osebni podatki v rokah naše vlade niso na varnem.

To poročilo ne govori o zanesljivosti samih biometričnih podatkov. Poskus prijave biometričnih podatkov pri uradu za izdajo potnih listov v Združenem kraljestvu, ki je bil opravljen leta 2004, je dejansko pokazal stopnjo napak od 1 do 3 za prepoznavanje obraza, 1 do 5 za prstne odtise in 1 do 20 za skeniranje šarenice. Biometrična identifikacija je privlačna zamisel, vendar ni mehanizem, ki bi bil varen pred napakami, kot si to mogoče predstavljamo. Stranka za neodvisnost iz Združenega kraljestva tega poročila zato ne bo podprla.

Philip Claeys (NI). – (NL) Gospod predsednik, po mojem mnenju ima poročevalec popolnoma prav, ko opozarja na številne točke, ki v veliki meri izhajajo iz dejstva, da je zbiranje, obdelava in primerjava biometričnih podatkov v potnih listih razmeroma nov dosežek. Zato bi bilo tudi smiselno, da celoten postopek, kot je predlagano, pregledamo v treh letih.

Izredno pomembno je tudi, da uvedemo določeno raven usklajevanja, kar zadeva ravnanje z biometričnimi podatki, saj veriga ni nič močnejša od njenega najšibkejšega člena. Teoretično bi odprava zunanjih meja v Evropski uniji morala povzročiti večji nadzor na zunanjih mejah, vendar je v praksi očitno, da ta sistem še vedno kaže dokaj očitne ranljive točke. Mednarodne kriminalne združbe, trgovci z mamili in ljudmi ter nezakoniti priseljenci so imeli od teh ranljivih točk koristi. Če si želimo učinkovitejši sistem mejnega nadzora, potem je gotovo pravi čas, da biometrični podatki postanejo učinkovit del tega sistema.

Esther de Lange (PPE-DE). – (NL) Gospod predsednik, tudi jaz bi se želela zahvaliti poročevalcu, mojemu kolegu gospodu Coelho za njegov prispevek. Gospod Coelho je že v prvem branju uspel doseči kompromis s Svetom in Komisijo, ki ga močno podpiram, vključno z načelom „ena oseba – en potni list“. Vendar pa bi želela nekoliko podrobneje govoriti o tem vprašanju.

Načelo bi moralo omogočiti večjo zaščito pred kaznivimi dejanji, kot so trgovina z otroki in ugrabitve otrok, ker bi moral vsak otrok dobiti svoj potni list s čipom, ki bi vseboval njegove biometrične podatke. To bo seveda imelo svojo ceno. Zagotovo bo to veljalo za tiste države članice, ki so do sedaj dovoljevale vpisovanje otrok v potne liste njihovih staršev. Na Nizozemskem je najvišja cena potnega lista od 48 EUR naprej, cena vpisa otroka v potni list njegovega starša pa je 8,50 EUR. Za družino s tremi otroki se bodo torej stroški izdaje potnih listov podvojili, torej bodo namesto 120 EUR, kolikor morajo plačati zdaj, plačali več kot 240 EUR. Seveda bi vsi starši z veseljem plačali ta znesek, če bi to prispevalo k zaščiti njihovih otrok. Toda če je otroka mogoče ugrabiti, ali potem ne drži, da je mogoče tudi dobiti v roke njegov potni list? Ko bo spremenjena uredba začela veljati, otrok ne bo mogoče več vpisati v potni list njihovih staršev. Toda ali vpis otroka v potni list njegovega starša ne pomeni, da to v nekaterih primerih koristi prav interesu otrokove varnosti, saj je na podlagi tega razvidno, kateri izmed staršev za otroka skrbi? Kako bo torej mogoče učinkovito preverjati starševsko avtoriteto?

V naslednjih treh letih bo Evropska komisija morala preučiti potrebo po dodatni ureditvi, na primer po pravilih Skupnosti, ki se nanašajo na otroke, ki prečkajo meje. Države članice imajo glede tega vprašanja še vedno precej deljena mnenja. Komisijo pozivam, naj s tem pregledom preveri, ali je in kako je uvedba enega potnega lista za eno osebo prispevala k zmanjšanju števila ugrabljenih otrok. Ali je trenutni kompromis ustvaril zelene vplive ali pa je samo povzročil stranske učinke, ki zahtevajo resolucijo?

Komisar, zaščita naših otrok zahteva našo stalno pozornost. Danes smo naredili en določen korak. Če bodo v srednjeročnem okviru za interese otrok potrebni naknadni koraki, boste med Krščanskimi demokrati v tem Parlamentu zagotovo našli podporo.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Gospod predsednik, dejstvo, da je danes stališče Parlamenta prevladalo nad poskusi Sveta, da uvede zbirke biometričnih podatkov za otroke, stare šest let, pomeni zmago temeljnega načela, da je posebne podatke mogoče zbirati samo, če se lahko dokaže, da je to potrebno, proporcionalno in seveda koristno; to pa je načelo, za katerega se Svet in Komisija žal v svojih zakonodajnih pobudah iz preteklih let pogosto nista menila.

Kar zadeva potne liste in prstne odtise otrok, je očitno, da otroci potrebujejo svoje potne liste z biometričnimi identifikatorji, da bi se preprečile ugrabitve, otroška pornografija in trgovina z otroki.

Obnem pa je zbiranje takšnih identifikatorjev nezakonito, če ti niso potrebni. Kar zadeva prstne odtise, imamo študije, ki kažejo, da ti komajda kaj koristijo otrokom, starim šest let. Njihovi prstni odtisi se tako hitro spreminjajo, da so potni listi in prepoznavanje s pomočjo njih popolnoma neuporabni.

Parlament je zato danes dosegel ravnovesje. Od Komisije zahteva, da opravi temeljito študijo, da bi se ugotovilo, kdaj je otroke dejansko mogoče zaščititi s pomočjo njihovih prstnih odtisov, odvzem prstnih odtisov pa dovoljuje šele pri starosti, ko bo ta zaščita zagotovo možna.

Kar zadeva biometrične identifikatorje v potnih listih, v vsakem primeru pritrjujemo nameri prepoznavanja imetnika, identifikaciji imetnika, preverjanju pristnosti potnega lista, vendar pa nismo pritrдили vzpostavitvi elektronskih podatkovnih zbirk, ki bi vsebovale več milijonov nedolžnih državljanov.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Uvedba potnih listov z biometričnimi identifikatorji imetnika je odziv na pozive k boju proti ponarejanju dokumentov, terorizmu in nezakonitem priseljevanju. Zato je izredno pomembno, da zagotovimo visoko raven zaupanja v postopku zbiranja biometričnih podatkov in vzpostavitvi skupnih osnovnih standardov za zbiranje podatkov na način, ki bo zagotovil njihovo varnost in verodostojnost.

Podpiram predlog poročevalca, da se opravi analiza razlik med državami članicami na področju dokumentov, na podlagi katere bi bilo mogoče izdati potni list. To podpiram zato, ker je varnost teh dokumentov običajno nižja od ravni, ki se uporablja pri izdaji biometričnih potnih listov. V zvezi s tem obstaja tveganje, da jih bo mogoče lažje ponarejati.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Gospod predsednik, usklajevanje določb o varnostnih standardih v povezavi z uvedbo biometričnih identifikatorjev bi moralo ugodno vplivati na preverjanje dokumentov med njihovim pregledom, zato je to element boja proti ponarejanju. Ti dejavniki so tako zagotovilo učinkovitejšega boja proti kaznivim dejanjem, terorizmu in nezakonitemu priseljevanju.

Zaradi pomanjkanja ustreznih preizkusov, povezanih z uporabo novih tehnologij, bi morale države članice uvesti svoje lastne zahteve na področju varstva pravic državljanov. Opredeliti je treba starostno omejitev, nad katero morajo otroci pridobiti svoje potne liste, odpraviti pa je treba tudi izdajanje enega samega potnega lista imetniku in njegovim otrokom brez biometričnih podatkov. Takšni primeri so lahko ugodni za trgovino z otroki, saj je težko preveriti identiteto otroka. Da bi tak postopek odpravili, mora vsaka oseba imeti svoj potni list.

Za konec bi želel poudariti, da bi bilo treba za namen zagotovitve varnosti imetnikom potnih listov in drugih osebnih dokumentov uvesti visoko raven diskretnosti v procesu zbiranja biometričnih podatkov.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Gospod predsednik, dejstvo je, da bo uredba o spremembi, za katero želite, da jo potrdimo, mogoče prinesla izboljšave v nekaterih državah članicah, v katerih se biometrični identifikatorji jemljejo celo od dojenčkov, in da bo začasno preprečila nekaterim državam članicam, da skozi te postopke vlačijo otroke, mlajše od 12 let, od katerih se v nekaterih državah trenutno ne zahteva, da morajo potovati z lastnim potnim listom.

Predlagane izjeme moramo oceniti na temelju resničnih motivov za njihovo sprejetje, saj lahko ne glede na starostno omejitev za odvzem biometričnih identifikatorjev nekega dne prav vsi brez izjeme postanemo del elektronske zbirke.

Predpisi, kot so ti, v svojem temelju ohranjajo in že bolj institucionalizirajo uporabo metod za vodenje zbirk podatkov o državljanih vsepovsod – in koliko jih je samo nedolžnih – ter dajejo pravico za posredovanje naših občutljivih osebnih podatkov.

Zato je naša dolžnost, da državljane, ki jih bomo čez nekaj mesecev prosili, da ponovno glasujejo za načela in politike Evropske unije, spomnimo, da takšnim ukrepom nismo naklonjeni.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Gospod predsednik, zbiranje biometričnih podatkov je teoretično zagotovo eden izmed načinov, kako poskrbeti, da potnih listov in potovalnih dokumentov ne bo mogoče ponarejati. Predvsem naj bi nam nova tehnologija pomagala pri boju proti organiziranemu kriminalu in valu nezakonitih priseljencev.

Vendar pa morajo vse države članice razumeti, da je treba agencijo Frontex okrepiti tako v smislu finančnih sredstev kot osebja, če želimo, da bo svoje naloge dejansko učinkovito opravljala. Če ni notranjih meja, je treba temu primerno zavarovati zunanje meje. Ko se hekerji na internetu hvalijo, kako lahko je ponarediti prstne odtise na nemških matičnih evidencah, in ko poudarjajo, da bo zmanjšanje osebnih izkaznic na velikost kreditne kartice, pri čemer bodo fotografije digitalno odrezane, da bodo ustrezale velikosti, še bolj ovirale biometrično prepoznavanje, ni težko začeti dvomiti v to tehnologijo.

Nekaj pa je zagotovo: če se bodo začeli uporabljati biometrični podatki, je treba nam, običajnim državljanom, zagotoviti varstvo podatkov.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Gospod predsednik, gospod komisar, gospe in gospodje, najprej bi se želela zahvaliti mojemu kolegu, gospodu Coelhu, za njegovo odlično delo. Želela bi spregovoriti samo o eni točki tega poročila.

Nedavne izkušnje so pokazale, da trgovina z ljudmi, zlasti pa z otroki, dosega zaskrbljujoče ravni tako znotraj kot zunaj Evropske unije. Zato menim, da to, da bodo mladoletne osebe v prihodnosti lahko prečkale zunanje meje EU s svojimi lastnimi potnimi listi, pomeni pozitiven korak naprej. Z vidika trgovine z otroki lahko to na eni strani prispeva k večji varnosti, vendar pa je na drugi strani treba priznati, da lahko otrok, ki ima svoj potni list, potuje s komer koli.

Obžalujem, da skupni predlog ni uspel omeniti, da bi morali potni listi mladoletnih oseb poleg njihovih osebnih podatkov vključevati tudi podatke osebe ali oseb, ki imajo do njih starševsko odgovornosti. Res je, da je v prvem členu predloga navedeno, da bo Komisija predstavila poročilo o zahtevah za otroke, ki potujejo sami ali v spremstvu in prečkajo zunanje meje držav članic, ter bo dajala predloge v zvezi z zaščito otrok, ki prečkajo zunanje meje držav članic.

To nudi priložnosti za prihodnost, zato prosim, naj Komisija skupaj z vsemi organizacijami, na katere se to vprašanje nanaša, kot so OVSE, OECD, UNICEF, UNHCR, IOM in nenazadnje Europol, oceni dosežke in sprejme potrebne ukrepe, da zagotovi otrokom še učinkovitejšo zaščito. Izkušnje kažejo, da število otrok, ki so žrtve trgovine z ljudmi, počasi narašča.

Armando França (PSE). – (PT) Gospod predsednik, gospod Barrot, gospe in gospodje, čestitam gospodu Coelhu, gospe Roure in drugim poslancem za njihovo delo. Decembra 2004 je Svet sprejel Uredbo o standardih za varnostne značilnosti in biometrične podatke v potnih listih in potovalnih dokumentih, ki so jih izdale države članice. Zdaj smo morali narediti nekaj novih korakov v smeri proti boju proti ugrabitvam otrok in trgovini z otroki.

Uporaba potnih listov pri otrocih v skladu z načelom „ena oseba – en potni list“ je lahko temeljno sredstvo za zmago v tem težkem in pomembnem boju. V moji državi, na Portugalskem, je odvzem prstnih odtisov pri otrocih, ki so stari šest let in več, že dolgotrajna praksa, kar je verjetno tudi razlog, da ji ne nasprotujem. Kot zagovornik evropskega ideala menim, da je na tem področju potrebna uskladitev. Pomirja me, ko slišim, da državam članicam, kot je Portugalska, ki so že davno določile šest let kot najnižjo starost za odvzem prstnih odtisov, ne bo treba spreminjati svoje nacionalne zakonodaje.

Poudariti moram, da se varnost potnih listov, ki jo zdaj krepimo, ne konča z obstojem potnih listov. Potni list sam po sebi ustreza višji ravni zaščite, kar se prične s predložitvijo dokumentov, zahtevanih za izdajo potnih listov, nadaljuje z vnosom biometričnih podatkov ter konča s preverjanjem in primerjanjem na mejnih kontrolnih točkah. To poročilo je še en korak pri potrjevanju pravic posameznikov in zagotavljanju njihove varnosti.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Podpiram poročilo gospoda Coelha, ki je kot vedno to svoje delo odlično opravil. Soglašam s predlogi, ki so bili dani, tudi s predlogom „ena oseba – en potni list“.

Tu pa bi želel, zlasti od Komisije, pa morda tudi od kolega Coelha, slišati odgovor na vprašanje, kako ravnati takrat, kadar otroci potujejo sami, brez staršev, in ni enotne politike glede dokumentacije, ki jo morajo imeti s seboj. Predlog poročevalca je, da bi v potni list napisali osebe, ki nosijo starševsko odgovornost. Včasih gre pa tudi za druge družinske člane, ki potujejo z otroki in ki pravzaprav morda celo živijo skupaj itd. Skratka, tu bi morali biti dovolj fleksibilni.

Po drugi strani me pa moti, da se nihče ne obregne ob možnost potovanja šest let starih otrok. Z avionom še nekako gre, ker otroka spremijo na avion, pustimo sedaj kakšne travme otrok doživlja na avionu – šestletni deček ali deklica –, tam na drugi strani ga potem spet pričakajo in ga recimo izročijo staršem ali ne vem komu. Toda kaj je takrat, kadar otroci potujejo z vlakom, avtobusom, z drugim javnim sredstvom? Kako je s temi stvarmi? Če so starši neodgovorni in pošiljajo otroke na take poti, mislim, da bi mi morali imeti nek bolj pozitiven odnos do tega in jasno povedati, da tako majhni otroci ne morejo sami potovati. To se sliši mogoče trdo, ampak če imamo toliko besed o tem, kako so otroci pomembni pa o ugrabitvah itd., bi tudi tu lahko malo bolj pogumno rekli kakšno besedo.

Komisijo bi seveda tudi rad vprašal, kako je s tem, s to skupno izjavo Sveta in Evropskega parlamenta glede varnosti izvornih dokumentov za izdajo vize. Torej mene zelo skrbi, če je to res, da v kakšni državi lahko sistem dopušča, da pride do take zlorabe pri izdaji. Želel bi pa zastaviti samo še tole vprašanje Komisiji in morda tudi Carlosu: kaj storiti takrat, ko pridejo ljudje na mejo, pa se podatki iz potnega lista ne ujemajo z uradnimi bazami podatkov? Mislim, da bi bilo tu treba dati navodilo, ki bi bilo v korist otroka oziroma potnika.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, vsako leto je več tisoč otrok žrtev trgovcev z otroki in še več jih je ugrabljenih. Trenutna študija kaže, da so žrtve teh kaznivih dejanj mladoletniki brez spremstva. Zaradi tega pozdravljamo dejstvo, da Evropska komisija v svojih spremembah stare uredbe ustrezno upošteva otroke. Ko zahtevamo, da naj imajo tudi otroci svoje biometrične podatke v potnih listih po določeni starosti, to ni posledica množične histerije, ki ji zagotovo ne pripadam, temveč to počnemo zato, ker želimo našim otrokom zagotoviti večjo zaščito. Vendar pa je večjo zaščito mogoče zagotoviti samo, če bo imel vsak otrok svoj potni list z biometričnimi podatki in imeni tistih, ki zanj skrbijo.

Tako kot pri vsakem zbiranju podatkov, je za mojo skupino posebej pomembno, da se pri zbiranju, shranjevanju in obdelavi biometričnih podatkov vseh državljanov zagotovi največja možna varnost, pri tem pa moramo vedno imeti možnost izslediti, kdo lahko do takšnih podatkov dostopa. Uredbe in odločbe Sveta, ki se nanašajo na to točko, predvidevajo visoko varovalne mehanizme in nadzorne organe za namen preprečevanja zlorabe podatkov. Moram reči, da močno zaupam svojim nacionalnim organom, kar pa ne velja za mnoga zasebna podjetja, izmed katerih nekatera lahko posredujejo nezavarovane podatke tretjim osebam s pomočjo nezaslišanih varnostnih vrzeli in za to prejemajo ustrezno plačilo. Prav zato je tako pomembno, da nacionalni organi izkoristijo svojo že doseženo verodostojnost in tesno sodelujejo z organi za varstvo podatkov. V nasprotju s tem, kar se je zgodilo tu, to pomeni, da mora tudi Evropska komisija spoštovati svoje zakonske obveznosti in se posvetovati z evropskimi uradniki za varstvo podatkov.

(PT) Svojemu prijatelju Carlosu Coelho bi želel čestitati za odlično delo, ki ga je opravil za ta Parlament. Najlepša hvala.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Hvala, gospod predsednik, gospod komisar, gospe in gospodje, poročevalcu, gospodu Coelho, bi želela čestitati za ravnovesje, ki ga je s tem poročilom ustvaril med zagotovitvijo višje ravni varnosti mednarodnih potovalnih dokumentov in zaščito osebnih podatkov ter integritete državljanov Evropske unije. Predlogi za izboljšanje številnih tehničnih zahtev bodo podprli boj proti čezmejnemu kriminalu, nezakonitemu priseljevanju in trgovini z ljudmi. Za mejne države, kot je Bolgarija, ki so izpostavljene hudim pritiskom zaradi valov priseljencev in mednarodnega organiziranega kriminala, bo hitra in uspešna uvedba novih standardov bistvenega pomena za zaščito zunanjih meja EU.

Na žalost pa ima naša država nekaj resnih primerov izginulih otrok, o katerih še zdaj ni nobenih informacij. Zato menim, da to poročilo nudi trdne smernice za prihodnji razvoj standardov za varnostne značilnosti in biometrične podatke v potnih listih najmlajših državljanov Evrope. Uvedba načela „ena oseba – en potni list“ jim bo zagotovila še višjo raven varnosti, ko bodo potovali zunaj ozemlja Evropske unije. Predlog za uvedbo dodatnih podatkov na potnih listih otrok do starosti 18 let bo zmanjšal možnosti nezakonite trgovine z otroki. Kar zadeva uporabo uredbe v nacionalni zakonodaji, morajo države članice očitno preučiti možne finančne posledice za velike družine. To so pred menoj omenili nekateri kolegi poslanci. Tem družinam svoboda gibanja ne sme biti omejena, ker bi morale plačati visok znesek za potne liste svojih otrok.

Kar pa zadeva prosti pretok oseb znotraj Evropske unije, menim, da bi bilo mogoče odpraviti starostne omejitve za pridobitev osebne izkaznice, saj bi tudi to spodbudilo in zagotovilo svobodo gibanja za najmlajše državljane EU.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Gospod predsednik, na začetku bi želela poročevalcu čestitati in povedati, da njegovo poročilo podpiram. Mislim, da poročilo ni samo pomembno, temveč tudi dobro. Naj začnem s trditvijo, ki je bila tukaj že izrečena, in sicer, da je potni list dokument, ki ga države članice izdajajo

v skladu z nacionalnimi predpisi. Res je, da se naši potni listi ne razlikujejo samo po platnicah, vendar je pomembno, da najdemo ravnovesje med vanostnimi ukrepi, ki veljajo za te potne liste, da bi lahko identificirali državljana Evropske unije ali drugo osebo, ki vstopa na ozemlje Evropske unije, obenem pa preprečili kazniva dejanja, ki pogosto vključujejo prav potne liste, kot so nezakonito priseljevanje, terorizem, trgovina z otroki in ponarejanje dokumentov. To poročilo je po mojem mnenju uspelo najti to ravnovesje. Nič ne kaže, da bodo omejitve, ki jih vključujemo v to poročilo, kakor koli vplivale na države članice pri izdaji potnih listov ali jih pri tem omejevale.

Želela bi opozoriti na eno načelo, ki ga v celoti podpiram: to je načelo „ena oseba – en potni list“. Kar zadeva otroke, je to načelo dobro, vendar pa ne bi želela, da bi to predstavljalo finančno oviro staršem, ki svojim otrokom želijo omogočiti potni list, vendar pa so njihova finančna sredstva morda omejena. Želela bi opozoriti tudi na eno šibkejšo točko tega poročila, čeprav je nanjo opozoril že poročevalec, in sicer na dejstvo, da je treba ponovno oceniti sodobno, nepreizkušeno tehnologijo, in dobro je, da bomo to lahko storili v treh letih. Pozivam tudi k temu, da se kljub vsemu upošteva tudi vloga evropskega nadzornika za varstvo podatkov. Institucije EU morajo biti veliko bolj vključene v celoten postopek in prav to je tisto, k čemur pozivam.

Robert Evans (PSE). - Gospod predsednik, tudi jaz bi se želel zahvaliti gospodu Coelho. To poročilo je zelo pomembno za prihodnost Evrope in njenih 500 milijonov državljanov: med drugim je pomembno za njihovo varnost, njihovo zaščito in protiteroristične ukrepe. Če je tu tehnologija, kot je rekla gospa Zdravkova, jo moramo torej uporabiti.

Z vidika otrok so gospa Angelilli, gospod Lambrinidis in drugi dejali, da je to lahko na primer pomembno orožje v boju proti tihotapljenju otrok.

Vendar pa ključna točka dejansko leži v novem členu 3, ki navaja, da namen biometričnih podatkov ni samo preverjanje verodostojnosti dokumenta, temveč tudi identitete imetnika s pomočjo neposredno dostopnih primerljivih značilnosti. Trenutno se večina držav skoraj izključno zanaša na fotografije in rekel bi, da je zelo malo ljudi – mogoče med njimi ni niti vas, gospod predsednik, ali vas, gospod Barroso – podobnih tistim na fotografijah v potnih listih – večina izmed nas pa si tega tudi ne želi! Če torej obstajajo novi postopki in metode identifikacije, potem menim, da bi jih morali biti pripravljeni uporabiti.

Kar zadeva gospo Gacek in gospoda Battena ter njune protibritanske bliskovite prispevke – kajti nista več tukaj, da bi slišala odgovore –, bi rekel, da sistem Združenega kraljestva verjetno ni nič boljši in nič slabši od številnih drugih sistemov v Evropski uniji. Imamo preverjanja in ravnovesja, lahko pa storimo še več. Če je na voljo tehnologija 21. stoletja, potem bi jo morali biti pripravljeni uporabiti, in, kot je pravkar rekla gospa Grabowska, morali bi jo biti pripravljeni nenehno spreminjati, da bi kar najbolje izkoristili zmogljivosti v Evropski uniji.

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Zaščita otrok pred ugrabitvami in trgovino zahteva uvedbo potnih listov za otroke.

Načelo „ena oseba - en potni list“ pomeni, da bo potni list izdan vsakemu otroku, ki potuje zunaj schengenskega območja. Nova metoda identifikacije bo poenostavila mejne kontrole. Instrumenti za zaščito otrok pred ugrabitvijo bodo vključevali evropsko telefonsko številko za prijavo izginulih, ugrabljenih ali spolno zlorabljenih otrok, potne liste z biometričnimi podatki in vseevropske sisteme hitrega obveščanja o ugrabitvah otrok, ki bodo kmalu vzpostavljeni.

Pozornost je treba nameniti tudi zagotovitvi visoke ravni zaupnosti v procesu pridobivanja in uporabe biometričnih podatkov. Podpiram mnenje poročevalca, da je treba opraviti študijo o možnih pomanjkljivostih sistema za identifikacijo prstnih odtisov v državah članicah Evropske unije. Poleg tega je treba preučiti tudi uvedbo skupnega evropskega sistema za primerjanje prstnih odtisov.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Gospodu Coelho bi želel čestitati za to poročilo.

Pozdravljam pobudo, ki po Evropskem svetu v Solunu označuje pravi napredek pri vzpostavljanju povezave med potovalnimi dokumenti in njihovimi imetniki ter sprejema načelo „ena oseba – en potni list“.

Rad bi poudaril tri pomembne vidike.

Prvič, načela in izjeme iz tega poročila moramo prilagoditi rezultatom in problemom, ki se pojavljajo v praksi. To pomeni, da se je treba osredotočiti na triletno obdobje pregleda, ki ga določa to poročilo in v

katerem morajo tako države članice kot Komisija poskusiti prepoznati priporočila med teoretičnimi načeli in praktičnimi ovirami.

Drugič, obstaja resen problem, kar zadeva varnost shranjenih podatkov in zaščito imetnikove identitete.

Na koncu bi želel opozoriti na potrebo po oblikovanju skupnih načel, ki urejajo postopke, ki so potrebni za izdajo potovalnih dokumentov ali potnih listov, saj je ta faza ključnega pomena tako za zagotovitev varnosti podatkovnih zbirk kot za preprečevanje ponarejanja teh dokumentov.

Martine Roure (PSE). - (FR) Gospod predsednik, samo še ena sekunda, da se vam zahvalim, gospod Coelho, in vam povem, da mi je v veliko zadovoljstvo delati z vami, saj vedno pokažete ogromno spretnosti, resnično znate prisluhniti in analizirati in prav zaradi vas smo lahko dosegli ta rezultat.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - (RO) Romunija je uvedla uporabo biometričnih podatkov 1. januarja 2009. Ta vrsta potnega lista vsebuje 50 varnostnih elementov in prvič v Evropski uniji vključuje značilnost za identifikacijo tako obraza kot prstnih odtisov osebe.

Romunija je torej naredila pomemben korak proti pridružitvi schengenskemu območju, ki je načrtovano za leto 2011. Uvedba biometričnih potnih listov odpravlja zadnje temeljne pogoje za vključitev Romunije v program za odpravo vizumov. Zaradi tega bo zavrnitev odprave zahtev za vizum za Romune, ki se odpravljajo v Združene države, zdaj temeljila samo na subjektivnih razlogih in upam, da bodo Združene države o tej zadevi ustrezno premislile.

Poročevalcu bi želel še enkrat čestitati, ker je k uredbi dodal pomembne izboljšave, zlasti pa vzpostavitev enotnega evropskega sistema za preverjanje skladnosti med biometričnimi elementi in podatki, shranjenimi na čipu.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Uskladitev varnostnih standardov na evropski ravni za biometrične potne liste je razširitev določb schengenskega pravnega reda. Uredba določa splošno obveznost dajanja prstnih odtisov, ki bodo shranjeni na brezkontaktnem čipu v potnem listu.

Podpiram izjeme, v skladu s katerimi otrokom, mlajšim od 12 let, ni treba dajati prstnih odtisov, in pozivam k pregledu in uskladitvi določenih nacionalnih zakonov.

Menim, da je treba biometrične podatke potnega lista obdelati v skladu z zakonodajo Skupnosti, ki ureja varstvo osebnih podatkov in zasebnosti. Komisija in države članice morajo sprejeti potrebne ukrepe za zagotovitev obdelave biometričnih podatkov potnega lista, tako na mejah kot v procesu vzdrževanja ustreznih podatkovnih zbirk, kadar to določbo vsebuje nacionalna zakonodaja.

Vendar pa bi vas želela opozoriti na dejstvo, da bo začasna ali trajna omejitev veljavnosti biometričnih potnih listov za ljudi, ki ne morejo dati svojih prstnih odtisov, na 12 mesecev ali manj, otežila življenje invalidom. Zato prosim Komisijo, da še enkrat preuči ustrezno besedilo.

Marios Matsakis (ALDE). - Gospod predsednik, noben državljan, ki spoštuje zakone, ne bi smel skrbeti, ali bo njegova identiteta ali identiteta njegovega otroka potrjena. Zato pozdravljam uporabo biometričnih podatkov na potnih listih in drugih dokumentih.

Želel sem samo poudariti nekaj, kar bi lahko bilo pomembno v prihodnosti. Gre za dejstvo, da se v času od otroštva do odrasle dobe ne spremeni samo ena biometrična značilnost: prstni odtis DNK. Ta ostane enak od spočetja do smrti in celo še naprej. Danes je mogoče osebo identificirati tudi veliko let po smrti, če pridobimo samo majhen vzorec iz ostankov kosti. Današnja tehnologija prstnega odtisa DNK je hitra in poceni, potrebnih pa je samo nekaj celic, ki jih je mogoče pridobiti s hitrim odvzemom ustne sluznice ali iz kaplje krvi, odvzete na primer iz popkovine.

Zato torej menim, da bi v prihodnosti morali premisliti o prstnih odtisih DNK kot edini biometrični identifikaciji – ki je zanesljivo enaka za vsakega posameznika – za vse evropske državljane.

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Gospod predsednik, zahvaliti se moram Carlosu Coelho in mu čestitati za poročilo. Če bi to poročilo bilo podpovprečno, bi bili prav gotovo vsi razočarani, saj smo se pri gospodu Coelho že navadili takšne ravni poročil. Posebej mi je bilo všeč to, da je Carlos Coelho že na začetku poudaril, da gre pri njegovem poročilu za varnost otrok. To lahko dosežemo z izdajo varnih potnih listov in odvzemom prstnih odtisov, s čimer bi omogočili preverjanje, ali je oseba, ki želi prečkati mejo, dejansko oseba iz potnega lista.

To je torej cilj, ki se ga lahko uporabi za doseganje varnosti otrok. To, ali naj se prstni odtisi odzamejo od šestletnika ali dvanajstletnika, je zgolj tehnično vprašanje in ne vprašanje gledišča. Odvzem prstnih odtisov pri starosti šest let me ne moti, saj gre za otroke in njihovo varnost. Zame je samoumevno, da je treba predpise o varstvu podatkov spoštovati. O tem ne bi smeli niti razpravljati. Naloga ustavne države je, da to nadzoruje. Če dosežemo položaj, v katerem bomo imeli varne potne liste in kjer se bodo predpisi o varstvu podatkov spoštovali, potem bo Evropska unija opravila odločilen korak naprej pri interesih otrok in proti trgovini z otroki in tihotapljenju otrok.

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospod predsednik, mislim, da se je ves Parlament poklonil delu gospoda Coelha in njegovim kvalitetam, zato bi še sam želel dodati nekaj besed k pohvali, ki jo je izrekla gospa Roure.

Želel bi reči, kar bo spominjalo na besede Gérarda Depreza, da moramo stopati naprej v smeri proti čedalje zanesljivejšim, čedalje primerljivejšim biometričnim podatkom, ki nam bodo omogočili, da bolje uporabimo najrazvitejše tehnologije za zagotovitev varnosti v tem svobodnem prostoru, v katerem prebivamo. Zato smo imeli to srečanje. Pozdravljam dejstvo, da si je tudi Parlament prizadeval za varnejšo identifikacijo otrok, kar je potrebno za njihovo varnost.

Vprašali so me, če že imamo dokaze, da so ti procesi učinkoviti. Rad bi rekel, da bomo učinkovitost lahko ustrezno preverili samo med uporabo, vendar pa že vnaprej vse kaže, da bo povečana varnost rezultat izboljšane identifikacije otrok, ki potujejo sami. V nobenem primeru ne moremo dopustiti, da ne bi upoštevali tega pomembnega cilja. Parlamentu bom odgovoril na nekaj vprašanj.

Prvič, reči moram, da je Komisija v svojih predlogih vedno poudarjala varstvo podatkov. V zvezi s temeljnim predlogom smo se posvetovali tudi z evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je predložil svoje pripombe in ki jih je Komisija upoštevala. Rad bi tudi rekel, da so, kar zadeva identifikatorje, naši standardi usklajeni s standardi ICAO (Mednarodne organizacije civilnega letalstva), kar bo, kot je bilo povedano, olajšalo dialog z Združenimi državami.

Poleg tega bi želel opozoriti tudi na to, da potni listi za otroke očitno povzročajo finančne stroške družinam, vendar pa so za to pristojne države članice, želim pa poudariti, da za potovanja znotraj schengenskega območja zadostuje že osebna izkaznica. Potni list je potreben samo za potovanja zunaj Evropske unije.

Na koncu želim potrditi, da bo Komisija opravila primerjalno študijo obstoječih pravil v državah članicah, ki veljajo za mladoletnike, ki potujejo sami. V ustreznem času bomo predlagali Svetu, naj sprejme ustrezne ukrepe za učinkovitejšo zaščito otrok in preprečitev trgovine z otroki. Nadvse očitno je, da to študijo povsem upravičeno zahteva Parlament, in seveda vam lahko zagotovim, da jo bodo moji sodelavci izdelali pod najboljšimi pogoji in v najkrajšem možnem času.

To je vse, kar sem želel reči, ponovil pa bi še svojo zahvalo Parlamentu, da je še enkrat dal tako konstruktiven prispevek k evropski zakonodaji.

Carlos Coelho, *poročevalec*. – (PT) Gospod predsednik, če naj izpostavim eno stvar iz te razprave, potem je to skrb glede uspešnega boja proti trgovini z ljudmi – in zlasti trgovini z otroki –, ki jo je izrazila večina v tem Parlamentu. To je največja korist tega ukrepa, ki ga bomo sprejeli, in vesel sem, da je večina govornikov spregovorila prav o tem.

Še enkrat bi se želel zahvaliti vsem poročevalcem v senci za njihovo sodelovanje, kar pa ni prazna pohvala. Treba je reči, da je moja kolegica, gospa Roure, odigrala ključno vlogo pri doseganju tega sporazuma, h kateremu sta veliko prispevala tudi komisar Barrot in francosko predsedstvo. Zlasti se želim zahvaliti komisarju Barrotu za pripravljenost Komisije, da da institucionalno podporo okrepitvi boja proti trgovini z otroki, kakor tudi njeno pripravljenost za sodelovanje v treh študijah, ki smo jih zahtevali: v študiji o zanesljivosti prstnih odtisov otrok, o dokumentih o izvoru in stopnjah zmotnega zavračanja, ki so nekatere izmed skrbi, ki jih imamo v zvezi z izvajanjem teh pravil.

Gospod predsednik, gospod Brejc je odprl vprašanje: vprašal je, ali lahko rečemo, da je izdaja potnih listov varna. Če sem docela iskren, moram reči, da se to razlikuje od države do države. Nekatere države imajo strožje sisteme od drugih, to pa je še en razlog, zakaj je študija o dokumentih o izvoru tako pomembna. Vem, da Evropa nima nikakršnih pristojnosti na tem področju – izdaja potnih listov je nacionalna posebna pravica – in prav zato sem bil zelo vesel, ko se je komisar Barrot strinjal, da bo Evropska komisija sodelovala v tej študiji o dokumentih o izvoru. Nobenega smisla ni, če imamo potne liste, ki so zelo varni, če je to varnost mogoče sabotirati v postopku same izdaje. Ne gre za vsiljevanje ukrepov državam članicam, temveč za

izmenjavo najboljših praks, da bi lahko zagotovili, da evropski potni list predstavlja varno dejstvo na naših zunanjih mejah. Vsem se zahvaljujem za vaše sodelovanje.

Predsednik. – Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo jutri, v sredo, ob 12.00.

Pisne izjave (člen 142)

Siiri Oviir (ALDE), v pisni obliki. – (ET) Gospod predsednik, gospe in gospodje, sprejem te uredbe je pomemben korak v smeri proti večji varnosti potovalnih dokumentov državljanov EU. Na podlagi tega bi do 29. junija 2009 morala biti v EU vzpostavljena dokončna povezava med potnim listom in njegovim imetnikom, ki bo opravila veliko v zvezi z zaščito potnih listov pred goljufijami.

Zlasti pozdravljam uvedbo načela „ena oseba – en potni list“, ki omogoča izboljšanje varnosti potovanj, zlasti za otroke, in ovira dejavnosti ljudi, vpletenih v trgovino z otroki in ugrabitve. Priporočljivo je, da naj ta zahteva začne veljati v vseh državah članicah. V Estoniji velja od leta 2000.

Poleg zaščite potovalnih dokumentov igrajo pomembno vlogo tudi mejne kontrole držav članic, ki morajo čedalje več pozornosti nameniti pregledom mladoletnih oseb, ki potujejo same ali v spremstvu svojega skrbnika in pri tem prečkajo zunanje meje EU, kar sicer velja za odrasle.

Varnost potovalnih dokumentov zagotovo ni omejena samo na potne liste in tudi celoten postopek ni nič manj pomemben. Zato je nesmiselno, da krepimo varnost potnih listov, če pri tem ne namenimo pozornosti ostalim členom v verigi.

Menim, da bi Evropska komisija poleg zagotavljanja večje varnosti potovalnih dokumentov morala premisliti tudi o sprejemu skupnega pristopa na ravni EU, da bi se nadomestila različna pravila o zaščiti otrok, ki prečkajo zunanje meje EU, ki trenutno obstajajo v 27 državah članicah.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), v pisni obliki. – (RO) Zaradi terorističnih groženj je bilo treba uvesti nekaj dodatne varnosti in biometrične elemente, da bi se povečala zaščita potnikov, ki potujejo znotraj Evropske unije. Najpomembnejši značilnosti predloga uredbe sta boj proti trgovini z otroki z uvedbo načela „ena oseba – en potni list“ in uvedba izjem v zvezi z odvzemom prstnih odtisov od otrok, mlajših od 12 let. Vendar pa zakonodaja v nekaterih državah članicah omogoča, da prstne odtise dajo tudi otroci, ki so mlajši od 12 let, kar pa bo mogoče samo v prehodnem obdobju štirih let. Uvedena pa bo absolutna starostna omejitev šestih let. Nekatere pilotne študije, ki so jih opravile države članice, poudarjajo, da prstni odtisi otrok, mlajših od šest let, niso dovolj kakovostni in se lahko tudi spreminjajo, ko otrok raste. Določitev starostne omejitve zmanjšuje tveganje napake, do katere pride pri identifikaciji oseb z odvzemom njihovih prstnih odtisov. To je tudi priložnost, da se oteži trgovina z otroki. Potreba po zaščiti potnikov je postala še bolj očitna po dogodkih 11. septembra 2001. Vendar pa mora višjo raven zaščite in varnosti spremljati zagotovilo pravic in dostojanstva potnikov, kot je določeno v Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin.

13. Dostop javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je poročila (A6-0459/2008) gospoda Cappata v imenu Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (izvajanje Uredbe (ES) št. 1049/2001).

Marco Cappato, poročevalec. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, to je poročilo o stanju dostopa javnosti do dokumentov Evropske unije, vendar tudi priložnost za nekatere predloge. V kratkem času, ki ga imamo na razpolago, bi želel izpostaviti tri pomembne točke.

Prva se nanaša na Svet. Vlade Evropske unije se v Svetu sestajajo s tistimi, ki so pristojni za zakonodajo, in tako kot vsaka zakonodajna skupina bi si morali tudi sami prizadevati za to, da njihovo delo in njihove odločitve postanejo javne. To želim poudariti zlasti zato, je skupina Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) in Evropskih demokratov vložila spremembe za glasovanje po delih o nekaterih odstavkih. Upam, da se z glasovanjem po delih ne bodo izbrisali pomembni deli poročila. Na primer, odstavek 3 poročila zahteva sprejem ukrepov po sodbi v zadevi, ki jo je predložil Maurizio Turco, nekdanji poslanec Evropskega parlamenta iz vrst Radikalne stranke, ki je dobil tožbo pred Sodiščem Evropskih skupnosti v zvezi z

objavljanjem pravnih sklepov, ki jih sprejmejo pravne službe evropskih institucij, in tudi v zvezi z obveznostjo razkrivanja identitete delegacij držav članic Svetu. Pravico imamo vedeti, kdo glasuje v Svetu in kako. Zato upam, da nihče ne bo glasoval proti temu odstavku 3 ali proti odstavku 9, ki prosi za informacije o tem, kaj se dogaja v Coreperju, Odboru stalnih predstavnikov, in zahteva, naj se razkrije gradivo s sej in naj se mednarodnih političnih dokumentov ne skriva za diplomatskimi dokumenti. To je zelo pomembno!

Druga točka se nanaša na Parlament, naš Parlament, saj moramo biti prvi, ki bomo objavljali, kaj počnemo. Italijanski Radikalci temu pravimo „javni register izvoljenih predstavnikov“, torej register, kjer lahko izvemo vse o dejavnostih poslancev Evropskega parlamenta, o tem, kdo je prisoten in kdo odsoten, kako je kdo glasoval in seveda, koliko je kdo plačan. Vendar pazite, in to pravim zato, ker prošnja za glasovanje po delih zadeva tudi odstavek 5, bilo bi namreč napačno, če bi mislili, da bi se, če nekatere izmed teh podatkov ohranimo kot zaupne – in s tem se obračam h gospe Cederschiöld, ki je občutljiva na to vprašanje –, poslanci Evropskega parlamenta dejansko uspeli še bolj izpostaviti agresivnim, demagoškim napadom. Vemo, da so nekateri kolegi poslanci snemali druge poslance Evropskega parlamenta, da so se spremenili v vohune. Temu se ne moremo izogniti samo tako, da to preprečimo, temveč lahko pri tem uspemo samo, če bomo naše delo objavili v celoti in tako prelistali tiste ljudi, ki želijo kukati skozi ključavnice, in odprli naša vrata objavljanjem dela parlamentarnih odborov, sej in vseh postopkov v tem Parlamentu prek interneta.

Tretja točka, ki jo želim izpostaviti, vključuje obliko dokumentov, kajti skupina PPE-DE je zaprosila za glasovanje po delih tudi pri odstavku 7, ki se na to nanaša. V tem odstavku zahtevamo, da se dokumenti oblikujejo z uporabo urejevalnikov besedil z odprto kodo, če naj se izrazim tehnično, kakor tudi dejanske večjezičnosti in tehnologij, ki tudi invalidnim osebam omogočajo dostop do informacij in dokumentov. Upam, da nihče v tem Parlamentu ne nasprotuje večjezičnemu dostopu z uporabo tehnologij, ki lajšajo dostop invalidnim osebam, saj je to bistvenega pomena za določen del državljanov Evropske unije.

Vemo, da je Komisija predlagala spremembo naših pravil, in to bomo obravnavali v okviru poročila gospoda Cashmana, vendar pa je ta resolucija naša prva priložnost, da opredelimo nekatere referenčne točke za ta Parlament. Upam, da to ne bo šlo v nič in da vse ključne zadeve, ki sem jih želel izpostaviti v tem poročilu, ne bodo zaman.

Margot Wallström, podpredsednica Komisije. – Gospod predsednik, na začetku bi se vam želela zahvaliti za dobro napisano in zanimivo poročilo, poročevalcu pa čestitam. To je pomembna in priljubljena tema, zlasti v časih spremembe Uredbe (ES) št. 1049/2001 in tudi ob upoštevanju sprememb, ki jih bo v zvezi s temi pomembnimi vprašanji prinesla Lizbonska pogodba – če bo začela veljati.

To poročilo se načeloma nanaša na izvajanje Uredbe 1049/2001, zato mi dopustite, da na začetku spomnim na enega izmed pozitivnih elementov izvajanja uredbe, saj so, kot kažejo kvantitativni podatki in kot priznava tudi poročilo Parlamenta, institucije EU odobrile dostop do velikega števila dokumentov, pri tem pa zabeležile padec števila in stopnje zavrnitev.

Prizadevamo si za nadaljnjo krepitev preglednosti in odprtosti. Povsem normalno je, da nekatera priporočila v poročilu segajo izven področja uporabe Uredbe št. 1049/2001 v letu 2006 in da nekatera niso neposredno povezana z dejavnostmi Komisije, kot smo pravkar slišali.

Poročilo obravnava številna vprašanja v zvezi z odprtostjo in komunikacijo z državljani, kar še zlasti pozdravljam kot dragocen prispevek k splošnemu premisleku o preglednosti, komunikaciji in dosegu.

Naj na kratko povzamem nekatera priporočila in načela, ki jih podpirajo, saj si zaslužijo ustrezen premiselek.

Kar zadeva zadevo Turco, vam lahko zagotovim, da Komisija to sodbo v celoti upošteva. Kot je bilo že povedano, se ta v glavnem nanaša na potrebo po večji odprtosti v zadevah, v katerih Svet odloča kot zakonodajni organ, vendar to velja tudi za Komisijo in vse institucije, Komisija pa zagotavlja ustrezno obravnavo vsake prošnje za dostop od primera do primera na podlagi parametrov, ki jih je določilo Sodišče Evropskih skupnosti.

Drugič, predlog o določitvi skupnih pravil o upravnih postopkih zahteva nekoliko več premisleka, ker so mnogi izmed teh postopkov zelo specifični, v nekaterih primerih pa značilni za posamezne institucije. To pomeni, da bomo potrebovali več časa, da ugotovimo, kako bi lahko to storili.

Priporočilo o združitvi Uredbe št. 1049/2001 in Uredbe (EGS, Euratom) št. 354/83 o odpiranju za javnost arhivskega gradiva je iz nekega določenega razloga precej kompleksno, saj člen 225 Pogodbe ES in Uredba št. 1049/2001 ne veljata za vse institucije in organe. Tudi to bi se lahko spremenilo, če in ko bo začela veljati

Lizbonska pogodba, saj se bo s tem pravica do dostopa do dokumentov razširila na vse institucije in organe. Zato ne gre za preprosto združitev teh dveh uredb, saj pokrivata različna področja.

Kar zadeva kritično pripombo varuha človekovih pravic v zvezi z javnimi registri Komisije, vam želim zagotoviti, da to pripombo jemljemo zelo resno. Kot veste, imamo javni register dokumentov, ki deluje od junija 2002, Komisija pa je naknadno vzpostavila tudi register, namenjen komitološkim postopkom, ter register strokovnih skupin. Vedno se trudimo po najboljših močeh, da bi posodobili naše notranje sisteme IT.

To pa se na žalost ne bo zgodilo čez noč: na tem je treba delati. Vedno upoštevamo potrebo po povečanju pokritosti javnih registrov in upam, da vsi poznate mojo osebno zavzetost na tem področju. Res je, da moramo še bolj povečati pokritost naših javnih registrov, zato se v interesu večje preglednosti zavzemamo za njihov razvoj.

V resoluciji se usmerjate na vprašanja upravljanja dokumentov in enotnega portala ter projekta Trans-Jai. Komisija podpira zamisel o oblikovanju enotnega portala, da bi se državljanom olajšal dostop do zakonodajnih dokumentov. Mislim, da bo za to potrebna enotna metodologija in da si moramo ogledati vse praktične posledice, ki bi jih to lahko imelo za identifikacijo dokumentov in sklicevanja nanje. Želimo si portal, ki bi omogočil celovito razpoložljivost javnih dokumentov vsake institucije, zato smo pripravljene z vami sodelovati pri tej zadevi.

Kar zadeva projekt Trans-Jai, bom ponovila, kar sem rekla v svojem odgovoru oktobra, to pa je, da naj bi se ta za javnost odprl do leta 2010.

Dovolite mi, da povem še nekaj o vprašanju izmenjave podatkov med institucijami. Razumem, kaj s tem mislite in kaj želite doseči, vendar vas želim spomniti, da imajo naše institucije že oblikovano delovno metodo, kar zadeva izmenjavo zaupnih podatkov Komisije, to pa je urejeno v prilogi k okvirnemu sporazumu. Ne smemo tudi pozabiti, da vprašanje izmenjave podatkov med institucijami ni povezano z javnim dostopom, zato menimo, da ga je treba obravnavati ločeno in ne tako, kot ga obravnavamo zdaj.

To poročilo in razprava predstavljata tudi dragocen in cenjen prispevek, ki ju lahko uporabimo naslednjič, ko bomo lahko o tem širše razpravljali. Zahvaljujem se Parlamentu za njegovo prizadevanje za ohranitev vprašanja preglednosti in odprtosti na vrhu programa EU. K številnim izmed teh vprašanj se bomo vrnili v bližnji prihodnosti, na primer na skupnem zasedanju Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve s češkim parlamentom, ki bo potekalo naslednji teden in ki se ga bom z veseljem udeležila, samo nekaj tednov pozneje pa bomo obravnavali pomembno vprašanje o spremembah Uredbe št. 1049/2001.

Mislim, da se te razprave ne bi smele končati tukaj. Odprti moramo biti v zvezi s preglednostjo in razmisliti tudi o tem, kaj lahko proaktivno storimo na področjih zunaj formalne zakonodaje, kot so izboljšani registri, večja prijaznost do uporabnika in dostopnost, aktivno razširjanje in hitrejša objava dokumentov. Sama sem lani na primer na spletni strani omogočila neposreden dostop do registra mojih lastnih dopisov. Prepričana sem, da imate vsi podobne zamisli in primere, kaj bi lahko storili, če bi se le trudili. Pozivam vas torej, da to storimo.

Luis Herrero-Tejedor, v imenu skupine PPE-DE. – (ES) Gospod predsednik, gospod Cappato, vaše poročilo je polno dobrih namer, kar najočitneje dokazuje dejstvo, da Odbor za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve nobene izmed sprememb ni označil kot potrebne.

Vi ste bili tisti, ki je vključil 18 sprememb v svoje poročilo. Gre za spremembe, ki so poročilu dale radikalno ostrino – če naj se izrazim bolj splošno – in ki so v meni zbudile zelo resne pomisleke.

Spremembe, ki jih predlagate – poudarjam, spremembe, ki ste jih predlagali sami – v poročilu, ki je sprva bilo deležno podpore vseh skupin, bi razdelil na štiri različne skupine. Prvič, nekatere so nemogoče; dali ste nekatere predloge, ki so neizvedljivi. Na primer, gospod Cappato, nekateri izmed vaših predlogov še nimajo pravne podlage: dokler ne začne veljati Lizbonska pogodba, bo uskladitev pravil različnih institucij nemogoča. Nekaj podobnega je pravkar rekla komisarka Wallström. Pozivate tudi k temu, da se leto 2009 razglasi za evropsko leto preglednosti, vendar smo prepozni, časa ni več. Nekateri izmed vaših predlogov so torej neizvedljivi.

Drugič, nekateri izmed vaših predlogov so nepriporočljivi. Pozivate na primer k preglednosti na srečanjih političnih skupin. To ne bo šlo. Še vedno obstaja potreba po zasebnosti, saj je zasebnost politično premoženje. Če želim nasprotovati svoji stranki in zadržati svoje nasprotovanje zase, želim to storiti na samem: tu ne gre

za pomanjkanje preglednosti. Preglednost je potrebna znotraj javnih organov, ne pa znotraj strank, ki jim je treba zagotoviti zasebnost njihovih razprav. Zato se o tej točki z vami ne morem strinjati.

Nekatere izmed vaših trditev, gospod Cappato, so napačne. Trdite na primer, da se 90 % zakonodajnih postopkov opravi s komitologijo. To je drzno pretiravanje, gospod Cappato. Poleg tega ima komitologija svoje notranje standarde v zvezi s preglednostjo. Če uvedemo še več mehanizmov, birokratskih postopkov in nadzora, bomo šli v nasprotni smeri od tistega, kar želimo doseči: to je preglednost, ki je tesno povezana z enostavnostjo.

Na koncu – preden mi gospod predsednik da znak, saj se bo moj čas kmalu iztekel – naj povem, da so nekateri izmed vaših predlogov nepotrebni. Razumem na primer, da je res lepo in privlačno za javno mnenje, da govorimo o preglednosti pri dejavnostih poslancev, da bi lahko vsi videli, ali so navzoči na plenarnih sejah. To se že lahko vidi, gospod Cappato. Vidi se lahko tudi, ali so navzoči na sejah odborov; vsak ima namreč svoj zapisnik, ki je dostopen vsem državljanom. Nadomestila, ki jih prejemajo poslanci Evropskega parlamenta, so prav tako javna. Z drugimi besedami, državljani imajo dostop tudi do teh podatkov.

Zato razumem, da je, kar zadeva javno mnenje, zelo privlačno in lepo, da zagovarjamo preglednost, vendar pa morate razumeti, da preglednost pomeni, da se stvari pokažejo takšne, kot v resnici so, in da k preglednosti ne bomo prispevali, če bomo videz stvari izkrivljali, gospod Cappato. Zahvaljujem se vam za vašo velikodušnost, gospod predsednik.

Michael Cashman, v imenu skupine PSE. – Gospod predsednik, zahvaljujem se gospodu Cappatu za zelo dobro poročilo, vendar se moram na žalost strinjati z drugimi v tem Parlamentu, da ste prekoračili svoja pooblastila – in tudi vem, zakaj.

Predhodni govornik je rekel, da je to nemogoče. Če ne zahtevamo nemogočega, kako bomo sploh dosegli spremembe?

Seveda pa ste svoja pooblastila presegli. Prenosov sej političnih skupin ne bomo imeli. To, da poslanci Evropskega parlamenta na svojih spletnih straneh ali prek Informacijske pisarne Evropskega parlamenta objavljajo, kaj počnejo in kje so, ne pomeni, da so tudi učinkoviti, in ne pomeni, da so tudi dobri.

Uredba govori o dostopu do vseh dokumentov, ki jih imajo, prejemajo ali objavljajo tri institucije, ko odločajo kot zakonodajni organi. To je tisto, k čemur se moramo vrniti. Opredeliti moramo, kaj pomeni „odločati kot zakonodajni organ“. Pogledati moramo, kako je uredba delovala doslej, nato pa jo moramo izboljšati. Prav to želim storiti skupaj z vsemi akterji in vesel sem, da lahko tukaj pozdravim švedsko ministrico, gospo Cecilio Malmström, ki je na tem delala na samem začetku. Vsi si želimo napredek pri celotnem vprašanju dostopa.

Zakaj? Zato ker vemo, da se mnogi ljudje zavedajo, da se zlasti v Svetu, kot ste povedali sami, dogajajo stvari, v katere so vključeni njihovi ministri, njihovi nacionalni ministri, kljub temu pa so njihove razprave in njihovo glasovanje tajni. Ko bomo odpravili ta element tajnosti in razkrili, kako ministri držav članic dejansko glasujejo, bodo ti ministri doma, v svojih državah članicah, pozvani k odgovornosti, državljani držav pa se bodo nenadoma povezali z vsem, kar je evropsko.

Zato ste, gospod Cappato, na žalost prekoračili svoja pooblastila, zlasti s temi svojimi sanjami, ki jih imate. Če ne bi sami izjavili, da ste italijanski radikal, tega ne bi nikoli mogel razbrati iz vašega poročila, dejstvo pa je, da se vaša pričakovanja, da bodo politične stranke prenašale svoje notranje razprave, ne bodo uresničila, vse, kar počnete in kot je rekel predhodni govornik, pa je, da razkrivate nesoglasja, namesto da bi utrdili dejstvo, da smo tukaj zato, ker verjamemo v Evropo, ki je odgovorna svojim državljanom. Zaradi tega bo težko sestaviti volilni seznam. V mislih sem z vami, vendar pa moram slediti svojemu razumu.

Alexander Alvaro, v imenu skupine ALDE. – (DE) Gospod predsednik, lep pozdrav, gospa komisarka, jutri bomo glasovali o poročilu o dostopu javnosti do dokumentov, ki ga je pripravil moj kolega poslanec, gospod Cappato. Gospod Cashman, zelo dober in ponavadi neverjetno uspešen kolega, je že poudaril, da je najpomembnejša stvar, da javnosti omogočimo dostop do dokumentov, o katerih razpravljamo in odločamo tukaj.

Gospoda Cappata bi lahko obdolžili, kot sta to storila gospod Herrero-Tejedor in gospod Cashman, da je presegel svoja pooblastila. To je samo stvar interpretacije, ki pa v tem primeru ni posem upravičena. Vprašanje o tem, ali naj se seje skupin prenašajo ali ne, je zagotovo nekaj, o čemer bi lahko govorili. Vprašanje je torej, ali bi imeli na primer pravico, da na zahtevo večine članov skupine takšne seje organiziramo v tajnosti, saj zagotovo obstajajo občutljiva vprašanja – kar vemo vsi iz naših sej –, ki jih moramo razjasniti najprej sami

med sabo, preden jih damo v javnost. Po mojem mnenju je normalno, da umazano perilo peremo doma in ne na ulici.

K temu bi lahko dodal tudi, da ta primer kaže, da imajo politične stranke – in ne politične skupine, kot v tem primeru – vedno določen interes za javnost, kadar jim to ustreza. Sicer se konference strank ne bi tako obširno prenašale. Zanimivo je, da se nihče ne pritožuje, da se konference nekaterih političnih strank, kjer se lahko stvari še posebej razvnamejo, lahko prenašajo v celoti.

Zato mislim, da lahko rečem, da je gospod Cappato opravil dobro delo, čeprav – kot smo že vajeni – bodo lahko druge skupine mogoče dale svoje predloge izboljšav. V nekaterih primerih so ti dejansko tako dobri, da bi o njih bilo treba premisliti.

V primerjavi z drugima dvema institucijama lahko rečemo, da Parlament vodi, ko govorimo o preglednosti, zato tega ne bi uvrstil med svoje prednostne naloge, saj smo, kar zadeva dostopnost dokumentov in preglednost sej in dejavnosti poslancev Evropskega parlamenta, bolj odprti od katerega koli nacionalnega parlamenta. To pa še ne pomeni, da stvari ni treba izboljševati, kar velja tudi za drugi dve instituciji, zlasti pa za Svet, ki ga na žalost ni tukaj. Gospod Cashman je pravkar dejal, da moramo vedeti, kdo je sprejel katero odločitev in kako, da bi lahko opredelili odgovornost za politična dejanja.

Še pomembnejše pa je, da omogočimo dostop do dokumentov, ki nastajajo na primer v okviru komitološkega postopka. Poseben primer je uredba o tekočinah v ročni prtljagi, katere priloga ni bila dostopna državljanom, prav tako pa ni bila dostopna parlamentarcem. Zahteva za preglednost v večini držav članic Evropske unije ni bila uvedena brez dobrega razloga, to pa je ljudem dati možnost, da razumejo politične dejavnosti, opredeliti odgovornost in nato morda tudi omogočiti različne odločitve v okviru volitev.

Gospod predsednik, zahvaljujem se vam za dodaten čas, ki ste mi ga odobrili. Veliko sreče, gospod Cappato. Jutri bom z vami pri glasovanju in mislim, da bomo pri tem dosegli zadovoljiv zaključek.

Ryszard Czarnecki, v imenu skupine UEN. – (PL) Gospod predsednik, če naj bo Evropska unija unija za državljane in ne za evrokrate, potem je očitno, da mora biti bolj pregledna, kot morajo biti bolj pregledne tudi dejavnosti njenih organov. Samo takrat bo lahko Unija povrnila svojo verodostojnost, ki jo je tako nemarno odvrгла stran. To verodostojnost so omajali poskusi vsiljenja Ustavne pogodbe in neuspeh izvajanja nacionalnih referendumov. Zato je prav, da zahtevamo, da morajo biti vse razprave Sveta, na katerih se odloča o usodi Evrope, dostopne vsem državljanom držav članic Evropske unije. Vendar pa te razprave ne vključujejo razprav političnih skupin.

Za Parlament, Svet in Evropsko komisijo je pomembno tudi, da sprejmejo enaka načela za omogočanje dostopa do dokumentov, da ti ne bi ostali osamljene zvezde na informacijskem nebu in nebu informacijske tehnologije. Mislim, da to poročilo predstavlja velik korak proti preglednosti. Vendar pa sem trdno prepričan, da je pri nekaterih vprašanjih šlo nekoliko predaleč. Celo tovarš Lenin je nekoč dejal, da moramo včasih storiti korak nazaj, da bi naredili dva koraka naprej. Mogoče bi moral poročevalec premisliti o tem.

Eva-Britt Svensson, v imenu skupine GUE/NGL. – (SV) Gospod predsednik, poročilo poročevalca, gospoda Cappata, navaja, da obstajajo velike pomanjkljivosti v zvezi z dostopom do dokumentov EU. Podpiram predlog poročevalca za izboljšave v zvezi z letnimi poročili. Podpiram tudi spremembe, ki jih je predložil. Poleg tega predvidevam, da bo Parlament podprl pravo načelo dostopa javnosti na prihodnjem glasovanju o poročilu gospoda Cashmana o Uredbi o dostopu javnosti.

V zvezi z letnimi poročili bi zlasti želela poudariti dejstvo, da je popolnoma nesprejemljivo, da se dostop javnosti ne zagotovi v zvezi s preneseno zakonodajo, ki vključuje 90 % pravno zavezujočih aktov, ki jih vsako leto sprejemajo institucije EU. Udeležba poslancev pri delu Parlamenta in vse njihove finančne okoliščine, povezane z imenovanjem v Parlament, morajo prav tako biti povsem pregledne. Podpiram predlog o enotnem javnem registru.

Na koncu želim reči, da povečan dostop javnosti ni populistična zahteva, temveč povsem demokratična.

PRESEDSTVO: GOSPOD MAURO

podpredsednik

Nils Lundgren, v imenu skupine IND/DEM. – (SV) Gospod predsednik, v demokraciji je preglednost pojem časti. V demokratičnih državah državljani izvolijo vodilne organe. Ti organi imenujejo uradnike, ki izvajajo demokratične odločitve. Zaradi tega bi bilo absurdno, da bi bilo tem izvoljenim predstavnikom in imenovanim

uradnikom dovoljeno prikrivati informacije svojim volivcem. Za dejstvo, da se to kljub temu dogaja, obstajata dve razlagi. Prva je zapuščina preddemokratske družbe, kjer so bili ljudje obravnavani kot podaniki pod neizvoljenimi vladarji. Podanikom se ni bilo dovoljeno vmešavati v zadeve vladarjev. Druga je, da lahko varnost naroda, spoštovanje integritete državljanov, poslovne skrivnosti, vpliv trga in podobni razlogi zahtevajo izjeme glede preglednosti.

Prva razlaga je danes povsem nepomembna. Organi v svoji vlogi oblasti ljudem ne smejo prikrivati informacij. Toda druga razlaga je utemeljena in vključuje težko dejanje uravnoteženja. Žal te zakonite zahteve za iskanje pravega ravnotežja organi oblasti pogosto izkoristijo za ohranjanje možnosti tajnosti.

EU nima tradicije preglednosti, na katero bi lahko bila ponosna. V svojem otroštvu in zgodnji mladosti je bila EU skoraj povsem tajna, celo vse do internega telefonskega imenika Komisije. EU je začela kot mandarinsko cesarstvo in to je tudi še danes, toda izvajati so se začeli pomembni koraki: leta 1993 kodeks ravnanja, sprejetje zahtev švedske Zveze novinarjev leta 1998 in uredba leta 2001.

Z določeno mero ponosa opozarjam, da ima moja država, Švedska, najdaljšo zgodovinsko tradicijo ustavne preglednosti. Zato se je država Švedska vključila v zadevo Turco in dosegla, da je lansko poletje Sodišče Evropskih skupnosti razveljavilo odločitve Sveta in Sodišča prve stopnje. To je bil še en korak proč od mandarinskega cesarstva, toda pot do vzpostavitve demokratične preglednosti v EU je dolga. Premagati je treba veliko notranjega odpora. Poročilo gospoda Cappata mora zato prejeti popolno podporo tega Parlamenta, kar bi bil še en korak naprej na tej dolgi poti.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Gospod predsednik, govoril bom samo nekaj sekund, da povem, da se strinjam s precejšnjim delom poročila gospoda Cappata. Presenetljivo bi bilo, če bi čutil drugače, saj menim, da sem edini italijanski poslanec EP, ki je poskušal javno objaviti seznam navzočnosti in število vprašanj, ki jih je tu v našem Parlamentu zastavila italijanska delegacija. To sem delal leto za letom v majhni knjigi, v kateri poročam o mojih parlamentarnih dejavnostih.

Srečnejši bi bil, če bi na primer italijanski tisk, ki vse prepogosto na nas kaže s prstom, objavil informacije, ki same po sebi niso ravno nekakšno odkritje, ki pa bi kljub temu ponazorile vrsto dejavnosti, ki jih italijanski poslanec EP opravlja tu. Še boljše bi bilo, če bi lahko izpostavil, da so naše dejavnosti, če se jih opravlja pravilno, neodvisne od članstva v strankah, za katere smo bili izvoljeni, v smislu, da si prizadevamo služiti celotnemu sistemu.

Pozdravljam pobudo gospoda Cappata. Glasoval bom za skoraj vse, kar vsebuje njegov predlog.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Evropska unija temelji na načelu preglednosti, ki je navedeno v členih 1 in 6 Pogodbe o Evropski uniji in tudi v členu 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

Evropa je od samega začetka zagovarjala postopek sprejemanja odločitev, ki je čim preglednejši in bližje državljanu. Evropski parlament je že po svoji naravi prvi, ki spodbuja dostop javnosti do postopka odločanja, saj različna mnenja o zakonodajnem ali nezakonodajnem delu pomagajo povečevati zaupanje evropskih državljanov v institucije Evrope.

Trenutno je dostop javnosti do dokumentov evropskih institucij dokaj dober. Vendar pa je očitno, da je treba posodobiti evropsko zakonodajo iz leta 2001, ki ureja to pravico do dostopa.

Parlament je Komisijo leta 2006 pozval, da predloži predloge za spremembo uredbe, in predlagal nekaj priporočil:

- vsi pripravljalni dokumenti pravnih aktov bi morali biti neposredno dostopni javnosti in
- vzpostavitev enotne dostopne točke za pripravljalne dokumente.

Komisija je upoštevala ti priporočili, ki sta bili vključeni tudi v novi predlog o uredbi leta 2008.

V teku postopka sprejemanja odločitev so vpletene strani soočene z različnimi mnenji, ki so včasih nasprotujoča. Pogajanja vodijo do najsprejemljivejše odločitve za vse vpletene. Evropski državljani morajo biti seznanjeni s postopkom, ki je vodil do sprejetja odločitve, saj imajo te odločitve neposreden vpliv na njihovo življenje.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Gospe in gospodje, demokracija temelji na preglednosti in odprtosti. To je še posebno pomembno zdaj, ko se približujemo junijskim volitvam v Evropski parlament.

Poenostavitev spletnega okolja bi pomagala povečati udeležbo volivcev na volitvah v Evropski parlament. Če državljanom zagotovimo jasno razumljive informacije o dejavnostih predstavnikov in delovanju Evropskega parlamenta na splošno, nam bo uspelo zbuditi zanimanje mladih in starih za naše delo. *e-Parlament* je dobrodošla pobuda.

Na podlagi iskalnih kriterijev bi morale biti vse informacije o delu predstavnikov na razpolago državljanom. Strinjam se s poročevalcem, da bi morali razen do dejavnosti plenarne skupščine posamezniki imeti dostop tudi do dela, opravljenega v odborih in delegacijah. Državljeni morajo povsem razumeti naše dejavnosti.

Prav tako podpiram zamisel vzpostavitve skupnega registra informacij in dokumentov. Pomembno je, da lahko državljani spremljajo postopke, ki so v njihovem interesu, in dostopajo do podatkov z enega mesta. Za vzpostavitev enotnega portala bo potreben čas, toda premakniti se moramo v to smer. To je naša pot zdaj in v prihodnje. Podpiram poročilo gospoda Cappata.

Marian Harkin (ALDE). - Gospod predsednik, mojemu kolegu, gospodu Cappatu, želim čestitati za njegovo poročilo. Pomembno je, da o njem razpravljamo tu v Parlamentu.

Ko govorimo o odgovornosti in preglednosti, moramo začeti pri nas samih, in to pomeni vse institucije EU. Strinjam se z večino poročila. Opozorila bi na eno ali dve zadevi. Zagotoviti moramo na primer, da so, če zagotavljamo informacije o dejavnostih poslancev, takšne informacije izčrpane. Drugače bomo izvedeli ceno vsega in vrednost ničesar. S tem mislim, da je naš obseg dela resnično precej širok. Ne gre samo za navzočnost v odborih ali na plenarnih zasedanjih. Takšne informacije o dejavnostih poslancev bi morale vključevati vse dejavnosti. Drugače bi lahko izgubili zelo dragoceno delo, ki ni osredotočeno na Parlament, saj bi bilo nevidno.

Glede pripomb mojega kolega gospoda Romagnolija bi želela povedati, da njegovega dobrega dela mediji niso omenjali, da je novica samo, če svojega dela ne opravljaš.

Nazadnje bi želela povedati, da je srž zadeve, da bi moralo biti naše delovanje kot zakonodajni organ pregledno. Strinjam se z Michaelom Cashmanom, da bi morali vsi državljani vedeti, kako so njihovi ministri glasovali v Svetu. To je ključnega pomena. Drugače delujemo v korist brigade „krivi Bruselj“, ko gre doma kaj narobe.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Gospod predsednik, moje izkušnje so verjetno precej podobne tistim milijonov Evropejcev. Komisarka, v ta Parlament sem vstopil leta 1999 z velikim zanosom, ki ni nič zaostajal za tistim, ki ga še vedno kažete. Potem sem naredil tisto, kar naredi tako mnogo državljanov. Želel sem vedeti nekaj, in sicer: kako se sprejema odločitve? Kam gre denar? Kdo ga dobi? Vedno več volivcev je prihajalo k meni in rekli so: ne vemo, kje smo s to EU. To je bila tudi moja izkušnja. Žal se človek zave, da se za mnogimi ukrepi skriva izrecni namen prikrivanja neodgovornosti, ki še vedno obstaja v naših institucijah, vključno z nejasnim določanjem zakonodajnih teles. Lahko vas samo spodbudim, da vztrajate pri svojih prepričanjih in greste dlje, kot gre trenutno poročilo gospoda Cappata, in daste na razpolago te osnovne informacije. To bi bil dosežek, in to pravim po 10 letih.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Gospod predsednik, gospa Wallström, gospe in gospodje, načelo preglednosti je temeljno načelo Evropske unije. Krepi demokratično naravo naših institucij in spodbuja sodelovanje državljanov v postopku sprejemanja odločitev ter tako zagotavlja večjo legitimnost javnih organov s tem, da so učinkovitejši in odgovorni ljudem. Podpiram načelo, da so vse demokratične institucije dolžne zagotoviti, da so njihove dejavnosti, dokumenti in odločitve javni. Dostop do dokumentov je temeljni element poštenega sodelovanja, ki je potrebno med evropskimi institucijami.

Med preiskovanjem dejavnosti CIA v Evropi sem goreče kritiziral Svet zaradi kršenja tega poštenega sodelovanja z uvedbo omejitev – polnih in delnih – dostopa do bistvenih dokumentov. Zaradi tega sem tudi pozdravil odločitev Sodišča Evropskih skupnosti v zvezi z zadevo Turco, v kateri je sklenilo, da načeloma obstaja dolžnost razkritja mnenj pravne službe Sveta o zakonodajnem postopku; ta mnenja bi lahko bila ključnega pomena pri razumevanju smeri, ki jo je ubral postopek odločanja.

Strinjam se, da se mora pregled uredbe iz leta 2001 nadaljevati, ne samo zaradi odziva na pomanjkljivosti, ki so bile od takrat ugotovljene v njej, temveč tudi zaradi vključitve najnovejše sodne prakse, predvsem sodbe v zadevi Turco. Kljub temu moramo jasno upoštevati pravno podlago, ki jo imamo na razpolago. Nekateri predlogi poročevalca grede precej dlje, kot je to dovoljeno v skladu s pravno podlago, kot sta že omenila gospod Herrero in gospod Cashman.

Pravila, ki nimajo pravne podlage, so na primer namenjena nacionalnim parlamentom. V sodbi v zadevi Turco Sodišče Evropskih skupnosti samo priznava, da mora uporaba uredbe upoštevati uravnoteženje med

tveganjem razkritja in javnim interesom, da se omogoči dostop do tega dokumenta. V nekaterih primerih predlogi gospoda Cappata po mojem mnenju ogrožajo to ravnotežje.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Želel bi poudariti dejstvo, da je, medtem ko je gospod Cappato v začetku užival veliko podporo njegove pobude, 18 poznejših sprememb povzročilo izgubo te začetne podpore.

Kljub temu podpiram dejstvo, da je dostop javnosti do dokumentov Parlamenta, Sveta in Komisije ključnega pomena za približevanje Evropske unije njenim državljanom. Najprej bi želel poudariti potrebo po objavi glavnih dokumentov, ki so nastali v teku postopka komitologije.

Drugič, menim, da bi bila dobra zamisel, da se na spletni strani Evropskega parlamenta pod osebniimi profili, ki podrobneje opisujejo dejavnosti vsakega poslanca EP, objavi tudi spremembe, ki jih je posamezni poslanec EP predložil v parlamentarnih odborih, katerim pripada. Državljeni morajo jasno videti, katere spremembe so podali poslanci EP med evropskim postopkom odločanja, poleg poročil, resolucij in plenarnih razprav.

Tretjič, ko Evropski svet deluje kot sozakonodajalna institucija poleg Parlamenta, bi moral objaviti svoje razprave, prav tako kot svoje razprave objavi Parlament. Svet bi moral pokazati preglednost z objavo svojih razprav od zdaj dalje, preden ga Lizbonska pogodba obveže, da to stori.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Gospod predsednik, državljanske pravice vključujejo pravico do obveščenosti glede dejavnosti predstavnikov, ki jih je izvolila družba in ki izvajajo pomembno javno funkcijo. To še posebno velja v primeru institucij Evropske unije, vključno s Svetom, do dokumentov katerega je težje dostopati. Informacijski programi, ki so na razpolago na internetu, bi morali biti uporabnikom prijazni in enostavno voditi zainteresirano osebo do dokumenta, ki ga išče. Toda čeprav ima dandanes mnogo ljudi dostop do interneta, ga nimajo vsi. Potrebujemo publikacije, do katerih je mogoče dostopati v knjižnici, in povzetke, ki so bolj dostopni za ljudi, ki jim ni preveč prijetno brati besedil. Vendar pa moramo premisliti, ali bi bilo treba objaviti popolne zapise razprav političnih skupin.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). – (SV) Gospod predsednik, preglednost je v EU resnično doživela dramatične spremembe – in prepričana sem, da bi se komisarka povsem strinjala – od nastopa Uredbe (ES) št. 1049/2001 in spletnih strani.

Prav tako bi rada poudarila moje mnenje, da sta Komisija in komisarka v zadnjih letih izjemno dobro in plodno prispevali k temu vprašanju. To od začetka ni bila lahka naloga, toda menim, da je bilo sodelovanje v zadnjih letih zelo plodno, kar je nekaj, za kar bi vas morali pohvaliti. Vsi se nenehno pritožujejo čez Komisijo, vendar menim, da to v vseh pogledih ni povsem upravičeno.

Seveda ne moremo imeti situacije, v kateri zakonodaja na področju pravosodja in notranjih zadev glede utemeljitev ni pregledna. Gospod Alvaro ima povsem prav glede tega. To je seveda nemogoče. Vendar pa bi bilo res pretirano, če bi moral uradnik ali poslanec Parlamenta vsak dan predložiti poročilo o tem, kaj je ta dan naredil. Konec koncev bodo pol dneva porabili za pisanje poročila o tem, kaj so naredili.

Zaključila bi rada s tem, da podpiramo poročilo gospoda Cappata pod pogojem, da bo njegova posledica pravno zanesljiva, jasna zakonodaja, ki ni po nepotrebnem birokratska.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Gospod predsednik, če predpostavimo, da bi morali biti demokratični sistemi, ki temeljijo na pravni državi, zavezani k objavi predpisov, ki so zavezujoči za njihove državljane, bi morali zagotoviti, da so dejavnosti institucij pregledne in odprte. V praksi bi torej seje in razprave demokratičnih zakonodajnih organov in tudi njihova glasovanja, kjer je to mogoče, morali biti pregledni in osnutek zakonodaje bi moral biti dostopen javnosti. Žal Svet pogosto deluje na način, zaradi katerega je težko povezati dokument s postopkom in zaradi česar je dostop državljanov do teh dokumentov onemogočen.

Kot vemo, ima internet izredno pomembno vlogo pri zagotavljanju dostopa državljanom do dokumentov EU. Zaradi tega potrebujemo enoten portal EU, ki bo olajšal dostop do dokumentov, postopkov in institucij. Opredeliti bi morali skupna pravila za izvajanje administrativnih postopkov in tudi za vložitev, označevanje, zabeleženje in razširjanje dokumentov. Naš Parlament mora dajati zgled drugim institucijam.

Avril Doyle (PPE-DE). – Gospod predsednik, skrbno sem si zabeležila, kar je povedal poročevalec. Tu obstajata dve kategoriji: dostop do informacij o zakonodajnem delu EU in dostop do dokumentov na nezakonodajnem področju. Glede prvega podpiram tisto, kar se imenuje aktivna preglednost, vse do svobode informiranja kot pravila, in vsekakor zelo zmanjšano uporabo tajnih sej in gradiv za seje na ravni Sveta. Menim, da bi morali vedeti, kako glasujejo naši ministri, da bi ti lahko bili odgovorni za ustavitev te kulture

„krivi Bruselj“, ki se odvija doma v nacionalnih parlamentih. Prav tako bi si želela enostaven dostop do seznama navzočih poslancev Parlamenta in glasovanja med parlamentarnim delom na vseh ravneh.

Izvolili so nas državljani, da opravljamo delo, in pravico nas imajo imeti za odgovorne. Po drugi strani pa je predlagati, da morajo biti vse seje političnih skupin ali strank odprte za kritični nadzor javnosti, očiten nesmisel in sredstvo za zrušenje dnevnega reda. Ne skrbi me zaradi preglednosti. Tu kot politiki opravljamo ugledno delo in zavzeti se moramo za dostojanstvo našega poklica.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, povsem prepričan sem, da se je poročilo gospoda Cappata skrbno izogibalo stopiti na prste javnim uslužbencem, ki so zaskrbljeni zaradi svoje zasebnosti in potrebe po ohranitvi zaupnosti glede določenih situacij, ki morajo takšne ostati. To je vsekakor zelo pomemben razlog za odobritev njegovega poročila, toda želel bi tudi odpraviti skrbi nekaterih izmed nas, ki se bojimo, da bo kršena naša pravica do svobode delovanja in zasebnosti.

Poglejmo, kaj se zgodi, ko je situacija obrnjena in želi javni uslužbenec ugotoviti, kaj delamo državljani. Ne moremo imeti skrivnosti: v nekaterih državah članicah se prestreže celo zasebne telefonske klice med možem in ženo, med starši in otroci in tako dalje. Vsekakor nas ne sme biti strah, da bi državljani točno vedeli, kako se oblikuje zakonodaja in doseže odločitve v Komisiji ali Svetu, in to velja tudi za zakonodajne odločitve, ki jih sprejme naš Parlament. Pozdravljam to pobudo.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Jasnost in preglednost bi morali oblikovati temelj dejavnosti institucij Evropske unije. Samo če dosežemo ustrezno raven preglednosti, bodo naše dejavnosti postale razumljivejše za državljane in jim bodo s tem bližje. Institucionalna kriza, s katero je soočena Unija, nam vsem kaže posledice sprejetja napačnega pristopa k temu vprašanju. Po mojem mnenju je bilo prav to omalovaževalno vedenje do državljanov Evropske unije razlog za to, da so bile posledično institucionalne reforme polomija in v Franciji, na Nizozemskem in na Irskem ni prišlo do ratifikacije Lizbonske pogodbe.

Zaradi tega bi morali sprejeti pravilne zaključke in se zavedati, da bi morala biti naša osnovna prednostna naloga družbeno sprejetje dejavnosti Evropske unije. Da bi dosegli to sprejetje, bi se morali državljani zavedati, kaj delamo, kako delujemo in, konec koncev, kakšne odločitve sprejemamo. Potrebujemo jasen, povezan in opazen vir informacij o dejavnostih vseh institucij Evropske unije. Mesto Evropskega parlamenta je zagotovo na čelu te spremembe, saj je institucija, ki je najbližje državljanom Evropske unije. Zapomniti si moramo, da je bila Unija ustvarjena prav za te državljane.

Margot Wallström, podpredsednica Komisije. – Gospod predsednik, hvala za to razpravo in izmenjavo mnenj. Menim, da je težko povzeti, toda če bi to naredila, bi ponovila, kar so povedali nekateri izmed vas o tem, da je to temeljni element v kateri koli demokraciji.

Na to rajši gledam s stališča državljanov: pravica državljanov, da vedo, kaj se dogaja, in do dostopa do informacij in dokumentov ter nato sprejetje odločitev na podlagi dejstev. To bo za vse nas ključno leto, saj se bodo 7. junija državljani Evrope udeležili volitev. Seveda je temeljnega pomena, da imajo dostop do informacij.

Še vedno nosimo breme zgodovinskih razlik v kulturi in stališčih, kaj bi bilo treba narediti javno in kaj ne. Menim, da se v nekaterih primerih še vedno borimo s tem. Prihajam iz države, kjer imamo dolgo tradicijo načela odprtosti in dostopa do dokumentov, medtem ko je bilo v drugih državah članicah obratno: najprej je tajno in samo stvari, za katere se odloči, da ne bi smele biti tajne, smejo postati javne. Menim, da je to nekaj, s čimer se moramo truditi spopasti in obravnavati. Menim, da je poročilo pokazalo tudi vse povezave med vsemi temi vprašanji in njihovo prepletenost in na to moramo gledati s političnega stališča.

Lepota Lizbonske pogodbe je, da bi dejansko razširila pravico do obveščenosti in dostop do dokumentov in morda pomagala končati „igro obtoževanja“, saj nam bi to dalo tudi možnost spremljanja dogajanja v Evropskem svetu. Gospod Cashman in drugi so omenili to in menim, da je zelo pomembno za vse nas.

Upam, da veste, da se lahko zanesete name, da si bom vsakodnevno prizadevala za zagotovitev, da Komisija izboljša svoj dostop do dokumentov. Pogledamo lahko, kaj delamo v odborih; izboljšamo lahko, kar delamo glede registrov in številnih točk, na katere je opozoril gospod Cappato in ki so nam v pomoč. Menim, da je treba ohraniti pritisk na Komisijo, vendar ste vsi pokazali, da to zadeva tudi Parlament. Lahko izboljšate in povečate odprtost in preglednost. To je zagotovo del krepitev demokracije v Evropi. Za delo na tem bomo imeli možnost med pripravi na volitve v EP. To bo eden od odločilnih preskusov za vse nas.

Najlepša hvala za razpravo, k njej pa se bomo vrnili zelo kmalu, ko bomo razpravljali o Uredbi (ES) št. 1049/2001.

Marco Cappato, *poročevalec*. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, najlepše se zahvaljujem komisarki. Tega nisem omenil prej, vendar poročilo priznava, da je prišlo do izboljšanja glede učinkovitega dostopa, glede pozitivnih odgovorov na zahteve za dostop do dokumentov. Kar sem poskusil poudariti, je potreba po spremembi miselnosti, kot bi jo lahko imenovali, v vzorec, v katerem je informacija že zasnovana za to, da je javna, v trenutku, ko je oblikovana.

Gospa Cederschiöld, ne zahtevam več papirologije zaradi potrebe po razkrivanju in objavljanju vsega, temveč sistem, ki je vzpostavljen tako, da zagotavlja, da nimamo samo dostopa do dokumentov, kadar prosimo zanj, ampak da imamo tudi dostop do informacije tisti trenutek, ko je oblikovana, ob samoumevnem spoštovanju zaupnosti glede političnih skupin in sej političnih skupin. To je prav tako naslovljeno na gospo Doyle in gospoda Herrera, ki je odšel.

Tu govorim o večji in enostavnejši razpoložljivosti informacij; to seveda ne pomeni, da skupine ne bodo mogle več imeti sej za zaprtimi vrati. Ne govorim o absolutni in ideološki obveznosti, ki velja za katero koli sejo, ampak o zagotavljanju, da je infrastruktura pripravljena, če jo hočemo. Ne verjamem, da je res, kot je rekel gospod Herrero, da so informacije o navzočnosti, glasovanju in tako dalje v celoti hranjene in v celoti na razpolago. To ni res. Zapisniki so na voljo za posamezne odbore in informacije je mogoče sestaviti samo, če se preuči sejo za sejo.

Osebo sem bil žrtev tega. Italijanski časopis je objavil naslov z velikimi črkami čez celo stran, da sem bil odsoten več kot kdor koli drug, preprosto zato, ker sem začel sredi parlamentarnega obdobja in so svoje izračune oprli na nekaj mesecev po moji priključitvi, pri čemer so primerjali navzočnost s prejšnjimi tremi leti. To je primer, ki kaže, da moramo mi sami zagotoviti razpoložljivost informacij, da bi zagotovili največjo preglednost, s čimer bi preprečili manipuliranje teh informacij in njihovo zlorabo.

Docela se zavedam, da vrednost dela poslanca EP ni samo v navzočnosti in odsotnosti, vendar ne morem razumeti, zakaj bi morali mi sami skorajda skrivati te informacije, s čimer odpiramo vrata najhujšim in najbolj demagoškim vrstam manipuliranja. Zato upam, da glede teh vidikov in vidikov dostopa s strani invalidov – ne predstavljam si, zakaj je Skupina Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) in Evropskih demokratov pozvala k ločenemu glasovanju o tem –, resnično upam, ne bomo imeli presenečenj v zadnjem trenutku, ker menim, da je to stvar, ki je bistvenega pomena za vsakogar. Gospod predsednik, hvala za vaše razumevanje.

Predsednik. – Razprava se je zaključila.

Glasovanje bo potekalo v sredo, 14. januarja 2009, ob 12.00.

Pisne izjave (člen 142)

John Attard-Montalto (PSE), *v pisni obliki*. – Glede zadnjega, to ne velja za vse komisarje in žal trenutno nismo v položaju, da bi objavili podatke o drugih prejetih sredstvih. Vendar na splošno obstaja napačna predstava o naših dohodkih.

Prvič, danes vsi poslanci Evropskega parlamenta prejemajo enako plačo kot poslanci njihovih nacionalnih parlamentov. To pomeni, da malteška delegacija v EP dobi honorar, ki je enak honorarju poslancev, da zaposluje in vodi našo pisarno tako v Bruslju kot na Malti.

Morda bi bila dobra zamisel, da bi komisarji in poslanci morali izpolnjevati revizijsko pregledana finančna poročila na letni osnovi glede vseh prejetih dohodkov. Ta poročila bi morala biti na voljo javnosti. Menim, da je ta predlog uravnoteženje dveh pomembnih vprašanj glede varstva podatkov in preglednosti.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), *v pisni obliki*. – (FI) Gospod predsednik, strinjam se z mnogimi načetimi vprašanji v tem poročilu, o katerem bomo glasovali v četrtek. V prihodnje mora Svet zagotoviti, da so vse njegove razprave, dokumenti in informacije na voljo kritičnemu nadzoru javnosti.

Podpiram tudi predlog v poročilu, da bi moralo biti na spletni strani Parlamenta več informacij o dejavnostih in navzočnosti poslancev.

14. Javna naročila gradenj, blaga in storitev na področju obrambe in varnosti (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je poročilo (A6-0415/2008) gospoda Lambsdorffa v imenu Odbora za notranji trg in varstvo potrošnikov o predlogu Direktive Evropskega parlamenta in Sveta o usklajevanju postopkov za oddajo nekaterih javnih naročil gradenj, blaga in storitev na področju obrambe in varnosti (COM(2007)0766 – C6-0467/2007 – 2007/0280(COD)).

Alexander Graf Lambsdorff, poročevalec. – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, po svetu trenutno poteka 13 misij EU, s katerimi si prizadevamo za mir in stabilnost. Devet misij se je že zaključilo. V mnogih od teh operacij oborožene sile, ki pogosto vključujejo policiste, iz naših držav članic naletijo na težavno okolje. Sočasno vsi vemo, da je še vedno veliko žarišč nemirov in da se bo potreba po evropski intervenciji v mednarodni politiki verjetneje povečala in ne zmanjšala, žal pa tudi vemo, da Evropejci pogosto nismo v položaju, da bi svoje misije izpeljali tako, kot bi morali, z optimalno opremo ter na interoperabilen način in s strateško prerazporeditvijo. To moramo doseči, saj smo to dolžni našim vojakom in policistom, ki sodelujejo v operacijah po vsem svetu. Vendar je ta cilj še zelo oddaljen.

Eden od razlogov za to je razdrobljen trg za obrambno opremo. Naših 27 držav članic sodeluje v 89 različnih, včasih celo podvojenih raziskovalnih programih. ZDA jih imajo samo 29. Med državami članicami je vse premalo sodelovanja v zvezi z razvojem proizvodov. Tako imenovanim tradicionalnim dobaviteljem se daje prednost pred netradicionalnimi, toda morda boljšimi dobavitelji, in to je tisto, kar želimo spremeniti.

Vrednost blaga in storitev na evropskem trgu za obrambno opremo vsako leto znaša okoli 91 milijard EUR. V Evropi se za povprečno samo 13 % teh razpiše javni razpis. Naj dodam, da je država, ki caplja na repu, Nemčija s samo okoli 2 %. Bistvo je, da notranji trg za obrambne proizvode ne deluje. Mnogih pomembnih novosti v tej visoko tehnološki industriji ni mogoče uporabiti, naše oborožene sile ne dobijo najboljše opreme in zapravlja se denar davkoplačevalcev. Posledično postajajo obrambni proizvodi vse dražji, medtem ko obrambni proračun ostaja enak ali se celo manjša. V tej situaciji je jasno, za kaj gre. Ne gre za večje izdatke za orožje, temveč za razumnejšo uporabo obstoječega denarja. To je tisto, kar moramo narediti. To dolgujemo našim davkoplačevalcem.

Zato je v poročilu leta 2005 ta Parlament pozval Komisijo, da predloži direktivo za to področje. To je storila v soglasju s Parlamentom in Svetom. Za nas in tudi zame kot poročevalca je bilo pomembno, da je predsednik Sarkozy v svojem govoru o prednostnih nalogah francoskega predsedovanja izrecno omenil evropski trg za obrambno opremo. S tem je postalo jasno, da bodo Parlament, Svet in Komisija pri tem združili moči. Sporazum v prvem branju je odraz te skupne politične volje. Jutri bomo – upam, da skupaj – položili temelj za nov evropski pravni okvir, ki bo zagotovil resnično odprtje trga ter večjo preglednost in konkurenco glede javnih naročil.

To direktivo moramo gledati v kontekstu. Decembra smo uspešno sprejeli Direktivo o prenosu obrambnih proizvodov znotraj Skupnosti. Današnja predložena direktiva je drugi pomembni gradbeni kamen v evropskem paketu obrambne opreme. Čeprav ti dve direktivi teoretično delujeta neodvisno, v praksi potrebujeta druga drugo. To je še en razlog, da je zaključek našega dela jutri glede paketa obrambne opreme tako pomemben. Jasno je, da ne bo čez noč prinesel revolucije trga, vendar je pomemben korak v pravo smer in lahko znatno premakne naprej evropsko varnostno in obrambno politiko.

Iskreno bi se zahvalil mojim kolegicam, poročevalkam v senci Charlotte Cederschiöld, Barbari Weiler in Giseli Kallenbach za njihovo pošteno, včasih kritično, toda vedno konstruktivno sodelovanje. Prav tako bi se zahvalil Svetu in Komisiji. Vsi vpleteni so pokazali čudovito mešanico politične volje, profesionalizma in pripravljenosti sklepanja kompromisov.

Vsi dolgujemo našim državljanom, da skupaj ustvarimo konstruktivno politiko za Evropo. Upam, da bomo jutri s sprejetjem tega paketa izpolnili to dolžnost za naše področje pristojnosti. Mimogrede, to razpravo bi morali imeti v Bruslju, ne v Strasbourgu. Hvala.

Charlie McCreevy, član Komisije. – Gospod predsednik, naj se najprej opravičim zaradi slabotnosti mojega glasu, saj sem zelo hudo prehlajen.

Glasovali boste o predlogu direktive o javnih naročilih za obrambno in varnostno opremo, ki jo je Komisija predložila decembra 2007 kot del tako imenovanega „obrambnega paketa“. Ta predlog je velik korak naprej k vzpostavitvi skupnega evropskega obrambnega trga, ki je sam po sebi pomemben prispevek k varnostni in obrambni politiki Unije. Z drugimi besedami, ta direktiva je politično izredno pomemben instrument, ki

bo okrepil obrambne sposobnosti Evrope, naredil javne izdatke učinkovitejše in povečal varnost naših državljanov.

Procesu pogajanj je koristilo tesno sodelovanje Parlamenta, Sveta in Komisije. Zato bi se želel toplo zahvaliti poročevalcu, gospodu Lambsdorffu, za njegovo intenzivno in učinkovito delo za dosego sporazuma s Svetom v prvem branju. Prav tako bi se želel zahvaliti poročevalkam v senci za njihovo konstruktivno sodelovanje. Čestitati želim tudi francoskemu predsedstvu skupaj s slovenskim predsedstvom za uspešno spodbujanje pogajanj v Svetu. Nenazadnje bi se želel zahvaliti češkemu predsedovanju za njegovo zavezanost dokončanju tega dokumenta.

Komisija pozdravlja predloženo besedilo. Nova direktiva je narejena po meri za javna naročila na področju obrambe in varnosti. Naročnikom bo dala prožnost, ki jo potrebujejo za pogajanje o sklenitvi pogodb, ki so pogosto zelo zapletene in občutljive. Prav tako jim bo omogočila zahtevati posebne varnostne določbe za varovanje tajnih podatkov in zagotoviti zanesljivost oskrbe. Vse to naredi direktivo za instrument, ki ga lahko države članice uporabijo za večino svojih javnih naročil na področju obrambe, ne da bi ogrozile svoje varnostne interese.

Novo direktivo se bo prav tako uporabljalo za občutljiva javna naročila na področju nevojaške varnosti. Ta pristop je v skladu z današnjim strateškim okoljem, v katerem so nadnacionalne grožnje in nove tehnologije povzročile brisanje meje med vojaško in nevojaško varnostjo, notranjo in zunanjo varnostjo. Javno naročanje ne more prezreti tega razvoja: v primerih, v katerih ima na primer oprema za policijske sile podobne značilnosti kot obrambna oprema, je vsekakor logično, da se uporabi iste določbe o naročanju.

Vse to bo imelo velike prednosti: nova direktiva bo državam članicam omogočila omejitev odstopanja po členu 296 Pogodbe ES na posebne primere. Odslej bodo načela notranjega trga končno veljala za pomembne dele obrambnih in varnostnih trgov v Evropi. Pravične in pregledne določbe o naročanju se bodo uporabljale po vsej Uniji in podjetjem omogočile enostavnejše oddajanje ponudb v drugih državah članicah. Evropske industrije bodo dobile precej večji „domači trg“ z daljšimi serijskimi proizvodnjami in ekonomijami obsega. To pa bo zmanjšalo stroške in vodilo k nižjim cenam.

Na koncu bomo dosegli večjo odprtost trgov v korist vseh: industrije bodo postale konkurenčnejše, oborožene sile bodo dobile boljše razmerje med ceno in kakovostjo in davkoplačevalci bodo imeli koristi od večje učinkovitosti javnih izdatkov. Vse to je tudi rezultat vašega dela in vašega prispevka. Naj se vam zato še enkrat zahvalim in vam čestitam za to.

Charlotte Cederschiöld, v imenu skupine PPE-DE. – (SV) Gospod predsednik, evropskega trga za obrambne proizvode se ne ustvari čez noč, toda poročevalec je vzpostavil trdno sodelovanje, ki nam je skupaj s Svetom in zlasti Komisijo pomagalo narediti prvi zelo pomemben korak. Zdaj bodo obrambni proizvodi jasno vključeni v osnovna pravila notranjega trga, kar bi moralo pomagati pri znižanju cen. Z bolj odprtim trgov bo prišlo do povečanja evropske konkurenčnosti in učinkovitejše proizvodnje opreme.

Francoska vlada prav tako zasluži pohvalo za njeno konstruktivno vlogo, toda prispevek poročevalca, gospod Lambsdorff, je bil seveda najpomembnejši. Prav tako bi se želela zahvaliti obrambni industriji za njen dragocen prispevek, ki je povečal prožnost. Tu so bili ohranjeni mnogi elementi iz direktive o javnih naročilih iz leta 2004. Sočasno se spoštuje na primer interese nacionalne varnosti in posebne pogoje oskrbe in varstva podatkov. V skladu z veljavno zakonodajo je ohranjena uporaba člena 296, preprečena pa je njegova zloraba. To bi morala pozdraviti tudi industrija, ki bo seveda še naprej lahko vplivala na izvajanje direktive in razvoj novih praks.

V Parlamentu smo zadovoljni, da smo se s Svetom sporazumeli glede pragovnih vrednosti in preglednosti, da omenim samo par primerov številnih uspehov Evropskega parlamenta, Odbora za notranji trg in varstvo potrošnikov in poročevalca. Osebnostno sem zadovoljna, da je bilo mogoče rešiti najbolj sporna vprašanja glede obstoječega prava ES. Če Parlament, kot upam in sem prepričana, široko podpira to poročilo, potem je bil narejen pomemben in logičen korak naprej.

Iskreno se zahvaljujem vsem mojim kolegom poslancem in drugim zainteresiranim stranem, ki so pomagali narediti ta postopek konstruktiven in zanimiv.

Barbara Weiler, v imenu skupine PSE. – (DE) Gospod predsednik, komisar, gospe in gospodje, konec lanskega leta je nekaj pozornost zbujajočih naslovov razglašalo: „Svet se ponovno oborožuje“, „Trgovina z orožjem cveti“, „Industrija obrambne opreme – draga zaradi pomanjkanja konkurence“, prav tako pa druge primere korupcije v Nemčiji in drugih državah Evropske unije. Socialni demokrati smo povsem jasni glede svoje

opozicije do takšne oboroževalne tekme, te krepitve oboroževanja in tudi glede popustljivega odnosa do korupcije. Glede tega vprašanja se strinjamo z nacionalnimi kolegi poslanci.

Cilji tega zakonodajnega paketa s tema dvema direktivama o prenosu in javnih naročilih, o katerih danes razpravljamo, bodo zagotovili, da ne gre samo za konkurenčnost, ampak tudi za ustavitev zapravljanja denarja davkoplačevalcev za proizvodnjo obrambne opreme in za preprečevanje korupcije. To so dovolj dobri razlogi, da se bodo socialni demokrati strinjali z rezultatom.

Obstajal bo evropski pravni okvir za oddajo naročil za blago in storitve na področju obrambe in varnosti, obstajalo bo večje sodelovanje med državami članicami, z drugimi besedami, brez nepotrebnih prekrivanj in brez goljufanja držav članic s strani oboroževalnih podjetij, poleg tega pa bo več konkurence in manj izjem po členu 296.

Za nas poslance – prepričan sem, da za vse skupine – je bilo pomembno, da smo tu uvedli direktivo o pravnih sredstvih, z drugimi besedami, direktivo, ki jo je pripravil gospod Fruteau. Za Svet to ni bilo tako samoumevno. Za nas je bilo pomembno, da v primeru korupcije obstajajo sankcije, vključno z izključitvijo iz javnih naročil. Menim, da je to nekaj novega za to doslej razvajeno industrijo.

Vendar pa je bilo prav tako pomembno za nas, da so rezultati trajni za vseh 27 držav članic. Čeprav ima samo šest ali sedem držav članic svojo lastno proizvodnjo in se jih nekaj manj vključi v trgovino, je pomembno, da imamo za sabo 27 držav. To nam je uspelo. Nisem prepričana, da bo vse delovalo tako, kot si predstavljamo, in zaradi tega smo vključili dejstvo, da želi Parlament še naprej imeti določen nadzor. Želimo biti obveščeni, ne samo avtomatično s strani Komisije, ampak želimo biti obveščeni o rezultatih in prenosu tega paketa direktiv.

V prihodnosti, ko bomo imeli še močnejši evropski notranji trg in bomo dobili evropske pristojnosti, kot je seveda načrtoval gospod Sarkozy, bo moral biti Evropski parlament kot voljena institucija v Evropi vključen v resnični nadzor, kot je to v nacionalnih parlamentih, vendar še ne v Evropskem parlamentu. Toda to je naloga za prihodnost. V Nemčiji smo si na primer opekli prste pri proizvodnji obrambne opreme in povišanih cenah. Imamo Eurofighter – pretirano drag, če ne celo *najdražji* projekt – in prepričana sem, da ima vsaka država članica podobne izkušnje.

Za konec se ne želim zahvaliti. Sodelovanje je bilo dokaj konstruktivno in rezultati so predvsem pomenljivi. Vendar bi želela povsem odkrito povedati, da je bil parlamentarni postopek nevzdržen. Doseganje kompromisov s Svetom in Komisijo v prvem branju ne bi smelo biti delo tega Parlamenta. Zaradi tega mora biti ta postopek v prihodnje absolutna izjema. Dejansko ni bil potreben za ta zakonodajni paket. Tega se moramo držati in takoj po glasovanju ukiniti to vrsto postopka za neparlamentarno delo.

Cristian Silviu Buşoi, v imenu skupine ALDE. – Gospod predsednik, na začetku želim čestitati mojemu kolegu, gospodu Lambsdorffu, za njegovo izvrstno poročilo. Vem, da se je docela posvetil temu zelo pomembnemu delu. Menim, da je vzpostavitev skupnega trga za orožje in pravnega okvira za to ključnega pomena, da bi še naprej razvijali Evropsko varnostno in obrambno politiko (EVOP).

Prav tako pozdravljam pomemben dosežek, da se bo načela Pogodbe, predvsem preglednost, nediskriminacijo in odprtost, izvajalo tudi na trgu obrambe in varnosti in to bo, kot je bilo že povedano, imelo za posledico izboljšanje učinkovitosti izdatkov za obrambo.

Predlog Komisije in poročilo gospoda Lambsdorffa sta uspela vzpostaviti sklop novih pravil glede pogodb javnih naročil na področju varnosti in obrambe, ki omogoča ustrezno delovanje skupnega trga za orožje.

Omeniti želim vsaj dve večji izboljšavi za dobavitelje in naročnike, katerih cilj je varovanje EU in njenih držav članic. Tu bi omenil določbe, ki se nanašajo na zanesljivost oskrbe, namreč informacije o ponudnikih in podizvajalcih, ki se jih zagotovi naročniku, in obveznosti ponudnikov, da bi zagotovili zanesljivost oskrbe. Po drugi strani ponudnike varuje uvedba revizijskega postopka, ki zagotavlja, da je postopek oddaje naročil pošten in ne prihaja do diskriminacije.

Predlog povečuje preglednost delovnega postopka, vendar države članice temu ne bi smele nasprotovati, saj so njihovi varnostni interesi zaščiteni, predvsem z ohranitvijo odstopanj od razkrivanja informacij, če so ogroženi varnostni interesi.

Na koncu bi želel poudariti dejstvo, da je za nas zelo pomembno, da imamo skupni evropski obrambni trg. Hkrati bi morali ob razpravljanju o tem vprašanju – skupnem evropskem obrambnem trgu – ali če bomo v

prihodnosti razpravljali o občutljivejših vprašanjih, kot so nadomestila, resno upoštevati strateške interese in konkretno situacijo vsake posamezne države članice.

Mieczysław Edmund Janowski, v imenu skupine UEN. – (PL) Gospod predsednik, komisar, gospod Lambsdorff je odlično opravil delo. Čestitke. Izdajanje javnega denarja je vedno izzvalo močna čustva. To je še posebno res v primeru oddaje naročil za vojsko ali obrambne sile. Gre za velike vsote denarja in izbrati moramo proizvajalce in izvajalce storitev, ki nudijo najboljše storitve, namesto najcenejše rešitve. Potrebujemo visoko kakovost po razumni ceni.

Upoštevati moramo tudi, kako temeljito bo vse delo in kakovost uporabljenih materialov, prav tako pa specifična vprašanja, kot sta zaupnost, celo tajnost, predvsem v povezavi s ključnimi vprašanji. Te zadeve so povezane tudi z vprašanji nadomestila in zagotovitve vračila vlaganj. Mislim, da se bomo morali vrniti k tej temi. Menim, da je stališče, predstavljeno v predlogu direktive, pravilno. Po mojem mnenju bodo predlagane rešitve povečale učinkovitost evropskega sistema javnih razpisov na področju obrambe. Zaslužijo, da jih sprejmemo.

Gisela Kallenbach, v imenu skupine Verts/ALE. – (DE) Gospod predsednik, poročevalcu bi se želela zahvaliti za njegovo konstruktivno sodelovanje, saj je bilo kljub povsem upravičeni kritiki postopka v prvem branju to sodelovanje dejansko predpogoj, da se glas Parlamenta jasno sliši v dialogu.

Danes odločamo o kompromisu glede trgovskega blaga, katerega predhodni trg je bil omejen na samo nekaj držav članic. Zame je bila resnično zanimiva izkušnja videti, kako so zagovorniki notranjega trga in konkurence nenadoma poskušali z vsemi sredstvi ohraniti uporabo nacionalnih mehanizmov odločanja in izolacije. Pri tem niso uspeli in to je dobro.

Zakaj? Ker bo večja konkurenca v trgovini z obrambno opremo morda v prihodnje pomenila tudi odmik od narekovanja cen in možnost, da se javni denar, ki je namenjen temu, uporabi učinkoviteje in tudi zmanjša. Enako velja za zmanjševanje korupcije. To dolgujemo našim državljanom. Jasno je tudi, da bodo zdaj veljali nedvoumni razpisni pogoji, ki bodo vodili k večji preglednosti v zvezi z oddajo naročil in bodo končno dali pravo možnost majhnim in srednje velikim podjetjem, da vstopijo na trg. Poleg tega so bile zmanjšane tudi vse mogoče vrzeli za izogibanje postopku oddaje ponudb, o vseh predvidenih odstopanjih pa se je treba vnaprej dogovoriti s Komisijo. Menjalnih poslov, ki so bili doslej po zakonu prepovedani, vendar so bili kljub temu splošna praksa, ta direktiva ni uzakonila. Nazadnje, toda nič manj pomembno, se lahko zdaj prvič uporabi pravna sredstva.

Upala sem, da jih bomo še bolj evropeizirali, znižali pragovne vrednosti in s tem pridobili večjo preglednost, vendar je to velik korak v pravo smer in veselim se prenosa.

Tobias Pflüger, v imenu skupine GUE/NGL. – (DE) Gospod predsednik, ta direktiva je del obrambnega paketa, katerega kontekst se glasi, citiram: „Strategija za močnejšo in konkurenčnejšo evropsko obrambno industrijo“. Glavna smernica je, kot pri tako mnogih stvareh, prosti trg tudi za obrambne proizvode, povedano drugače, za orožje, orožje pa je za ubijanje in vojskovanje. Cilj direktive je izboljšati učinkovitost in konkurenčnost industrije orožja v EU. Gospod Swoboda je v prejšnji razpravi o tem govoril brez ovinkarjenja. Rekel je, da potrebujemo boljše prvotne pogoje za evropsko industrijo orožja glede konkurence, predvsem s strani Združenih držav.

Leta 2005 so države članice EU skupaj prvič bile na prvem mestu med izvozniki orožja na svetu. Od teh izvozov jih 70 % odpade na štiri največje države, in sicer Francijo, Nemčijo, Združeno kraljestvo in Italijo. Glavne države uvoznice so države Bližnjega vzhoda. Ne bi nas smelo skrbeti za učinkovitejšo industrijo orožja, temveč za razoroževanje, za katerega ne obstaja direktiva tako kot za učinkovitost industrije orožja. Povsem jasno je, za kaj gre tu.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, želel bi izraziti svojo iskreno zahvalo poročevalcu v Odboru za notranji trg in varstvo potrošnikov in tudi Pododboru za varnost in obrambo ter njegovemu predsedniku in pripravljavcu mnenja o poročilu gospoda Lambsdorffa, mojemu prijatelju Karlu von Wogauu.

Tu ne govorimo o izvozu orožja v države zunaj evropskega notranjega trga, temveč samo o vprašanju, kako lahko prodajo in trgovino z orožjem na evropskem notranjem trgu, to je v 27 državah članicah Evropske unije, naredimo stroškovno učinkovitejši in učinkovitejši na splošno. Zelo pozdravljam dejstvo, da je Parlament tu zavzel skupno stališče, saj bodo državljani posledično znatno prihranili na trgu, in sicer v višini približno 70 milijard EUR letno, in lahko tako dobijo na nek način plačane mirovne dividende.

To delo in – nekoliko žalostno je, da je danes tu tako malo predstavnikov Sveta – ta odločitev sta izredno dobrodošla zaradi težavne razprave med državami članicami v preteklosti. Čeprav se še kako strinjam z mnenjem o težavah v dialogu, kot so poudarili socialni demokrati, moram povedati, da bomo nekega dne s tem dosegli mejnik v evropski obrambni politiki. Še bolj sem razočaran, da želi tako malo kolegov poslancev prisostvovati tej odločitvi.

Danes zjutraj smo praznovali deseto obletnico evra. Upam, da se bomo čez nekaj let ozrli nazaj na današnji dan, saj je to mejnik v evropskem sodelovanju med državami članicami na področju obrambe in zunanje in varnostne politike, ker bo v prihodnje veljalo načelo, da zahteve, ki jih določimo v naši lastni državi članici, samodejno veljajo tudi v vseh drugih državah članicah. To je veliko zaupanje, ki so ga države članice zdaj pripravljene vložiti. Za to sem izredno hvaležen.

Zahvaliti bi se želel tudi Komisiji, ki je tako energično delala na tej direktivi, ki je premagala opozicijo v državah članicah in ki si je konstruktivno prizadevala pomagati Parlamentu pri iskanju poti skozi goščavo zakonodaje na področju javnih naročil. Pozitivne točke so že bile omenjene, vključno z izboljšavami zakonodaje o javnih naročilih, in ne želim jih ponavljati.

Z drugim delom paketa za vzpostavitev tega pravega evropskega notranjega trga za obrambne proizvode smo naredili pomemben premik naprej. To tudi krepi avtonomno sposobnost Evropske unije, da se odzove na mednarodne krize, to je delo, ki se mu je posvetil gospod von Wogau predvsem v Pododboru za varnost in obrambo. Če je potem, kot je bilo opisano pred kratkim, mogoča avtonomna operacija Evropske unije v Afriki pod vodstvom irskega generala s poljskim namestnikom in pripadniki čet iz 15 različnih držav članic, to kaže, kako daleč je prišla Evropska unija pri izgradnji Evrope obrambe. Nadaljevati moramo po tej poti. Hvala lepa.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Gospod predsednik, najprej bi se želel zahvaliti poročevalcu, gospodu Lambsdorff, in poročevalcem v senci, predvsem gospe Weiler.

Gospe in gospodje, menim, da je ključnega pomena, da se premikamo proti vključevanju nacionalnih obrambnih trgov in celo strateškega usklajevanja njihove proizvodnje. Premakniti se moramo naprej, skupaj z vsemi potrebnimi specifičnostmi in varnostnimi ukrepi, proti uporabi osnovnih pravil notranjega trga tudi za obrambne industrije, s povečevanjem preglednosti v postopkih oddaje ponudb, ki so organizirani, in v oddaji naročil, ki vključujejo države članice Evropske unije. Toda sočasno moramo pomagati ustvariti pogoje, ki bodo evropsko opremo in proizvode naredili konkurenčnejše na svetovnih trgih.

Pomembno se mi zdi, komisar McCreevy, da ta direktiva zagotovi izboljšave pravnega okvira za javna naročila na področju obrambe in varnosti. Pospesevati mora izgradnjo notranjega trga, ob čemer mora seveda spoštovati pravice in interese držav članic, predvsem na področju varnosti; obračam se predvsem na tiste, ki proizvajajo orožje, strelivo in obrambno in varnostno opremo, kot na primer moja država.

Gospod predsednik, poudariti želim tudi določbe, ki zagotavljajo lažji dostop do tega trga za majhna in srednje velika podjetja, še zlasti z izboljšanjem pravil za podizvajalske pogodbe. Prav tako poudarjam možnost večjega in temeljitejšega vplivanja na industrijski potencial, da bi ustvarili pravi evropski trg za obrambne industrije. To bi lahko prispevalo tudi h krepitvi raziskav in razvoja, ne samo znotraj teh industrij, temveč tudi v tistem delu evropske industrije, ki se okorišča z razvojem le-teh.

Na koncu naj povem, da je treba omeniti očitno povezavo med obrambnimi industrijami in zunanjimi politikami Unije. Kot odgovor na nedavni govor bi želel navesti klasični rimski rek: „če želiš mir, se pripravi na vojno“. V Evropski uniji, ki je skorajda pacifistična nadsila, te industrije imenujemo „obrambne industrije“ in ne „vojaške industrije“, ker želimo mir, ne vojne. Zato tudi potrebujemo obrambne industrije.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Gospod predsednik, Združene države za obrambo porabijo približno 500 milijard USD. Evropska unija zanjo porabi nekaj več kot 200 milijard. Toda vprašanje je, ali kot nadomestilo za teh 200 milijard vojaške zmogljivosti držav članic Evropske unije resnično odražajo to vlaganje, kot je to v Združenih državah. Ko sem bil obrambni minister, sem se sestal s predstavniki industrije in jim povedal, da sem minister, odgovoren za nacionalno obrambo in ne industrijsko obrambo. Menim, da bo direktiva takšne vrste, o kateri razpravljamo danes in za katero bi želel izraziti svojo zahvalo in hvaležnost gospodu Lambsdorffu, vodila k temu, da se bo velike vsote, ki jih potrošimo za obrambo, porabilo na precej bolj razumen in primeren način, in da bo vojaška zmogljivost Evropske unije odražala našo stopnjo vlaganja v obrambo.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Gospod predsednik, ponovno bi želela poudariti, da govorimo o paketu: resolucija v decembru in ta razprava danes. Le če združimo oboje – ureditev o prenosu obrambnih proizvodov znotraj Skupnosti in zdaj direktivo o javnih naročilih –, imata smisel.

Pripravila sem poročilo Odbora za zunanje zadeve. Imeli smo osrednji politični cilj, namreč da je treba z usklajevanjem evropske industrije orožja in liberalizacijo v EU sočasno izvajati strožji nadzor glede vprašanja izvoza iz EU. Če omenjamo negativna poglavja, moramo omeniti tudi pozitivna. Na svojem zadnjem zasedanju konec lanskega leta je Svet pod francoskim predsedovanjem sprejel kodeks ravnanja kot pravno zavezujoč instrument. To je dobro in to je tisto, kar je nenehno zahteval Parlament.

Zato bi želela še enkrat opozoriti, da je to usklajevanje, za katerega menimo, da je pravilno – in ne samo usklajevanje, temveč tudi vzpostavitev mehanizma sankcij, ki se ga bo uporabilo v primeru kršitve te direktive –, zdaj pod nadzorom nacionalnih držav in poslancev. Ne samo usklajevanje, temveč celoten proces bomo spremljali z velikim zanimanjem.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Gospod predsednik, želel bi izraziti svojo podporo stališču, ki ga je pred nekaj trenutki predstavil gospod Schwab. Rekel bi, da je sprejetje te direktive danes velika odločitev, zahvalo zanjo pa smo dolžni izrednim prizadevanjem našega poročevalca, gospoda Lambsdorffa, naše poročevalke v senci, Charlotte Cederschiöld, ki se ji resnično zahvaljujem, in seveda francoskemu predsedstvu, ki si je konec lanskega leta zelo prizadevalo za doseg kompromisa.

Dejansko danes zaključujemo krog, ki se je odvil izredno hitro, v nekaj mesecih, in ki vključuje tako direktivo o notranjem trgu za obrambne proizvode, sprejeto decembra, kot tudi kodeks ravnanja glede izvoza, ki sta sočasno postala del zakonodaje, in končno to direktivo, ki člen 296 Pogodbe usklajuje s skupnimi pravili javnih naročil. Dejansko nas ta celotni niz tako rekoč zavezuje k nečemu, kar bom poimenoval „komunizacija“ obrambne ekonomije. Ta se lahko seveda zdi sovražna do želje po suverenosti ali celo do pravih značilnosti obrambne politike. Dejansko to izraža željo po integraciji državnih suverenosti.

Enako je opaziti na področju pravosodja. V času francoskega predsedovanja in od portugalskega in slovenskega predsedovanja je bil dosežen ogromen napredek tudi na drugem področju, na katerem so hotele državne suverenosti preprečiti vsakršen sporazum ali sodelovanje.

Gospe in gospodje, menim, da s sprejetjem takšnega besedila dejansko pomagamo končati ideološko razpravo o naravi in obliki evropskega projekta. To je področje, to je moč, ki se ju bo vse bolj prepoznavalo na področju obrambne in varnostne politike.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – Gospod predsednik, kot Britanski konzervativci smo na splošno odločni zagovorniki odprtih trgov, toda, kot so potrdili številni govorniki, je osnovni namen tega poročila krepitev vključevanja EVOP in EU, namesto pravih ekonomskih koristi. Vsekakor nima nič s krepitvijo obrambnih zmogljivosti.

Vidim lahko, da bi lahko bilo nekaj obrobni koristi glede lažjega dostopa Združenega kraljestva do trgov drugih evropskih držav v zvezi z javnimi naročili za obrambo. Vendar pa so veliko večje koristi za druge pri dostopu do trga Združenega kraljestva, ki ima največje izdatke za obrambo – in mimogrede, Združeno kraljestvo že ima najbolj odprt trg javnih naročil za obrambo v Evropi.

Zlasti zaskrbljujoče je, da v skladu s predlaganimi predpisi vlada ali podjetje, ki je veliko vložilo v nekatere dele raziskav in razvoja na področju obrambe, ne bo več v položaju, da bi to vlaganje nadomestilo v razvojni in proizvodni fazi. Pričakuje se, da se bodo naročila v zvezi z razvojem odprla za evropsko konkurenco, s čimer nacionalna vlada ne bo imela sredstev za varstvo intelektualne lastnine, delovnih mest ali izvoznih priložnosti. To bo zaviralo raziskave in razvoj.

Obstajajo tudi druga vprašanja, vendar moram reči, da to poročilo ni resnično potrebno s stališča obrambe, industrije ali celo gospodarstva.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Gospod predsednik, direktiva o javnih naročilih za obrambo je pomemben korak proti evropskemu trgu obrambne opreme in EVOP. Zavedam se težav usklajevanja načel prostega trga z neizogibno prosto presojo glede obrambnih poslov in skupnih pravil, ki zajemajo oddajo javnih naročil, s posameznimi praksami, ki zadevajo naročila na področju obrambe.

Ta zelo zapleten sklop predpisov mora seveda prestat preskus praktičnosti, saj bo zaradi tega, ker želi istemu okviru prilagoditi nasprotujoče si elemente, kot so preglednost in tajnost, enakost in individualnost, potreboval

nenehno spremljanje in odločnost glede kaznovanja vsakega posameznega poskusa dajanja prednosti enemu elementu pred drugim, da bi s stalnim prizadevanjem ohranili ravnotežje med vsemi štirimi.

Ustrezno delovanje bo potem odraz delovanja in odločnosti organov EU, da vodijo ta nastajajoči evropski trg, in resnične pripravljenosti zagovornikov nacionalne obrambe in držav članic za njimi, da spoštujejo ta nova pravila in igrajo igro v skladu z njimi.

Še beseda o nadomestilih. Za države, kot je moja, Romunija, je nadomestilo vsaj za zdaj pomemben mehanizem za zagotavljanje preživetja naše državne industrije.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Evropsko enotnost in varnost trenutno spet ogrožata finančna in gospodarska kriza in energetska kriza. To je še enkrat pokazalo, da se lahko samo z enotnostjo in solidarnostjo uspešno spopademo z velikimi problemi v modernem svetu.

Uvedba skupnih, preglednih pravil o javnih naročilih na trgu za varnostne in obrambne proizvode je pomemben korak h krepitvi evropske varnostne politike. Prav tako je to mehanizem, specifičen za tržno gospodarstvo, ki evropski industriji omogoča uspešno tekMOVATI z velikimi globalnimi akterji, predvsem v Združenih državah.

Čim prej je treba vzpostaviti sistem Skupnosti za obravnavo varnosti informacij, za izvoz varnostne in obrambne opreme v tretje države pa je treba vzpostaviti ustrezen nadzorni sistem. Ratifikacija in izvajanje Lizbonske pogodbe bosta omogočila vzpostavitev stalnega in dobro strukturiranega sodelovanja na področju varnostne politike, ki je ključnega pomena za prihodnost EU.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Od devetdesetih let prejšnjega stoletja je bilo jasno, da je imelo drobljenje evropskih obrambnih trgov negativne gospodarske posledice. V zadnjih dvajsetih letih so se izdatki za obrambo zmanjšali, kar je vodilo k manjšemu prometu in nižjim ravnem zaposlovanja, kot tudi k zmanjšanju vlaganja na področju raziskav in novih vojaških tehnologij.

Danes imajo celo velike države članice težave pri financiranju novih obrambnih sistemov. Vzpostaviti je treba evropsko bazo obrambne industrije in tehnologije, da bi razvili temeljne obrambne zmogljivosti držav članic. Ta korak je ključnega pomena za soočanje z globalnimi izzivi na področju obrambe.

Prav tako je pomembno, da imamo usklajen evropski zakonodajni okvir, ki bo državam članicam omogočil izvajanje določb Skupnosti, ne da bi pri tem ogrozile svoje lastne obrambne interese. Ne smemo pozabiti na pomemben element, namreč na uvedbo nadzornega postopka. Njegovi cilji bi morali biti zagotavljanje učinkovitega pravnega varstva za ponudnike, spodbujanje preglednosti in preprečevanje diskriminacije med postopkom naročanja.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Gospod predsednik, tudi jaz bi želel poročevalcu, gospodu Lambsdorffu, in poročevalkam v senci čestitati za pomembno delo, ki so ga opravili.

Glavna lastnost evropskega trga je razdrobljenost, ki prevladuje na nacionalni ravni. Za izvoz proizvodov, povezanih z obrambnim in varnostnim sektorjem, veljajo nacionalni sistemi izdajanja dovoljenj, ki se razlikujejo glede postopkov, področja uporabe in rokov.

Ta nova zakonodaja spodbuja preglednost in polaga temelje za vzpostavitev enotnega odprtega evropskega trga za obrambno opremo, kar je tudi osnovni dejavnik pri krepitvi evropske varnostne in obrambne politike.

Prav tako je pomembno, da obstajajo temeljne določbe, ki urejajo varnost oskrbe in informacij. Prav tako je bila razjasnjena navedba člena 296 Pogodbe o ustanovitvi Evropskih skupnosti, ki je zdaj omejen na dejanska odstopanja, kakor je predvideno v Pogodbi in je zahtevalo Sodišče Evropskih skupnosti.

Za zaključek bi želel poudariti pomembnost prožnih ureditev, ki krepijo vlogo majhnih in srednje velikih podjetij, ki v nekaterih državah članicah tvorijo sektor, ki zaposluje na tisoče delavcev.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). – Gospod predsednik, tudi jaz bi želel čestitati gospodu Lambsdorffu za odlično opravljeno delo, prav tako pa tudi njegovim poročevalkam v senci, predvsem gospe Cederschiöld, toda naj poudarim tudi nekaj, kar je povedal gospod Toubon: odlično delo, ki ga je opravilo francosko predsedstvo glede sporazuma o tej direktivi.

Upam, da bomo, ko se bomo po nekaj letih vrnili k temu, ugotovili, da nas ne bi bilo smelo biti strah govoriti o evropskem trgu za obrambno opremo zaradi skupnega evropskega trga. V skupnem obrambnem interesu Evrope in v skupnem interesu Evrope je več konkurence.

Naj izpostavim del te direktive, ki je izredno pomemben za mnoge države članice. To je predvsem besedilo, ki zadeva podizvajanje. Zelo me veseli, da sporazumi, doseženi s Svetom in Komisijo, o besedilu, ki zadeva podizvajanje, v veliki meri odražajo tisto, za kar si je prizadeval Parlament, in sicer za več preglednosti v okviru podizvajanja; drugič, da ni diskriminacije na nacionalni osnovi, ko se sestavlja naročilo za podizvajalce, in nazadnje, da lahko nacionalni organi dovolijo izvajalcem, da podizvajalcem oddajo do 30 % svojih naročil.

To je v interesu združevanja industrije po vsej Evropi.

Charlie McCreevy, član Komisije. – Gospod predsednik, želel bi se zahvaliti vsem udeležencem razprave. Jasno je, da je predloženo besedilo kompromis in da kot takšno ne more vključiti vseh predlogov, namenjenih njegovemu izboljšanju. Sočasno pa ima Parlament veliko razlogov za zadovoljstvo.

Prvič, Parlament je bil tisti, ki je v svoji resoluciji z dne 17. novembra 2005 v Zeleni knjigi o javnih naročilih za obrambo pozval Komisijo k pripravi te direktive. Zato je to v veliki meri predlog Parlamenta.

Drugič in še bolj pomembno, trenutnemu besedilu je izredno koristil vaš prispevek med postopkom. Vključenih je bilo veliko število sprememb iz poročila Odbora za notranji trg in varstvo potrošnikov, predvsem glede področja uporabe, določb o pravnih sredstvih in preglednosti.

Komisija lahko sprejme vse te spremembe in zato podpira besedilo. Prepričani smo, da bo ta direktiva resnično nekaj pomenila in prispevala k pravemu evropskemu obrambnemu trgu. Sprijaznimo se, da je bila pred petimi leti zamisel o vzpostavitvi tega trga z instrumenti Skupnosti prava znanstvena fantastika za večino ljudi, toda danes postaja resničnost. Ne izpustimo te priložnosti.

PRESEDSTVO: GOSPA ROURE

podpredsednica

Alexander Graf Lambsdorff, poročevalec. – (DE) Gospa predsednica, mojega kolega poslanca gospoda van Ordna bi pozval, da razmisli o dejstvu, da je edina oseba tu, ki ga podpira, nemški skrajni levičar. Gospodu Pflüger iz leveice bi dejal, da bo bežen pregled zakonodaje olajšal njeno razumevanje. Sploh ne gre za izvoz, gre za evropski notranji trg.

Drugače je tisto, kar je povedala gospa Weiler, pravilno. Rekla je, da so ti proizvodi dragi zaradi pomanjkanja konkurence. Da, če ni konkurence, so dragi. Upam, da bomo na evropski notranji trg uvedli več konkurence. To vsekakor ne bo povzročilo, da bi bili ti proizvodi poceni, toda morda bo njihova cena vsaj razumnejša. To je velika priložnost, priložnost za industrijo, da odpre nove trge, in tudi priložnost za srednje velika podjetja, da prodrejo na te trge. Toda – in to je precej pomembno – to je prav tako priložnost za preglednost in s tem za civilno družbo, ki bo lahko bolje spremljala način strukturiranja tega trga in dogajanje na njem, in za nevladne organizacije.

Izrecno bi se želel zahvaliti gospodu Mladenovu in gospodu Toubonu za njuno omembo nenavadnega dela, ki je bilo vloženo v ta projekt. V bistvu je to projekt v skladu z drugim stebrom, to je krepitev evropske varnostne in obrambne politike, z uporabo instrumenta prvega stebra, namreč direktive o notranjem trgu. Brez odličnega dela francoskega predsedstva, ki je posredovalo med državami članicami – izredno težka naloga –, projekt ne bi nikoli uspel.

Širiti moramo te priložnosti. To bo priložnost za politično Evropo. To bo priložnost za skupno zunanjo in varnostno politiko in priložnost za Evropo vrednot in miru. To je priložnost, ki jo moramo izkoristiti.

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Gospa predsednica, želel bi podati prošnjo v skladu s členom 145 poslovnika. Če ste navedeni osebno, imate priložnost za kratek odgovor.

Sorazmerno hitro bo postalo jasno, kdo so tu skrajneži, če pogledate, za kaj gre pri vsem tem. Gre za tržni ekstremizem, ki je očiten na tem področju. Rekel sem, da bi imela učinkovitejša obrambna industrija v Evropski uniji seveda vpliv na izvoz orožja. Nihče ne more zanikati tega. Namigovanje na kar koli drugega bi kazalo popolno osredotočanje na Evropsko unijo.

Predsednica. – Razprava se je zaključila.

Glasovanje bo potekalo jutri.

Pisne izjave (člen 142)

Bogdan Golik (PSE), v pisni obliki. – (PL) Poudariti bi želel pomembnost predloga Direktive Evropskega parlamenta in Sveta o usklajevanju postopkov za oddajo nekaterih javnih naročil gradnje, blaga in storitev na področju obrambe in varnosti, ki ga odločno podpiram.

Direktiva odpira pot za utemeljitev javnih naročil na področju varnosti in obrambe na preglednih merilih, brez diskriminacije ponudnikov iz drugih držav članic EU ob sočasnem zagotavljanju varnosti teh držav. Zato je tako pomembno, da se je mogoče sklicevati na določbo v Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, ki zagotavlja neupoštevanje njenih določb, če je takšen korak potreben za varovanje bistvenih interesov kake države članice EU.

Skupna proizvodnja, skupna nabava, javna naročila – posebno v smislu najbolj tehnološko napredne in zato dražje opreme – bodo evropski varnostni in obrambni politiki dali večjo možnost za uspeh. Predlog direktive, ki ga podpiram, je pozitiven premik k odprtju trgov držav članic EU in zmanjšanju rivalstva med državami v tem sektorju, ki bi lahko izkoristile skupne in stroškovno učinkovite rešitve.

Hkrati bi želel izraziti svoje zadržke glede prednostnega vrstnega reda standardov, pregledanih v postopku priprave tehničnih specifikacij za nabavo obrambne opreme. Obrambni ministri bi morali biti pristojni za določanje prednostnih nalog za izvajanje.

Poleg tega sem opazil tudi odsotnost kakršnega koli sklicevanja v tem predlogu na Kodeks najboljše prakse za področje preskrbovalne verige Evropske agencije za obrambo, ki ga izvajajo dobavitelji. Zato ni jasno, ali je treba pri izbiri dobavitelja še naprej upoštevati to merilo.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), v pisni obliki. – (BG) Moje trdno mnenje je, da sta obramba in varnost temeljnega pomena za vsako državo članico, vendar pa sta še zlasti področji, ki sta v interesu vsakega državljana Evropske unije, prav tako pa evropske obrambne industrije.

Ni potrebno povedati, da bo še naprej veljala možnost odstopanja od te direktive. Iz tega razloga je izredno pomembno, da se države članice pozove k izboljšanju njihove zakonodaje, ki ureja javna naročila na področju nacionalne varnosti. Prav tako bi smele izkoristiti priložnost, ki jo zagotavlja člen 296 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, izključno pod pogojem, da so zagotovile podobno stopnjo preglednosti, odgovornosti, osredotočenosti na rezultate in učinkovitosti, vključno z ustreznim mehanizmom za reševanje sporov, do katerih je prišlo.

Omeniti želim, da direktiva, ne glede na to, kako celovita in specifična je, ne more nadomestiti potrebe po tem, da ima obrambna industrija EU in bolj splošno njena varnostna industrija jasno vizijo. Pomanjkanja vizije in strategije ni mogoče nadomestiti s pravili in izjemami, zaradi katerih bodo države „goljufale“, da bi zaščitile svoje zasebne interese, veleprodajo ali maloprodajo, v skladu z velikostjo njihove obrambne industrije. Zaradi tega razloga je treba na tem področju določiti strategijo, ki bo v interesu ohranitve evropskih načel.

15. Čas za vprašanja (vprašanja Komisiji)

Predsednica. - Naslednja točka je čas za vprašanja (B6-0001/2009).

Obravnavali bomo vrsto vprašanj, naslovljenih na Komisijo.

Prvi del

Predsednica. – Vprašanje št. 30 predložil **Colm Burke** (H-0992/08)

Zadeva: Deseta obletnica uvedbe eura

Ali lahko Komisija glede na nedavna praznovanja ob deseti obletnici uvedbe evra pojasni ključne lekcije, povzete v smislu usklajevanja davčne politike po vsem evrskem območju, še zlasti glede na nedavno finančno in gospodarsko krizo?

Joaquín Almunia, član Komisije. – Čeprav so bile izkušnje z usklajevanjem proračuna na splošno pozitivne, lahko iz tega potegnemo nekatere zaključke. Analiza prvih desetih let utrjuje krepitev učinkovitosti proračunskega nadzora v dobrih časih. Prav tako kaže potrebo po širšem obravnavanju vprašanj, ki bi lahko vplivala na makroekonomsko stabilnost države članice in splošno delovanje ekonomske in monetarne unije.

Usklajevanje davčne politike bi moralo bolje voditi nacionalno proračunsko ravnanje skozi celoten cikel – to je tako v dobrih kot v slabih časih. Več pozornosti je treba posvečati spremljanju razvoju javnega dolga,

medtem ko je treba okrepiti srednjeročne proračunske cilje za obravnavanje implicitne odgovornosti. Vsi ti razvoji pozivajo h globljemu proračunskemu nadzoru.

Vendar pa bi bilo treba nadzor razširiti, da bi upošteval razvoj v državah članicah, ki bi lahko vplival na proračunsko trajnost, kot so na primer rast trenutnih primanjkljajev, dolgotrajne inflacijske razlike, dolgotrajne razlike v gibanju stroškov dela na enoto ali trendi neuravnotežene rasti.

Nadzor mora graditi na obstoječih instrumentih. Ključni instrumenti za nadzor davčne politike in usklajevanje ekonomske politike so jasno zasidrani v Pogodbi in seveda tudi v Paktu stabilnosti in rasti.

Nedavno sprejetje Evropskega načrta za oživitve gospodarstva s strani Komisije 26. novembra lanskega leta orje ledino glede vodenja in usklajevanja proračuna.

Poudarja vlogo Komisije kot pobudnice kratkoročnih kriznih politik za ekonomsko stabilizacijo. Na podlagi lastnih ekonomskih ocen je Komisija hitro sestavila zrel in kvantificiran gospodarski odgovor na upočasnitev gospodarstva. Hitro posredovanje Komisije je odziv na jasna tveganja še nikoli tako velikih nacionalnih ekonomskih politik na tej točki.

Načrt oživitve priznava notranjo delitev nalog, vključenih v okvir ekonomske politike EU. Ker so države članice odgovorne za proračunsko politiko, je Komisija določila globalni cilj za dodatno davčno spodbudo ob upoštevanju količine, potrebne za zagon gospodarstva EU kot celote.

Države članice lahko svobodno določijo velikost in sestavo svojih davčnih spodbud. Zdaj vključuje izzive v smislu usklajevanja in nadzora izvajanja nacionalnih ukrepov. Komisija in Svet Ecofin bosta skupaj nadzorovala izvrševanje nacionalnih ukrepov v skladu z načeli, določenimi v načrtu oživitve.

Če pogledamo naprej, bo razsodno izvajanje okvira davčnega nadzora utrdilo pričakovanja prihodnjega davčnega razvoja. Skupaj s krepitvijo nacionalnih proračunskih okvirov in predpisov in izvajanjem reform, ki bodo omejile naraščanje izdatkov, povezanih s starostjo, bo to zagotovilo obnovo trajnostnih stanj.

Tako vključuje negativne učinke pričakovanih naraščajočih primanjkljajev in dolga premij za tveganje ter zasebno porabo in vlaganje.

Colm Burke (PPE-DE). - Komisar, zelo cenim vaš odgovor. Glede na dejstvo, da imamo skupno monetarno politiko, vendar ob upoštevanju tekočih problemov, ali predvidevate večjo vlogo za Evroskupino ob spoštovanju davčnih politik v posameznih državah? Ali menite, da bi izvajanje ali sprejetje Lizbonske pogodbe na kakršen koli način vplivalo na to področje v zvezi z obdavčenjem? Menim, da je pomembno to, da moramo sodelovati. Kakšne nove načine za spodbude v gospodarstvih držav EU predvidevate?

Joaquín Almunia, član Komisije. - Kakšna je vloga Evroskupine? Kot veste, je Evroskupina trenutno neformalno telo in bo to tudi še po tem, ko bo začela veljati Lizbonska pogodba. Zato Evroskupina ne more sprejemati formalnih odločitev, tudi če se nanašajo samo na članice evrskega območja, ki so hkrati članice Sveta Ecofin.

Vendar pa je Evroskupina v zadnjih treh ali štirih letih, odkar se je začelo predsedovanje Jean-Clauda Junckerja, predvsem januarja 2005, izboljšala vsebino dnevnega reda razprav. Člani Evroskupine skupaj s Komisijo in ECB razpravljajo o tem globljem nadzoru proračuna in širšem ekonomskem nadzoru, ki sem ga omenil v svojih uvodnih pripombah. Evroskupina pogosto razpravlja o drugih vprašanjih, ki zadevajo zunanjo vlogo evra in zunanjo razsežnost evrskega območja.

Davčna vprašanja so, kot zelo dobro veste, zelo občutljiva tema. V skladu s trenutno pogodbo, vendar tudi v skladu z Lizbonsko pogodbo v prihodnosti, zahtevajo davčne odločitve soglasje na ravni EU, in ne predvidevam kakršnih koli sprememb okvira postopkov odločanja v bližnji prihodnosti.

Jörg Leichtfried (PSE). - (DE) Komisar, zanima me naslednja točka. V zadnjih desetih letih je bila Evroskupina velik uspeh in predvsem med nedavno krizo so druge države izrazile interes za vključitev v skupino. Ali Komisija že načrtuje, katere države bi morda lahko postale članice v prihodnosti? Ali se druge države zanimajo za vključitev v evrsko območje, ker se je izkazalo, da se članstvo izplača?

Nils Lundgren (IND/DEM). - (SV) Najprej bi želel zastaviti naslednje vprašanje: če je bila Evroskupina tako uspešna v zadnjih desetih letih, zakaj imata Italija in Grčija, da navedem dva primera, desetletno stopnjo državnih obveznic, ki je nekaj odstotnih točk nad nemško?

Drugič, zakaj je desetletna obrestna mera Švedske za 0,4 odstotne točke nižja od nemške in finska 0,6 odstotnih točk višja, če sta obe državi dobro vodeni?

Joaquín Almunia, član Komisije. – Kot veste, se je Slovaška pridružila evrskemu območju 1. januarja tega leta, tako da imamo zdaj 16 od 27 držav članic EU, ki polno sodelujejo v EMU in delijo isto valuto. Kdo bo naslednji? Odgovor na to vprašanje ni stvar Komisije. Stvar kandidatki, ki se želijo pridružiti evrskemu območju, je, da zaprosijo za to. Trenutno vemo, katere države članice EU bi se želele čim prej vključiti v evrsko območje, vendar žal ne izpolnjujejo vseh meril, ki jih zahteva Pogodba – baltske države, Madžarska in druge –, in vemo, da sta dve državi članici, namreč Združeno kraljestvo in Danska, ki imata klavzulo o izvzetju, da se ju lahko izloči iz odgovornosti vseh držav članic EU, da lahko pripravita sebe in svoji gospodarstvu na vključitev v evrsko območje nekega dne.

Ne vem, kdo se bo po Slovaški prvi vključil v evrsko območje. Morda bi lahko bila to ena od držav članic s klavzulo o izvzetju. Možno je, da se bo v prihodnjih mesecih Danska odločila za odstop od klavzule o izvzetju in zaprosila za vključitev v evrsko območje. Dejansko Danska izpolnjuje vsa merila v skladu s Pogodbo, vendar pa morajo o tem odločiti danski organi oblasti, danski parlament in morda danski državljani na referendumu.

Danes smo tu slavili deseto obletnico evra. Prepričan sem, da se bodo v naslednjih desetih letih vse – ali skoraj vse – države članice EU vključile v evrsko območje, saj so se v teh kriznih časih v tem težkem gospodarskem obdobju prednosti vključenosti v evrsko območje precej povečale. Tiste, ki se še niso vključile v evrsko območje, ugotavljajo, da so prednosti precej večje in precej pomembnejše kot odgovornosti, ki jih imajo kot članice evrskega območja, ali težave.

Glede vaših pripomb: če bi bil v vašem položaju, ne bi nasprotoval evrskemu območju na podlagi obrestnih mer. Vprašajte Dansko, kaj se je zgodilo z njenimi obrestnimi merami v tem kriznem obdobju. Danska je država zunaj evrskega območja, katere valuta je povezana z evrom in katere centralna banka dosledno upošteva odločitve Evropske centralne banke. Trgi ne nagrajujejo tistih, ki nimajo evra. Nalagajo jim višje premije za tveganje.

Predsednica. – Vprašanje št. 31 predložil **Paulo Casaca** (H-1016/08)

Zadeva: Padec cen mlečnih izdelkov na trgu EU

V skladu z delovnim dokumentom Komisije z dne 21. novembra 2008 o spremljanju gibanja cen, priloženim sporočilu o cenah hrane v Evropi (str. 9), je cena masla med oktobrom 2007 in oktobrom 2008 na trgu EU padla za 30 %, cena mleka v prahu pa se je znižala za 40 %. Zdi se, da se obe ceni neustavljivo znižujeta na intervencijsko raven.

Ali Komisija meni, da bi morala vsebina njenega predloga, ki ga je sestavila pred enim letom, o zvišanju mlečnih kvot, kakor sta ga sprejela Parlament in Svet, glede na ta tržna gibanja ostati nespremenjena?

Ali Komisija meni, da bodo omejitve v skladu z veljavnimi pravili glede intervencije za mleko v prahu in maslo zadostovale za preprečevanje katastrofalnih posledic na dohodke kmetov, kot na primer v regiji, kot so Azori, kjer so dejavnosti kmetov povsem odvisne od trga mlečnih izdelkov, kot sta omenjena?

Mariann Fischer Boel, članica Komisije. – Začela bom z opisom situacije, kakršna je bila pred samo nekaj leti. Vsi se spominjamo, da je bil sektor mleka zelo stabilen z zelo malo nihanjem, vendar pa se je situacija v zadnjih nekaj letih dramatično spremenila. Prvič smo leta 2007, jasno se spominjam, v avgustu in septembru, opazili veliko naraščanje cen mlečnih izdelkov in nato smo lansko leto doživeli enako ali celo hujše znižanje cen, tako da je situacija danes takšna, da so cene zelo blizu intervencijskih cen in v nekaterih delih Evrope celo pod njimi.

Poslancem lahko zagotovim, da sem zelo zaskrbljena zaradi hitrega propada evropskega trga z mlekom in mlečnimi izdelki. Imamo podporne ukrepe, ki se jih lahko aktivira za podporo sektorja mleka, prav tako pa smo že ukrepali.

V nasprotju z normalno situacijo, kjer se shemo zasebnega skladiščenja običajno aktivira 1. marca, smo se odločili shemo aktivirati 1. januarja, kar pomeni, da je proizvodnja iz decembra prav tako upravičena do te sheme. Intervencijski nakup ali odobritev izvoznih nadomestil je drug instrument, ki je na voljo za učinkovito podporo sektorja mleka ali trga mleka in mlečnih izdelkov.

V zvezi z intervencijskim sistemom, ki se začne marca – in tako vključuje tudi proizvodnjo v februarju – je mogoče maslo in posneto mleko v prahu nabaviti do konca avgusta. Najprej za določene količine po določenih cenah, ki jim bo nato sledil sistem zbiranja ponudb, če bo to zahtevala situacija.

Prav tako bi vas želela spomniti na situacijo leta 2007. Menim, da se vsi spominjate takojšnjega in hitrega odziva, ki so mu bili priča Evropski parlament, Svet, države članice in ki je pritiskal name, naj takoj – rajši včeraj kot jutri – povečam kvote, da se izboljša situacija glede maloprodajnih cen.

Prav tako bi rada danes zelo jasno povedala, da izkoreninim nesporazume, ki krožijo, da je treba za zelo šibke cene mleka, ki jih opažamo danes, kriviti povečanje mlečnih kvot. Realnost je, da se je kljub 2-odstotnem povišanju po aprilu letošnjega leta proizvodnja mleka dejansko zmanjšala. To je tisto, kar vidimo zdaj, zaradi dejstva, da je povišanje kvot možnost za proizvodnjo za države članice ali kmete, nikakor pa to ni dolžnost. To jasno kaže, da se proizvajalci mleka odzivajo na tržne signale.

Sorazmerno majhne spremembe, ki smo jih opazili v sistemu kvot, zato na noben način ne morejo razložiti opaženih nestanovitnosti trga. Manjše povpraševanje potrošnikov je verjetno odziv na visoke cene, ki smo jim bili priča lansko leto, ko so si potrošniki prizadevali za to ali razmišljali o tem, da visoko kakovostnih mlečnih izdelkov z visokimi cenami ne bodo več kupovali. Potem je tu seveda še gospodarska klima, v kateri smo se znašli dandanes. Iz istega razloga je pomembno, da ne zavajamo samih sebe in mislimo, da z mikro upravljanjem trga mleka odločamo za celoten sektor. Zaključiti moramo, da sistem kvot ni zagotovil tržne stabilnosti na trgu.

Glede vprašanja o Azorih. Portugalske oblasti so izkoristile vsakršno priložnost, da so zaprosile za povišanje mlečnih kvot za otoke, zaradi dejstva, da so Azori očitno izredno konkurenčni in imajo očitno koristi zaradi povečane proizvodnje. Prepričana sem, da bodo višje kvote in navsezadnje konec sistema kvot koristili sektorju mleka Azorov. Menim, da bo tako kljub dejstvu, da so ti lepi otoki precej oddaljeni in je treba mleko prevažati med devetimi otoki.

Za konec lahko poslancem zagotovim, da bom instrumente naše mlečne politike upravljala odgovorno z namenom zagotavljanja učinkovite varnostne mreže za sektor mleka.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Hvala za vaša pojasnila, komisarka. Žal mi je, da ne morem deliti vašega optimizma v zvezi s tem, kako bodo ta povišanja dovoljenih ravni proizvodnje koristila proizvodnji Azorov.

Zagotovim vam lahko, da imajo ti učinki – v skladu z revijo, ki je izšla ta teden, so že ocenjeni na znižanje svetovne tržne cene mleka v prahu za več kot 60 % od avgusta 2007 – velik vpliv na dohodke kmetov v avtonomni regiji Azorov in zagotovo tudi v številnih drugih delih Evrope. Ti ukrepi, za katere se bo, upam, izkazalo, da imajo kakšen učinek, še vedno niso imeli nikakršnega vpliva. Zato sem vas pozival, da tej situaciji naklonite svojo polno pozornost, komisarka.

Mariann Fischer Boel, članica Komisije. – Veste, da me vedno veseli, če lahko z vami vodim dialog in razpravljam o pomembnosti kmetijskega sektorja in tudi o Azorih.

Danes smo se znašli v izredno težki tržni situaciji. To ne velja samo za Azore, ampak je to splošna situacija v Evropi, kjer se moramo začeti zavedati, da se cene znižujejo na raven, ki si je samo šest mesecev nazaj ne bi nikoli predstavljali. Samo zagotovim vam lahko – in menim, da zaupate v mojo sposobnost najti prave rešitve ob pravem času –, da bo to način, na katerega bomo v teh okoliščinah upravljali sistem.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Srečno novo leto komisarki, čeprav novice o prireji mleka niso dobre.

Vas smem natančneje vprašati, komisarka – ker ste omenili nekaj dejavnikov, ki so povzročili padec cen –, glede na to, da si nismo bili na jasnem, zakaj so se cene tako dramatično dvignile, ali obstaja podrobna analiza o tem, zakaj so cene tako dramatično padle? Ste prepričani, da reforme zdravstvenih pregledov zadostujejo glede na vse te negotovosti? Nazadnje, ali je varnostna mreža dovolj varna, če spodkopavamo zaupanje proizvajalcev in ti opustijo proizvodnjo mleka, kot se dogaja zdaj?

Mariann Fischer Boel, članica Komisije. – Prvič, menim, da obstaja več razlogov za zelo nizke cene mleka.

Morda je največji razlog dejstvo, da je ruski trg zelo pomemben za Evropsko unijo, in nedavno smo opazili razvrednotenje v gospodarskem sektorju v Rusiji, kar pomeni, da so se cene za ruskega potrošnika dramatično dvignile. Ne poznam točnih števil, toda razvrednotenje znaša vsaj 50 %. Posledično je možnost prodaje naših izdelkov v Rusiji dramatično padla. Tu je še, kot sem povedala, posledica visokih cen leta 2007, ko so

se ljudje malce umaknili pred visokimi cenami mlečnih izdelkov – in očitno se niso vrnili. In potem je danes tu še negotovost glede splošne gospodarske situacije.

Gospa McGuinness je vprašala, ali menimo, da je tisto, kar smo storili glede zdravstvenih pregledov, dovolj dobro. Dejstvo je, da se zdravstveni pregled ne bo začel do 1. januarja 2010, z vsemi različnimi orodji, ki so na voljo za podporo različnih sektorjev. Med razpravami smo opazili, da imamo nove izzive in za te nove izzive smo namenili prilagojen denar. Vendar ta ne velja leta 2009. Zato smo Evropskemu parlamentu, Svetu in Svetu Ecofin predlagali, da nekaj tega tako imenovanega neporabljenega denarja – skupaj 5 milijard EUR iz kmetijstva in za politiko razvoja podeželja je 1,5 milijarde EUR – porabi zdaj, v letu 2009. Potem je stvar Parlamenta in Sveta, da ugotovita, ali je mogoče porabiti nekaj tega denarja.

Če se spominjate seznama novih izzivov, je bil prav tako omenjen sektor mleka. Zato upam, da se bo tudi Parlament strinjal glede porabe nekaj tega denarja ne izključno, vendar tudi za izzive, s katerimi se sooča sektor mleka.

Predsednica. – Vprašanje št. 32 predložil **Johan Van Hecke** (H-1018/08)

Zadeva: Mikrokrediti

Maja 2008 je komisarka Mariann Fischer Boel predlagala prerazporeditev sredstev EU, ki so se prej uporabljala za izvozne subvencije, zaščito cen in usmerjanje presežkov v mikrokredite, da bi kmetom v državah v razvoju omogočili nabavo semen in gnojil. Mikrokrediti so nedvomno velika pomoč pri boju proti revščini in instrument za doseganje ciljev tisočletja. Aprila 2008 je Parlament v pisni izjavi pozval, da se za projekte mikrokreditov sprosti več sredstev.

Kakšne praktične ukrepe je doslej izvedla Komisija za uresničenje tega predloga?

Jim Allister (NI). – Ni običajno, da se po vpraševalcu sprejme dve dodatni vprašanji, in ali nisem takoj na začetku vprašanja komisarki nakazal, da imam dodatno vprašanje?

Zakaj nisem dobil besede?

Predsednica. – Gospod Allister, sploh nisem vedela, da želite postaviti vprašanje. Če bi vedela, bi vam seveda prepustila besedo.

Jim Allister (NI). – Oprostite, vaše osebje je nakazalo, da je bila moja prošnja zabeležena. Če je torej vaše osebje vedelo to, potem ste posledično to vedeli tudi vi.

Zakaj vas niso obvestili?

Predsednica. – Obžalujem, moje osebje vas ni videlo.

Louis Michel, član Komisije. – (FR) Gospa predsednica, gospe in gospodje, razgovori med Parlamentom in Svetom o sprejetju uredbe o ustanovitvi instrumenta za hitro odzivanje na naraščajoče cene hrane so vodili k odločitvi, da se sredstev, ki so na voljo pod proračunsko postavko 2, v nasprotju s predlogom Komisije ne uporabi za financiranje tega instrumenta. Vendar je uredba Evropskega parlamenta in Sveta, sprejeta 16. decembra 2008, zagotovila proračun v višini 1 milijarde EUR pod proračunsko postavko 4 za obdobje 2008-2010. Uporabljal se bo za financiranje ukrepov za podporo kmetijstva in zanesljive preskrbe s hrano v državah v razvoju, ki jih je najhuje prizadela prehrabena kriza. Mikrokredit ima pomembno vlogo v številnih izmed teh ukrepov in tudi drugih, namenjenih krepitvi kmetijske in podeželske pridelave. Parlament bo imel pravico pregledati program dela, ki bo financirano s tem instrumentom, v skladu z določbami uredbe o komitologiji. Lahko vam povem, da bo začetni paket približno 300 milijonov EUR, ki vključuje 24 do 25 držav, predložen februarja, medtem ko bo splošni načrt za uporabo celotnega instrumenta v vsakem primeru predložila Komisija in bo sprejet do 1. maja 2009.

Komisija je za splošen razvoj mikrokreditnih in mikrofinančnih institucij. Poleg kreditov slednje ponujajo velik obseg finančnih storitev, vključno z varčevanjem, zavarovalnimi produkti, nakazili denarja in plačilnimi sistemi. Komisija je zavezana, da pomaga najbolj prikrajšanim posameznikom in tistim z nizkimi dohodki pri dostopanju do teh finančnih storitev. Prepričana je, da največja ovira za razvoj finančnih sistemov za najbolj prikrajšane ni pomanjkanje sredstev, temveč prej pomanjkanje institucijskih in tehničnih zmogljivosti. Zato Komisija svoja prizadevanja osredotoča na krepitev institucionalnih pooblastil izvajalcev na področju mikrofinanc. Poleg tega lahko Komisija, kjer se pokaže, da je dostop do kapitala precejšnja omejitev za mikrofinančne institucije, kjer hoče na primer mikrofinančna institucija razviti svoje storitve na podeželskih območjih, financira kapitalske potrebe teh institucij s pomočjo specializiranih finančnih institucij, kot je

Evropska investicijska banka (EIB), in z uporabo kreditov odobri posojila ali prispeva v kapital. Komisija se lahko v določenih primerih, kjer se ustanavlja nove mikrofinančne institucije, odloči za zagotovitev financiranja teh novih poslovanj preko specializiranih NVO. Poleg tega EIB na podlagi teh primerjalnih prednosti vodi mikrofinančne operacije v splošnem okviru instrumentov, financiranih iz proračuna EU, in sicer FEMIP (Sklad za evro-sredozemske naložbe in partnerstvo) v primeru sredozemskega območja ali preko Evropskega razvojnega sklada, ki je investicijski sklad za afriške, karibske in pacifiške države.

Johan Van Hecke (ALDE). – (NL) Gospod predsednik, vsi tu smo pozdravili odločitev, da se nameni 1 milijarda EUR za najrevnejše kmete v državah, ki jih je prehrambena kriza najhuje prizadela, vendar osebno obžalujem, da predlog Komisije o uporabi neporabljenih sredstev za kmetijstvo zaradi pritiska določenih držav članic in tudi dela Parlamenta ni uspel.

Kot je povedal komisar, Komisija mikroposojilom kot učinkovitemu instrumentu za boj proti revščini pripisuje velik pomen, toda nedavno so bila zastavljena nekatera vprašanja in izražene kritike, predvsem glede njihove dostopnosti. Ljudje pravijo, da je to mestni instrument, do katerega podeželska območja nimajo dostopa.

Moje vprašanje Komisiji se glasi: je bila izvedena splošna ocena tega instrumenta?

Louis Michel. – (FR) Kot sem dejal, vsekakor delamo na pripravi mehanizma, ki nam bo omogočil takojšnjo uporabo finančnih sredstev, danih na stran za ta namen.

Po mojem mnenju v smislu zmogljivosti nista problematična niti narava sredstev niti njihov izvor. Jasno je, da celo v primeru podeželskih projektov ne bo nobenega problema. Zato vam v zvezi s tem lahko zagotovim, da ne bo težav, vaše trenutne skrbi pa bodo v vsakem primeru v veliki meri obravnavane v prvem paketu, ki bo predložen konec februarja, in v splošnem načrtu, ki bo na voljo najkasneje 1. maja.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Imam samo eno kratko vprašanje. Ali ste preučili vzpostavitev določenega nadzora teh mikroposojil, da bi ljudi spodbudili k osredotočanju na pošteno trgovino ali ekološko gojenje, in ali menite, da je takšen nadzor koristen? Ali pa ste mnenja, da je pravzaprav vseeno, ali se takšne zahteve izvajajo ali ne?

Louis Michel. – (FR) Gotovo se ne morem spuščati v neposredno upravljanje držav v razvoju. Države v razvoju imajo na splošno izredno krhke politike o tem. Mislim, da sem razumel jedro vašega vprašanja, in menim, da je pristop, ki ga predlagate, načeloma obetaven. Razumem tudi, kaj upate, da bi s tem dosegli. Morda bi se še enkrat poglobil v to vprašanje in ga poskušal vključiti v trenutne razprave, in se nato vrnem k vam, da vidim, kako bi lahko to uredili.

Predstavljam si, da mislite na spodbude, ki bi nam omogočile določene politike bolj usmeriti k majhnim družinskim kmetijam in tako dalje. Menim, da je ekološko kmetovanje v številnih državah v razvoju nedvomno možnost, če bi bilo mogoče oblikovati sektorje. Vendar govorim na pamet. Če lahko oblikujemo sektor v državi, kjer je kadar koli presežek kmetijske pridelave, bi ta seveda lahko predstavljal zanimivo raznolikost z dobro dodano vrednostjo. Kakor koli, jasno lahko vidim, da je vaš predlog uporaben, in obljubim, da vas bom pritegnil, da boste lahko delali z mojim osebjem, da vidimo, kako lahko to vključimo v naše pogovore.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Ali je komisar zaskrbljen, da je vprašanje zanesljive preskrbe s hrano na svetovni ravni, ki je del tega vprašanja, zaradi globalne gospodarske krize zdrsnilo navzdol po političnem programu? Kakšno je ukrepanje Komisije, da zagotovi, da je vprašanje visoko na političnem programu, ker 30 000 otrok vsak dan še vedno umira od lakote in sestradanosti?

Louis Michel. – (FR) Včasih me določena vprašanja presenetijo, toda ne zaradi tega, ker ne bi o teh stvareh govorili in na njih delali vsak dan. Vaše vprašanje namiguje, da se zdi, da si Komisija ne prizadeva za nadaljevanje dela, ki ga je dejansko v veliki meri začela Komisija s pomočjo in podporo Parlamenta.

Bodite pomirjeni; povedati vam moram, da je to zanimiva točka, saj bi lahko zaradi dejstva, da so cene od prehrambene krize pred nekaj meseci padle, nekateri domnevali, da je bil problem rešen. Čeprav so se znižale, se cene ne bodo vrnile na sorazmerno nizko raven, na kateri so bile prej. Zato imate prav, da to poudarite in opozorite, da je prehrambena kriza še vedno v teku in bo nekaj let ostala resen problem. Bodite prepričani, da bom to zadevo spremljal zelo pozorno; ne bo pozabljena.

Drugi del

Predsednica. – Vprašanje št. 33 predložila **Marian Harkin** (H-0970/08)

Zadeva: Preoblikovanje proračuna

Rezultati javnega posvetovanja Komisije o „reformi proračuna v spreminjajoči se Evropi“ so Komisijo pozvali, da okrepi učinkovitost in uspešnost uresničevanja proračuna s povečanjem preglednosti in dostopom javnosti. Poleg tega je nedavna objava poročila Računskega sodišča iz leta 2007 vsebovala različna priporočila v smislu ravnovesja med stroški in koristmi, spremljanja in poročanja, poenostavitve instrumentov in izboljšanja informiranja in nadzora s strani držav članic. Ali lahko Komisija pojasni, kakšne ukrepe bo sprejela za obravnavanje glavnih rezultatov javnega posvetovanja in poročila Računskega sodišča v smislu povečanja uspešnosti in zmanjšanja upravnih bremen?

Dalia Grybauskaitė, članica Komisije. – Danes imam dve vprašanji o preoblikovanju proračuna, eno splošnejše in eno bolj osredotočeno na kmetijske zadeve. Zelo sem vesela, da imam vsaj dve vprašanji, saj smo pozivali k večjemu zanimanju s strani Parlamenta.

Kot odgovor na prvo vprašanje, ki je splošnejše in bolj zadeva uresničevanje proračuna in učinkovitost uresničevanja evropskega proračuna. Del javnega posvetovanja se je osredotočal izključno na to, kako narediti uresničevanje evropskega proračuna učinkovitejše, hitrejše, enostavnejše in preglednejše. Javno posvetovanje je odločno pozvalo k izboljšanju učinkovitosti in uspešnosti evropskega proračuna, predvsem s poenostavitvijo in sorazmernostjo administrativnega proračuna in nadzora.

V tem kontekstu so bila ugotovljena številna vprašanja, od katerih nekatera že dobivajo konkretno obliko v Komisiji. Med pobudami, ki so že vzpostavljene, je pobuda za preglednost v Evropi. Zaradi te pobude je Komisija že zagotovila prvi odziv na potrebo po povečani odprtosti in dostopnosti proračuna.

Nekatera druga vprašanja, omenjena v posvetovanju, si zaslužijo našo polno pozornost. Prvo vprašanje so odhodki, ki so trenutno zunaj proračuna – tako imenovana vključitev skladov v proračun. To bi seveda povečalo sinergije, legitimnost in upravno poenostavitev. To poznate v zvezi z nekaterimi skladi. Odgovornosti držav članic so drug pomemben element. Pomembno je, da se še naprej krepí odgovornosti držav članic, ki upravljajo več kot 80 % evropskega proračuna, predvsem na področjih deljenega upravljanja. Potrebna je jasnejša porazdelitev odgovornosti med državami članicami in Komisijo. Tudi ta se bo morda delno izboljšala, če se bo izvajala Lizbonska pogodba.

Tretji element je togost našega proračuna. Trenutni evropski proračun je še vedno preveč tog, zadnji primer pa so pogajanja o instrumentu za hrano ali evropski načrt oživitve, predvsem v trenutnih okoliščinah. Nato imamo probleme z oskrbo s plinom v Evropi, kjer ne moremo skleniti ali doseči dogovora med državami članicami o vlaganju v prihodnje projekte kot sta povezanost ali skladiščenje plina. To spet kaže, koliko moramo za odziv vložiti v operativne sposobnosti evropskega proračuna.

Tretja skupina problemov, ki je bila omenjena med posvetovanji, je zadevala zmanjšanje upravnih bremen. Komisija je že sprejela različne zaveze. V akcijskem načrtu za integrirani okvir notranje kontrole se je Komisija zavezala k izoblikovanju predlogov o poenostavljenih pravilih o vprašanih upravičenosti stroškov. Ta vključuje razširitev uporabe povprečnin ali pavšalnih plačil, kjer koli je to primerno. V svojem nedavnem sporočilu o dopustnem tveganju Komisija predlaga ponovno opredelitev nadzornega sistema v smislu ciljev tveganja in sprejemljive stopnje napak. V teh političnih razpravah in kasneje v pogajanjih s Svetom upamo na podporo Parlamenta.

Komisija se veseli splošne podpore Parlamenta pri racionalizaciji in poenostavitvi uresničevanja proračuna in nato pri preučitvi prihodnje zakonodaje na splošno. Zahvaljujem se vam za vprašanje. To je najmanj privlačno vprašanje, ki se nam ga običajno zastavi, ker se ga včasih obravnava kot preveč tehnično. Ne glede na to, kako dobre so sprejete politične odločitve, lahko dobri politiki spodleti, če nimamo učinkovitih mehanizmov uresničevanja.

Marian Harkin (ALDE). – Hvala za vaš celovit odgovor, komisarka. Govorili ste o odgovornostih držav članic. Ali lahko opredelite doseženi napredek glede poenostavitve osnove izračunavanja upravičenih stroškov in večje uporabe pavšalnih zneskov, predvsem na področju strukturnih skladov?

Moje drugo vprašanje se nanaša na posvetovalni dokument sam in pretežno negativen odziv na kmetijstvo. Če pogledamo posvetovalni dokument, navaja jutrišnje izzive, kot so raznolikost, znanstveni in tehnični napredek, ekonomija znanja, podnebne spremembe, energetska varnost, vendar ne omenja zanesljive preskrbe s hrano. Ali torej na negativen odziv na kmetijstvo neupravičeno vpliva sam dokument?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Želela bi omeniti dejstvo, da je leto 2009 evropsko leto ustvarjalnosti in inovacij.

Imamo še drugo prednostno nalogo, podnebne spremembe. Ne smemo pozabiti, da je kot del Evropskega načrta za oživitve gospodarstva potreba po financiranju prednostnih infrastruktur, kot so tiste za energijo in prevoz, prav tako prednostna naloga.

Kako se to odraža v preoblikovanju proračuna?

Dalia Grybauskaitė, članica Komisije. – Torej tri dodatna vprašanja.

Glede strukturnih skladov in tistega, kar že delamo: v pogajanjih s Parlamentom o sporazumu za proračunu za leto 2009 smo se že dogovorili in podali izjavo, da bomo pospešili absorpcijo in naredili postopek odločanja prožnejši za države članice, vključno z načinom uporabe strukturnih skladov. To je prav tako vključeno v naš načrt oživitve. Je pomembno in računamo, da bo pomagalo povečati uporabo strukturnih skladov za približno 6 milijard EUR samo v letu 2009. To je naša dolžnost do Parlamenta in o tem smo se sporazumeli tudi z državami članicami v Svetu, ki so podprle ta prizadevanja.

Potemtakem je Komisija predala dva paketa sprememb predpisov in upam, da sta že nekje v Parlamentu, vsaj v Odboru za regionalno politiko in načrtovanje in v Svetu, in upamo, da bosta hitro sprejeta, da ju bodo države članice lahko uporabljale.

Glede zanesljive preskrbe s hrano in odnosih SKP: zelo zanimivo je slišati vaše vprašanje in lahko si predstavljam, kakšna vprašanja mi bodo zastavile druge države članice. To je zelo občutljivo vprašanje o SKP na splošno. Deležni smo bili precejšnje kritike v postopku posvetovanja o kakovosti SKP, ne glede politike, ampak glede kakovosti in sposobnosti odzivanja in pravočasne pomoči.

Politika je po svoji naravi precej draga in tako so jo udeleženci večinoma tudi dojemali. In seveda imate povsem prav, zavedamo se, da se bo ta politika v bližnji prihodnosti in srednjeročno spreminjala in vlagala več v okolje in zdravstvene vidike, vključno z zanesljivo preskrbo s hrano. Tako si bomo verjetno predstavljali srednjeročno prihodnost.

Toda seveda vse ni ustrezalo vsem udeležencem. Poskušali smo biti čim objektivnejši. Objavili smo vse posvetovalno gradivo. O njem se je razpravljalo na novembrski konferenci, ki ji je predsedoval predsednik Barroso, in vse je objavljeno, vključno z našimi raziskavami o prispevkih neodvisnih skupin strokovnjakov, vsem posvetovalnim gradivom in našim povzetkom. Torej je javno; je na razpolago. To še ni naše mnenje. Poskušali smo biti objektivni in se nismo želeli pridružiti nobenemu mnenju, toda želeli smo videti odziv javnosti. Hoteli smo vam dati objektivno mnenje, kako nas vidijo od zunaj z našimi politikami ali proračunom, in da to uporabimo pri naših prihodnjih pripravah političnih odločitev.

Glede tretjega vprašanja o prednostnih nalogah imate povsem prav. Vsi razpravljajo o tem. Vemo, kaj moramo storiti. Vedo države članice, vedo vlade, vendar se ne strinjajo vedno, ko gre za denar. Pogajanja o dokončni pripravi proračuna se ponavadi osredotočajo na pogajanja *juste retour*. Kdo vrne enako? Še zlasti zdaj med tem gospodarskim nazadovanjem – ko imamo tako resne probleme z energijo in zunanjim svetom –, še zlasti zdaj se moramo ponovno osredotočiti in ne smemo pozabiti, da je strateški cilj, ki ga moramo izpolniti vsi skupaj, Komisija in vi, priprava strateškega dokumenta o preoblikovanju proračuna.

Predsednica. – Vprašanje št. 34 predložila **Mairead McGuinness (H-0996/08)**

Zadeva: Reforma proračuna EU

Ali je Komisija zadovoljna, da nedavno javno posvetovanje o „reformi proračuna v spreminjajoči se Evropi“ odraža stališče večine evropskih državljanov; ali „eno sporočilo“, zbrano izmed „stotin glasov“, resnično odraža mnenje celotne EU?

Kakšni so bistveni zaključki in kateri bodo po mnenju Komisije veliki premiki v izdatkih EU v prihodnje?

Predvsem za katere reforme Komisija pričakuje, da bodo ključne reforme izdatkov za kmetijstvo?

Dalia Grybauskaitė, članica Komisije. – Vprašanje mi je bilo zastavljeno z glavnim poudarkom na kmetijskih rezultatih posvetovanj o kmetijstvu, toda v vprašanje so bili vključeni splošnejši elementi, zato bi želela začeti z nekaterimi splošnimi pripombami.

Glede posvetovanj, ki smo jih začeli, smo bili zelo zadovoljni, saj je bilo prvič v evropski zgodovini, da je razprava potekala tako odprto z vsemi tistimi, ki so bili sposobni in so želeli sodelovati v postopku Veliko

so prispevali NVO, vlade, neodvisne skupine strokovnjakov, civilna družba, in to je bilo in bo zelo koristno za nas.

Seveda odraža zelo široko paleto mnenj in vidikov, ki jih ni mogoče skrajšati na eno ali dve posamezni sporočili, vendar pa je prispevek v veliki meri potrdil splošni pristop Komisije k preoblikovanju proračuna, namenjen strateški viziji za povečanje evropske vrednosti, ki je dodana z vsakim evrom, porabljenim v evropskem proračunu. Nudijo merila za razširitev idej in stališč glede uravnoveženja stabilnosti in odzivnosti evropskega proračuna.

Mnogi, ki so sodelovali, se strinjajo, da se je proračun sčasoma znatno razvil, vendar pa jih je samo nekaj povsem zadovoljnih s trenutno strukturo proračuna. Posvetovanja zbirajo mnenja o prednostnih nalogah v smislu izzivov, ki jih mora obravnavati Evropa, s podnebnimi spremembami, globalno konkurenčnostjo na vrhu seznama.

Prispevki prav tako predlagajo celo vrsto možnih preoblikovanj, ki zadevajo specifične proračunske porabe, finančni sistem in način, na katerega se uresničuje proračun. Podrobnejše informacije so na voljo na spletnih straneh Komisije, kot sem že omenila.

Nazadnje glede kmetijstva posvetovanje kaže sorazmerno soglasje o rasti glede potrebe po nadaljnjem preoblikovanju SKP. Nekateri menijo, da je najbolje nadaljevati s preoblikovanjem v skladu z enakimi smernicami kot pri prejšnjem preoblikovalnem zdravstvenem pregledu ali vmesnem pregledu, drugi pa podpirajo radikalnejše spremembe. Večina tistih, ki so prispevali, poudarja potrebo po usmeritvi SKP ali njenem osredotočenju na konkurenčnost evropskega kmetijstva, odzivanje na podnebne spremembe, zanesljivo preskrbo s hrano in zahteve glede kakovosti ter druge okoljske cilje. Mnenja pa se razhajajo o naravi in obsegu spremembe, ki je potrebna.

Pričakovanja Komisije glede ključnih področij porabe, predvsem v kmetijstvu, so predmet nenehnega dela, ki temelji na posvetovanju, tehnični oceni, znanstvenih prispevkih in razpravah o sektorski politiki. Ti bodo del političnega odziva, ki bo sledil kasneje letos. Komisija bo nato pripravila naš strateški dokument in zelo upam, da bomo v sodelovanju z vami lahko skupaj opravili svojo dolžnost.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Hvala, komisarka, ne samo za vaš odgovor, ampak tudi za vaše pripombe v zvezi z besedami Marian Harkin o zanesljivi preskrbi s hrano. Menim, da je na trgu velika vrzel.

Naj vas opozorim na poročilo, ki sem ga sestavila in o katerem je danes pozitivno glasoval ta Parlament z ogromno večino ljudi, ki podpirajo SKP in njeno vlogo v zanesljivi preskrbi s hrano na globalni ravni, in na razpravo, ki smo jo imeli o nižajočih se dohodkih mlečnih kmetij. Potrebujemo realistično oceno za tiste, ki predlagajo divja preoblikovanja. Govorimo o hrani za evropske državljane in dohodkih za tiste, ki živijo v podeželskem okolju in ga upravljajo. Želela bi, da jih imate v mislih, ko bomo nadaljevali.

Göran Färm (PSE). - (SV) Za komisarko imam kratko vprašanje. Udeležil sem se odlične konference Komisije v decembru o vmesnem pregledu proračuna. Na tej konferenci je imela komisarka odličen in proaktiven govor o pomembnosti predložitve predlogov o spremembah zdaj. Vendar pa zdaj slišimo govorice, da bo predlog o vmesnem pregledu proračuna predložen šele po volitvah v Evropski parlament in po nemških zveznih volitvah v septembru. Moje vprašanje je enostavno: ali bo Komisija predložila predlog za vmesni pregled proračuna pred poletjem ali šele po nemških zveznih volitvah?

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (LT) Komisarka, želel bi se vam zahvaliti za vaše natančne in odkrite odgovore in povedati, da razprave o preoblikovanju proračuna potekajo že nekaj časa, že več kot eno leto. Kakšen je vpliv finančne krize na te razprave? Prav tako bi želel vedeti, ali se bo med preoblikovanjem proračuna iskalo izhode, da bi se v prihodnje lahko izognili finančnim krizam, kot je ta, ki jo doživljamo zdaj.

Dalia Grybauskaitė, članica Komisije. - Glede realistične ocene se povsem strinjam, da morajo biti vse odločitve, ki jih sprejememo, še zlasti strateške, zelo politično odgovorne. Ne bi smeli spremeniti najboljšega, toda znebiti se moramo tistega, kar je staro ali ne preveč učinkovito.

Glede vmesnega pregleda menim, da je prišlo do nesporazuma. Nikoli nismo bili pozvani, da pripravimo vmesni pregled evropskega proračuna. Pozvani smo bili, da pripravimo celoten dokument o preoblikovanju proračuna do konca leta 2009, in časovna razporeditev je naša stvar – kje je politično primernejše ali kje lahko imamo učinkovitejši in uspešnejši odziv. Osebnostno bi želela, da je pripravljen prej – morda spomladi. Vendar moram opraviti resnično realistično oceno, ker imamo volitve, morda ratifikacijo Lizbonske pogodbe itd. Ne bi smeli zapraviti dobrega predloga in operativnim dogodkom dovoliti, da ga zasenčijo. Pustimo, da

predsednik Barroso odloči o dokončnem datumu, vendar smo pripravljeni in ta Komisija je pripravljena opraviti svoje delo.

(LT) Gospod Paleckis, vaša vprašanja so resnično pomembna, zelo globoka, lahko bi celo rekla tako globoka in pomembna, da niti celoten evropski proračun ne bi mogel zagotoviti odgovora. V resnici so vaša vprašanja strateška, ker se noben proračun ne bi mogel učinkovito odzvati zdaj ali v prihodnosti na krizo takšne vrste, kot se je dogodila.

Evropski proračun predstavlja samo 1 % bruto domačega proizvoda, toda do finančne krize je v pretežni meri prišlo ne zaradi pomanjkanja denarja, temveč bi morda rekla zaradi vprašanja nadzora, globalizacije finančnega sistema, njegove monopolizacije in mnogih drugih razlogov.

Evropski proračun, kot proračun zelo majhne mednarodne organizacije, ima nedvomno določen izbor instrumentov, toda resnično ni velik. Ta izbor v veliki meri ni sestavljen iz dejanskih financ ali denarja, ampak predvsem iz regulativnih ukrepov, kontrolnih ukrepov, priporočilnih ukrepov, tudi vključno na področju makroekonomske politike. To je verjetno še bolj pomembno kot koliko denarja dejansko imamo ali ga lahko vložimo.

Trenutno imamo Sklad za prilagoditev globalizaciji, imamo instrument prožnosti in druge, vendar niso resnično učinkoviti ali uspešni. Prav iz tega razloga je Komisija v načrtu oživitve predlagala, da se tistih 5 milijard EUR vložijo v strateške strukturne spremembe za energetske povezanost in druge energetske infrastrukturne projekte, državam pa se ne mudi in niso preveč pripravljene razpravljati o tej temi.

Sama kriza kaže, da je vlaganje v strateške energetske projekte in druge evropske strateške skupne projekte izredno pomembno. Resnično upam, da bo ta kriza ena od tistih lekcij, ki bi jo morala Evropa vzeti zelo resno. Prav tako upam, da bo pomagala zbrati in v prihodnje uporabiti evropski proračun tam, kjer lahko pridobimo največ koristi, saj je preveč majhen, da bi pokril vse in rešil vse.

Zato ni lahko odgovoriti na vaša zelo splošna vprašanja, toda, kot sem omenila, resnično upam, da bosta ta krizna situacija v svetu in gospodarska recesija, ki jo je zdaj mogoče videti po vsej Evropi, resnično pomagali politikom vložiti več v evropsko strategijo.

Predsednica. – Vprašanje št. 35 predložil **Seán Ó Neachtain** (H-0972/08)

Zadeva: Kriminal v kibernetnem prostoru

Z nenehnimi napredki v tehnologiji in vse več ljudmi, ki uporabljajo internet, postaja vse težje nadzorovati internet. Kako se Komisija bori proti kriminalu v kibernetnem prostoru na ravni EU?

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospa predsednica, da odgovorim na vprašanje gospoda Ó Neachtaina, Komisija že mnogo let izvaja politiko o boju proti kriminalu v kibernetnem prostoru v tesnem sodelovanju z državami članicami in drugimi institucijami Evropske unije.

Komisija v boju proti kriminalu v kibernetnem prostoru pomaga na štiri načine: s spodbujanjem sodelovanja med državami članicami, s spodbujanjem javno-zasebnih partnerstev, z razvojem različnih pravnih instrumentov in nazadnje z razvojem sodelovanja s tretjimi državami.

Sporočilo iz leta 2007 z naslovom „Na poti k splošni politiki o boju proti kibernetnemu kriminalu“ je Komisiji omogočilo spodbujati izmenjavo informacij na področju kriminala v kibernetnem prostoru med organi pregona držav članic, bodisi dvostransko ali preko Evropa.

Države članice morajo določiti osrednje kontaktne točke, preko katerih lahko druge države članice zaprosijo za pomoč ali informacije. Komisija je prav tako pomagala sestaviti sklepe Sveta o strategiji za boj proti kriminalu v kibernetnem prostoru, ki so bili sprejeti novembra lanskega leta.

Ta strategija predlaga vrsto ukrepov, namenjenih podpiranju sodelovanja med državami članicami v boju proti kaznivim dejanjem kot so otroška pornografija, terorizem, napadi na informacijske sisteme in goljufije. Vzpostaviti je treba platformo za sporočanje prekrškov, odkritih na spletu, da se centralizira kibernetne prekrške, tako da jih lahko pregleda Europol.

Sočasno Komisija razvija partnersko politiko med organi pregona in zasebnim sektorjem za ukrepanje proti kriminalu v kibernetnem prostoru.

Svet za pravosodje in notranje zadeve z dne 8. decembra 2008 je predložil predloge o javno-zasebnem partnerstvu proti kriminalu v kibernetnem prostoru. Komisija želi prav tako vzpostaviti evropsko finančno

koalicijo proti komercialnim podobam otroške pornografije. Namen te koalicije je združiti prizadevanja različnih javnih in zasebnih strani za boj proti produkciji, distribuciji in prodaji podob otroške pornografije na internetu.

Nazadnje, Komisija je imela veliko vlogo pri oblikovanju zakonodaje, ki določa minimalne standarde za usklajevanje veljavne kazenske zakonodaje. Tako je bilo v primeru Okvirnega sklepa 2005/222/PNZ o napadih na informacijske sisteme in Okvirnega sklepa 2004/68/PNZ o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji.

Komisija zdaj preučuje, kako posodobiti in izvajati te instrumente.

Zaključil bom s tem, da ne smemo pozabiti, da je internet globalno informacijsko omrežje. Evropska unija ga sama ne more urejati. Zato Komisija upa, da bo spodbudila mednarodno sodelovanje na tem področju in bo letos organizirala srečanje z mednarodnimi organizacijami in agencijami EU, da bi poskusila uskladiti zadevne dejavnosti teh organov.

To je moj odgovor gospodu Ó Neachtainu.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Gospa predsednica, želel bi se zahvaliti komisarju za ta odgovor. Želel bi vam postaviti dodatno vprašanje, komisar. Glede kibernetkega nadlegovanja ali klevetanja, ki večinoma prizadene mlade ljudi, ki uporabljajo družabne strani kot sta Bebo in Facebook, bi bilo treba ustaviti klevetanje ali nadlegovanje, ki so jima izpostavljeni mladi ljudje na teh straneh. Kaj namerava storiti Evropska unija, da zagotovi, da bo skupnost posvečala več pozornosti temu nadlegovanju?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Želela bi vprašati, kako namerava ukrepati Komisija, da državam članicam omogoči sprejetje konvencije Sveta Evrope o kriminalu v kibernetnem prostoru, kakšen akcijski načrt namerava uporabiti Komisija za izboljšanje in boj proti kriminalu v kibernetnem prostoru in tudi kako nameravate ukrepati glede interoperabilnosti digitalnega podpisa.

Den Dover (PPE-DE). – Pozdravil bi odgovor, ki ga je podal komisar, pozval pa bi ga tudi k zagotovitvi, da se na tem področju ob vsakem času misli tudi na človekove pravice. Z drugimi besedami, vsekakor sem za izkoreninjenje kriminala v kibernetnem prostoru, toda ali lahko zagotovimo, da internetna podjetja niso, s policijo in podobnim, preveč tiranska pri poslovanju z javnostjo, ki internet uporablja za svoje razvedrilo?

Jacques Barrot. – (FR) Gospa predsednica, prav imate in naravnost bom odgovoril na vprašanje o človekovih pravicah in boju proti kriminalu v kibernetnem prostoru. Resnično moramo posvetiti precej pozornosti zagotavljanju, da pri boju proti kriminalu v kibernetnem prostoru obstaja zaveza k spoštovanju človekovih pravic; šel bi celo tako daleč, da bi rekel, da moramo uveljavljati spoštovanje človekovih pravic.

V okviru večletnega stockholmskega programa, ki bo potekal od leta 2010 do leta 2014, bomo uvedli celo poglavje o boju proti kriminalu v kibernetnem prostoru s ciljem, kot sem rekel in bi še enkrat povedal gospodu Ó Neachtainu, da znotraj Europolu oblikujemo center za opazovanje, ki nam bo omogočil boljše usklajevanje spremljanja nacionalnih institucij, pristojnih za nadzor vprašljivih strani, s katerih se distribuira otroško pornografijo posebno ranljivim publikam. Prav imate; ugotoviti moramo tudi način, na katerega se mlade ljudi privablja na določene strani, pri čemer so prepuščeni tveganju napada na kakršen koli način s strani ustvarjalcev teh strani in tistih, ki jih obiskujejo. To vam lahko povem. Še enkrat bi želel povedati, da to dejansko predstavlja celotno strategijo, ki se jo bo izvajalo na še bolj odločen način kot v preteklosti v skladu z našim boljšim razumevanjem tveganj spleta.

Veliko pričakujem od evropske finančne koalicije proti komercialnim podobam otroške pornografije. Povezali bomo različne javne ali zasebne organizacije, da bi se spopadli s produkcijo, distribucijo in prodajo podob otroške pornografije na internetu, in tudi poskušali najti in prijati storilce kaznivih dejanj. Če bomo dosegli dogovor o financiranju v komitološkem postopku, upam, da bomo vzpostavili to koalicijo februarja 2009. Parlamentu se zahvaljujem za vso podporo, ki jo bo lahko nudil glede te zadeve.

Predsednica. – Vprašanje št. 36 predložil **Liam Aylward (H-0978/08)**

Zadeva: Teroristične grožnje

Lanskega novembra smo bili priča terorističnim napadom v Mumbaju, kjer so bila ogrožena življenja mnogih državljanov EU. Glede na bombna napada v Madridu leta 2004 in Londonu leta 2005 je jasno, da nam grozijo podobni napadi na EU. Ali nam lahko Komisija pove, kaj delamo za krepitev in uveljavljanje izmenjave informacij med policijskimi organi držav članic za odziv na takšne napade?

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospa predsednica, odgovoril bom gospodu Aylwardu. Ključ do učinkovitega boja proti terorizmu in drugim oblikam resnih zločinov je zagotavljanje, da imajo pravi ljudje dostop do pravih informacij ob pravem času, kar je ogromen izziv na ravni Evropske unije.

Trudili smo se spodbuditi in olajšati učinkovito izmenjavo informacij med policijskimi organi različnih držav članic. Okvirni sklep z dne 18. decembra 2006, znan kot švedski sklep, ki so ga države članice morale začeti izvajati do sredine decembra 2008, to je pred kratkim, vzpostavlja skupni pravni okvir za hitro izmenjavo informacij in obveščevalnih podatkov med organi pregona držav članic.

Ta okvirni sklep določa, da morajo policijski organi države članice, ko prejmejo zaprosilo, to zaprosilo obravnavati po enakih merilih kot se uporabljajo za nacionalna zaprosila. To je en način, na katerega obravnavamo to vprašanje.

Drugi primer je Sklep Sveta iz „Prüma“ z dne 23. junija 2008, ki določa podroben mehanizem za izmenjavo posebnih vrst podatkov, vključno s prstnimi odtisi, profili DNK in informacijami iz registrov motornih vozil, vse to pa lahko vodi k uspešnemu preiskovanju kaznivih dejanj.

V skladu s sklepom Sveta iz Prüma države članice druga drugi odobrijo omejen dostop do svojih podatkovnih baz DNK in prstnih odtisov, da bi preverile ujemanje. To je zelo uporabno, saj ta sklep Sveta omogoča izredno učinkovito izmenjavo DNK in prstnih odtisov.

Prav tako ima ključno vlogo Europol. Europolov informacijski sistem, EIS, državam članicam omogoča, da ugotovijo, ali imajo organi pregona drugih držav članic kakršne koli informacije, potrebne na operativni ravni. Da bi Europol lahko izpolnjeval svojo nalogo, morajo države članice seveda zadovoljivo prispevati v EIS.

Ni potrebno reči, da moramo zdaj načrtovati nove ukrepe za izmenjavo informacij v naslednjem petletnem programu, ki bo nasledil Haški program. Ta petletni program bo moral zagotoviti usklajen, dosleden pristop do izmenjave informacij in bi moral vključiti strategijo Evropske unije o informacijskem upravljanju. Vendar pa izmenjava informacij vsekakor vzbuja skrbi glede varstva osebnih podatkov.

Strategija mora zagotoviti splošen pristop do izmenjave informacij, ki izpolnjuje potrebe policije in temelji na interoperabilnosti sistemov IT.

To je moj odgovor gospodu Aylwardu.

Liam Aylward (UEN). – Komisarju bi se zahvalil za ta odgovor. V zelo kratkem dodatnem vprašanju, kaj dela Evropska unija, da bi zasegla sredstva teroristov v Uniji, in ali lahko komisar okvirno navede, koliko uradov za kriminalna sredstva trenutno deluje v Evropski uniji?

Avril Doyle (PPE-DE). – Komisarja bi prosila, da navede, ali je deležen polnega sodelovanja med vsemi 27 državami članicami v zvezi z izmenjavo informacij med policijskimi organi. Če ne, katere države so ubrale drugačno smer, in ali je irska vlada zahtevala izvzetje na tem področju?

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Komisar, želel bi vas vprašati, ali obstaja varnostna politika v zvezi s terorističnimi grožnjami napadov na jedrske elektrarne.

Jacques Barrot. – (FR) Trenutno smo sredi študije o zaplembi sredstev, zbranih s temi nezakonitimi dejavnostmi. Sodnik Jean-Louis Bruguière je prejel nalogo, da spremlja program za sledenje financiranja terorističnih dejavnosti omrežja SWIFT. Njegove ugotovitve bodo kmalu na razpolago. Evropska unija ima koristi od informacij, pridobljenih s programom za sledenje financiranja terorističnih dejavnosti, in sodnik Bruguière je bil odgovoren za preverjanje, da je bilo vse izvedeno v skladu z varstvom podatkov. Rečem lahko, da nam bo to dolgoročno pomagalo zapleniti sredstva številnih posameznikov, ki so ustvarili nezakonite dobičke.

Glede izmenjave informacij sem vam že povedal, da bi bil lahko Europolov informacijski sistem precej učinkovitejši, če bi države članice prispevale informacije na zaupnejši in preglednejši način. Delali bomo na tem. Vsekakor je ena mojih glavnih skrbi izgradnja tega zaupanja med različnimi obveščevalnimi organi v državah članicah, da bi se premaknili k učinkovitejši izmenjavi informacij. Nič nisem slišal o klavzuli o izvzetju na tem področju. Menim, da sem bolj ali manj odgovoril na vaša vprašanja.

Glede groženj napadov na jedrske elektrarne je Komisija predložila tudi besedilo, katerega namen je izboljšanje nadzora nad ključno infrastrukturo, ki seveda vključuje tudi jedrske elektrarne.

Predsednica. – Vprašanje št. 37 predložil **Armando França** (H-0979/08)

Zadeva: Politika priseljevanja EU

Glede na to, da bi morala politika priseljevanja EU imeti velik humanitarni element in zagotavljati spoštovanje človekovih pravic; da bi morala pomagati spodbujati ukrepe za vključevanje, namesto represivnih ukrepov, in prav tako ukrepe, namenjene enakopravnemu obravnavanju pravic in obveznosti priseljencev s pravicami in obveznostmi državljanov, in spodbujati sodelovanje med državami članicami ter slednjimi in državami izvora; da bi morala spodbujati rešitve, ki krepijo medkulturni dialog in spoštovanje razlik, manjšin in svobode, in glede na to, da je Francoska republika že podpisala protokole z različnimi afriškimi državami, natančneje s Kongom (Brazzaville), Tunizijo, Beninom, Mavricijem, Senegalom in Gabonom, namenjene spodbujanju razvoja in možnosti zakonitega priseljevanja, kakšno podporo je Komisija zagotovila za tiste države članice, ki želijo začeti takšne postopke?

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) V odgovor na vprašanje gospoda França, globalni pristop k vprašanju migracij, ki ga je sprejela Evropska unija leta 2005, je namenjen zagotavljanju primernejšega odzivanja na izzive, ki jih migracija predstavlja za EU kot celoto. Ta globalni pristop temelji na izboljšanju dialoga in sodelovanja s tretjimi državami v vseh pogledih migracije, da bi vzpostavili partnerstvo za boljše upravljanje migracij.

Da bi globalnemu pristopu k vprašanju migracije dala praktično vsebino, Komisija podpira pobude o sodelovanju s tretjimi državami na področjih migracije in azila. Primeri za to vključujejo program Aeneas, ki je v letih od 2004 do 2006 financiral več kot 100 projektov, ali program za migracijo in azil, ki ga je nasledil in kateremu je bil dodeljen proračun 205 milijonov EUR za obdobje 2007-2010.

Izmed pobud, izbranih v kontekstu letnega javnega razpisa, države članice številne uveljavijo in izvajajo v sodelovanju s tretjimi državami. Poglejmo si primer: na podlagi programa Aeneas Komisija financira špansko-maroški projekt, ki ureja sezonsko priseljevanje med provincama Ben Slimane v Maroku in Huelva v Španiji. Ta program prav tako podpira sodelovanje med Španijo in Kolumbijo za razvoj krožne migracije. Podobno smo financirali začasno vrnitev visoko usposobljenih domačinov, ki živijo na Portugalskem, na Zelenortske otoke, da bi informirali in usposabljali potencialne izseljence v njihovi matični državi. Poleg teh ukrepov v praksi udeležujejo globalni pristop k vprašanju migracij tudi geografski finančni instrumenti, kot sta Evropski razvojni sklad in evropski sosedski in partnerski instrument. Evropska komisija je na primer pred kratkim podprla ustanovitev središča za obveščanje o migracijah in njihovo upravljanje v Maliju, projekt, v katerega so zelo aktivno vključene številne države članice.

Poleg tega je Komisija kot del globalnega pristopa predlagala nova orodja za spodbujanje partnerstva s tretjimi državami in razvoj večjih sinergij med aktivnostmi Skupnosti in aktivnostmi držav članic. Zdaj imamo partnerstvo za mobilnost, novo orodje, ki ga uvaža Evropska unija trenutno na pilotni osnovi. Ta partnerstva za mobilnost so sredstvo za razvoj dialoga in sodelovanja med Unijo in tretjimi državami na področjih zakonitih migracij, razvoja ter preprečevanja in zmanjšanja nezakonitega priseljevanja. Prva partnerstva smo podpisali z Zelenortskimi otoki in z Republiko Moldavijo, v njih pa smo opredelili posebne predloge za sodelovanje. V skladu s partnerstvom z Zelenortskimi otoki na primer je Portugalska predlagala podpis novega protokola, ki bi razširil področje uporabe obstoječega protokola o začasni migraciji delavcev Zelenortskih otokov z zagotavljanjem dela na Portugalskem. Druga razpoložljiva orodja vključujejo migracijske profile, ki so sestavljeni iz analiz migracijskih situacij v določeni državi, in platforme za sodelovanje, da bi v zadevnih tretjih državah združili predstavnike držav in glavne vlagatelje, ki se ukvarjajo z migracijo. Na pobudo Združenega kraljestva smo vzpostavili platformo za sodelovanje v Etiopiji, še eno pa načrtujemo v Južni Afriki.

Nazadnje, integracijski sklad in Evropski sklad za vračanje seveda lahko pomagata državam članicam uvesti ukrepe pred odhodom v tretjih državah, da bi potencialnim izseljencem pomagali najti delo v njihovi ciljni državi in olajšali njihovo državljansko in kulturno vključevanje ali, na drugi strani, da bi uvedli kratkoročne podporne ukrepe za povratnike.

Tu imate, gospod Mr França, hotel sem vam predstaviti celotno vrsto primerov, predvsem pa bi rad povedal, da sem povsem prepričan o potrebi Evrope po upravljanju migracijskih tokov s tem globalnim pristopom, ki povezuje migracijo in razvoj ter resnično omogoča usklajeno upravljanje migracije. Menim, da je to smer, ki bi jo morali ubrati, in evropsko upravljanje migracije bo postalo primer, ki mu bo sledil svet.

Armando França (PSE). – (PT) Gospod Barrot, strinjam se z vami; strinjam se z vašim nezadovoljstvom. Resnično moramo biti nezadovoljni z vsemi temi ukrepi, ki se hitro širijo.

Resnica je, da se nezakonito priseljevanje v Evropo nadaljuje. Trgovina z ljudmi se nadaljuje. Obstajajo področja, kjer je veliko priseljevanja, predvsem v Sredozemlju in v smeri Italije. Francija je pripravila vrsto pomembnih dvostranskih sporazumov o sodelovanju, toda druge države članice tega niso storile. Komisija mora nadaljevati, ne da bi izgubila svoj zanos glede te politike sodelovanja in pomoči za države članice...

(Predsednica je prekinila govornika)

Colm Burke (PPE-DE). - Gospa predsednica, vprašanje se nanaša na velik humanitarni element in zagotavljanje spoštovanja človekovih pravic politike EU. Pred kratkim je bil na Irskem nekdo deportiran, čeprav bi bile hčere te osebe žrtve pohabljanja ženskih spolnih organov.

Ali je Komisija spodbudila države članice, da sprejmejo skupno stališče o tem? V nekaterih državah v Evropi to še vedno ni nezakonito in ali bi Komisija spodbudila države članice, da sprejmejo skupno stališče o obravnavanju tega zelo težkega vprašanja?

Jacques Barrot. – (FR) Najprej bi želel zagotoviti gospodu Franči, da se bom po svojih najboljših močeh potrudil, da se zdaj razvije globalni pristop prek partnerstev za mobilnost med Unijo kot celoto in tretjimi državami. Prav imate, nekatere države članice so sklenile dvostranske sporazume, vendar bi do tega moralo priti v vsej Evropi, in imeli ste prav, da ste poudarili tveganja nezakonitega priseljevanja, ki so posledica neuspešne organizacije zakonite migracije.

Kot naslednje, primer, ki ste ga omenili, gospod Burke, je primer, ki jasno kaže potrebo po razumnosti v politiki vračanja. Ne more biti primerov vračanja ljudi v tretje države, kjer bo nato ogroženo njihovo življenje ali njihovo telo. Zato moramo to politiko voditi razumno.

Ne želim se vrniti k direktivi o vračanju. Bila je sporna, vendar nam, če je pravilno prenesena v državah članicah, v določenem obsegu omogoča spremljanje načina vodenja teh politik vračanja.

V vsakem primeru nameravam pozorno spremljati to zadevo.

Predsednica. – Na vprašanja, ki zaradi pomanjkanja časa niso bila obravnavana, bo odgovorjeno pisno (glej Prilogo).

Tretji del

Predsednica. – Vprašanje št. 51 predložil **Emmanouil Angelakas** (H-0983/08)

Zadeva: Odprtje zaprtih poklicev

Za doseganje cilja enotnega trga za prosti pretok oseb, blaga in storitev Komisija spodbuja odprtje zaprtih poklicev v tistih državah članicah, kjer obstajajo, kar je na splošno premik v pravo smer.

Ali obstajajo primeri, v katerih bi zaprti poklici lahko ostali takšni, če kot celota uspešno služijo družbi z opravljanjem storitev, ne da bi povzročali probleme? Kakšne so možne negativne posledice odprtja nekaterih zaprtih poklicev? Ali je Komisija izvedla študije o vplivu na lokalne skupnosti, predvsem v regijah s posebnimi dejavniki (tj. gorskih in otoških regijah itd.)?

Charlie McCreevy, član Komisije. – Najprej moram razjasniti, da si Komisija ne prizadeva za odprtje zaprtih poklicev kot splošni cilj. Vendar pa v kontekstu svoje politike notranjega trga meni, da je treba legitimno potrebo držav članic, da urejajo določene dejavnosti, uskladiti s potrebo po zagotavljanju prostega pretoka strokovnjakov po Evropi.

Ni treba reči, da morata imeti boljša kakovost in širša izbira strokovnih storitev pozitiven učinek na celotno gospodarstvo EU. V ta namen direktiva o storitvah zavezuje države članice, da pregledajo svojo nacionalno zakonodajo glede zahtev za določene poklice, kot so količinske in ozemeljske omejitve, da bi ocenile njeno primernost glede na pogoje stalne sodne prakse Sodišča Evropskih skupnosti. Do 28. decembra 2009 bodo morale države članice Komisiji predložiti svoje poročilo o rezultatih tega pregleda in ocenjevanja. To jim bo dalo priložnost, da opredelijo možne negativne posledice odprtja določenih zaprtih poklicev in upravičijo kakršne koli omejitve.

Na podlagi teh nacionalnih poročil bodo Komisija in vse države članice izvedle postopek medsebojnega ocenjevanja ter bodo preučile in razpravljale o spremembah, uvedenih v zakonodajo držav članic, ter o kakršnih koli zahtevah, ki jih je treba ohraniti. 28. decembra 2010 bo Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predstavila povzetek poročila o rezultatih tega postopka medsebojnega ocenjevanja. Vsekakor se bo

v tem kontekstu razpravljalo o posebnih zahtevah za urejanje poklicev, o katerih je treba razmisliti. Poleg tega so bili, zopet s ciljem zagotavljanja delovanja notranjega trga, sproženi postopki za ugotavljanje kršitev, kadarkoli se ugotovi, da nacionalni predpisi določajo diskriminatorne ali nesorazmerne omejitve na področju zakonsko urejenih poklicev, ki na primer zadevajo dostop do lastnine, nezdržljivost ali obvezne tarife.

Nazadnje si delo Komisije na področju konkurence prizadeva tudi za spodbujanje primernih vzorcev pregleda obstoječih strokovnih predpisov v vsaki državi članici, kakor je predvideno v dveh poročilih Komisije o konkurenci v strokovnih storitvah. Nacionalni organi, pristojni za konkurenco, so pozvani, da v skladu s pravili o konkurenci preverijo, ali je ureditev jasno opredelila cilj javnega interesa in najmanj omejevalna sredstva za doseg tega cilja.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Gospa predsednica, komisar, zavedam se, da je tisto, kar poskuša obravnavati Komisija, vzpostavitev enotnega notranjega trga in prosti pretok strokovnjakov.

Po drugi strani pa obstajajo določeni poklici, ki sem jih imenoval zaprti in do katerih je mogoče dostopati šele, ko je bila plačana vsota denarja. Govorim o licencah taksistov, ki so v mnogih državah članicah drage, in poklicu farmacevta, ki se opravlja v skladu z demografskimi in razporeditvenimi ukrepi. Želel bi slišati mišljenje komisarja o tem vprašanju.

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Ali menite, da bi morali biti lokalno znanje in regionalni predpisi osnovna zahteva za zagotavljanje, da se te poklice lahko ustrezno opravlja?

Avril Doyle (PPE-DE). – Nisem prepričana, ali so svetovalec pri dirkah in upravljavec totalizatorja in upravljavec stav z nagradnim skladom poklici, toda to je vsekakor vprašanje v smislu enotnega trga in prostega pretoka storitev. Kam je prišla ta razprava? Vem, da so bile vključene pisarne Komisije in še vedno dobivam precej problematičnih predstavitev na tem področju. Drugič, kar zadeva priznanje direktive o poklicnih kvalifikacijah in celotno področje medsebojnega ocenjevanja, ki ga je omenil komisar, ali je tam pričakovati kakršne koli probleme? Ali primerjamo podobno s podobnim, če odpremo poklice v eni državi članici za drugo?

Charlie McCreedy, član Komisije. – Različni poslanci, ki so načeli to temo, govorijo o dveh ločenih vprašanjih. Eno je področje uporabe direktive o storitvah, drugo je ureditev poklicnih kvalifikacij. Področje uporabe direktive o storitvah obsega vse storitve v Evropski uniji z določenimi omejenimi izjemami. Vprašanje o farmacevtilah je postavil gospod Angelakas. Verjetno mu je znano, da so bili na tem področju sproženi nekateri postopki za ugotavljanje kršitev proti nekaterim državam članicam.

Glede vprašanja medsebojnega ocenjevanja, predvidenega v direktivi o storitvah, mora vsaka država članica pregledati vsa svoja pravila in predpise pred 28. decembrom tega leta in nato bomo imeli medsebojno ocenjevanje, da vidimo, kaj je sorazmerno in kaj ne.

Vprašanje, ki ga zastavlja gospa Doyle, je vprašanje o kršitvah na področju iger na srečo. Zagotovo se zaveda, da v takšni ali drugačni obliki v tem trenutku ukrepamo proti najmanj 15 državam članicam. O tej zadevi obstaja sodna praksa. Igre na srečo so storitev, ki sodi v področje uporabe direktive o storitvah kot vse drugo, in te zadeve je treba obravnavati. Postopki proti državam članicam na tem področju so v različnih fazah. Preplavljeni smo tudi s številnimi drugimi kršitvami na tem področju.

Predsednica. – Vprašanje št. 52 predložil **Georgios Papastamkos (H-0984/08)**

Zadeva: Organi, pristojni za ugotavljanje solventnosti

Komisar, pristojen za notranji trg in storitve, gospod Charlie McCreedy, je pred kratkim v zvezi z ureditvijo bonitetnih agencij izjavil naslednje. „Hočem, da ima Evropa vodilno vlogo v tem sektorju. Predlog presega pravila, ki obstajajo v katerem koli drugem pravnem redu. Ta zelo stroga pravila so potrebna za ponovno vzpostavitev zaupanja trga v oceno kreditne sposobnosti v EU.“

Ali lahko Komisija pove, zakaj ni predlagala sprejetja strožjega regulativnega okvira v fazi pred finančno krizo?

Charlie McCreedy, član Komisije. – Komisija je v zadnjih nekaj letih pozorno spremljala dejavnosti bonitetnih agencij. Po Resoluciji Evropskega parlamenta o bonitetnih agencijah v februarju 2004 je Komisija zelo skrbno preučila, kakšni zakonodajni ukrepi bi bili potrebni za ureditev dejavnosti bonitetnih agencij.

V skladu z nasvetom, ki ga je marca 2005 prejela od Odbora evropskih zakonodajalcev za vrednostne papirje (CESR), je Komisija leta 2006 sprejela sporočilo o bonitetnih agencijah. V tem sporočilu je Komisija ugotovila,

da bi lahko različne direktive o finančnih storitvah skupaj s samoregulacijo bonitetnih agencij, na podlagi kodeksa ravnanja Mednarodne organizacije komisij za vrednostne papirje, metode za bonitetne agencije zagotovile zadovoljiv odgovor na glavna nerešena vprašanja glede bonitetnih agencij. Navedeno je, da bi za ta pristop bilo potrebno stalno spremljanje dogajanja s strani Komisije.

Poleg tega je Komisija pozvala Odbor evropskih zakonodajalcev za vrednostne papirje, da nadzoruje skladnost s kodeksom Mednarodne organizacije komisij za vrednostne papirje in da poroča na letni osnovi. Sočasno je Komisija v sporočilu navedla, da bo preučila predložitev zakonodajnih ukrepov, če bo postalo jasno, da skladnost s pravili EU ali kodeksom Odbora evropskih zakonodajalcev za vrednostne papirje ni zadovoljiva ali če bi se pojavile nove okoliščine, vključno z resnimi problemi zloma trga ali pomembnimi spremembami v ureditvi bonitetnih agencij v drugih delih sveta.

Finančna kriza je vrgla novo luč na bonitetne agencije. Od avgusta 2007 so finančni trgi po vsem svetu trpeli zaradi velike krize zaradi pomanjkanja zaupanja. Ta finančna kriza je zapleten pojav, ki vključuje več akterjev. Bonitetne agencije so blizu viru problemov, ki so se pojavili s trgi z velikim tveganjem. Kriza je poudarila slabo delo bonitetnih agencij. Vzrok je bilo mogoče najti v nezadovoljivem načinu, na katerega so agencije urejale svoja navzkrižja interesov, pomanjkanju kakovosti metodologij, ki jih objavljajo, nezadostni preglednosti njihovih dejavnosti ali neustreznem notranjem upravljanju v agencijah.

Posojilna kriza je pokazala, da je treba okvir za delovanje bonitetnih agencij znatno okrepiti. Zato sem junija 2008 oznanil, da bo Komisija na tem področju izvedla ureditvene ukrepe, in 12. novembra 2008 je kolegij s soglasjem tega Parlamenta in Sveta sprejel predlog o regulativnih dejavnostih bonitetnih agencij.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Gospa predsednica, komisar, vi osebno ste v odgovoru na moje vprašanje leta 2006 rekli, da Komisija v skladu s priporočili Odbora evropskih zakonodajalcev za vrednostne papirje ne bo predložila novih zakonodajnih predlogov v sektorju bonitetnih agencij.

Prišlo je do velike finančne krize in zdaj nam tu govorite, da potrebujemo strožji zakonodajni okvir. Resnično potrebujemo strožji regulativni okvir. Moje vprašanje se glasi: ali priznavate, da je bil regulativni odziv Komisije v tej zadevi počasen?

Eoin Ryan (UEN). - Vem, da je Komisija predložila predloge o bonitetnih agencijah in druge pobude, ki naslavlajo nestabilnost na finančnih trgih, da bi s tem poskusila zagotoviti, da do podobne krize ne pride ponovno, kot so direktiva o kapitalskih zahtevah, sheme jamstva za depozite in plačilne bilance držav članic.

Bi ga smel vprašati, katere predloge namerava predložiti Komisija, da bi spodbudila rast in konkurenčnost v realnem gospodarstvu, predvsem v sektorju MSP, ki je zdaj še posebno pomemben, ker vedno več evropskih gospodarstev doživlja recesijo?

Charlie McCreevy, član Komisije. – Dovolite mi, da se v odgovoru gospodu Papastamkosu sklicujem na poročilo iz leta 2005. V takratnem času smo rekli, da bomo nadzorovali dejavnosti bonitetnih agencij, in leta 2007, ko je posojilna kriza dosegla vrhunec, sem se sestal z bonitetnimi agencijami in izrazil naše nezadovoljstvo glede tega, kako so po našem mnenju vodile svoje zadeve.

Vpraševalcu je gotovo znano, da sem decembra 2007 pisal Odboru evropskih zakonodajalcev za vrednostne papirje in strokovni skupini za evropske trge vrednostnih papirjev glede nadaljnjega nasveta, kaj storiti v zvezi z določenimi področji. V takratnem času sem v govorih in pripombah dal precej jasno vedeti, da enostavno ni možno, da pustimo obstoječe stanje.

Kot posledica smo leta 2008 predložili predlog Komisije in o tej zadevi zdaj razpravlja Parlament in Svet ministrov. Menim, da sem v preteklosti, ob nadzoru dejavnosti bonitetnih agencij, dal jasno vedeti, da bomo zadevo obravnavali glede na spreminjajoče se okoliščine. In z besedami osebe iz prejšnjega stoletja, precej bolj znane od mene – ko se spremenijo dejstva, se spremenimo tudi mi. In to se je zgodilo.

Gospod Ryan, glede tega, kaj bomo storili na področju finančne ureditve, ki jo je omenil – predlogi o bonitetnih agencijah in direktiva o kapitalskih zahtevah –, je zastavil legitimno vprašanje o tem, kaj dela Evropska unija, da bi obravnavala probleme realnega gospodarstva, kajti čeprav so spremembe v zvezi s finančno ureditvijo na področjih, kjer so bile vrzeli v finančni ureditvi, bile pravočasne, se samo po sebi ne bo okrepilo in zagnalo evropskega gospodarstva.

Gospod Ryan zagotovo ve, da je bila v preteklih nekaj mesecih Komisija središče usklajevanja pristopa finančne spodbude, ki ga je Evropski svet sprejel na decembrskem zasedanju. Seveda še vedno ostaja v pristojnosti držav članic, da vplivajo na svojo finančno spodbudo, če menijo, da je to ustrezno, saj te zadeve

ostajajo v pristojnosti vlad držav članic. Toda Komisija je kot odziv na ta sveženj spodbud namenila nekaj sredstev v okviru svojih pristojnosti in s soglasjem drugih evropskih akterjev uskladila zagon stvari tukaj.

Spominjam se, da smo celo pred tem v Komisiji sprejeli nekaj pobud, ki bi morale pomagati spodbuditi dejavnosti majhnih podjetij v sektorju MSP – kot je Akt za mala podjetja, kot je statut evropskega podjetja v zasebni lasti –, in upamo lahko, da bodo na nek način prispevale k preobratu splošnega gospodarstva v Evropski uniji.

Predsednica. – Vprašanje št. 53 predložil **Gay Mitchell** (H-0990/08)

Zadeva: Finančna kriza

Ali je Komisija glede na trenutno finančno krizo spremenila pravila notranjega trga, da bi posameznim državam članicam olajšala sprejetje zaščitnih ukrepov v zvezi z njihovimi ekonomijami in industrijo?

Charlie McCreevy, član Komisije. – V tem času finančne krize in gospodarske recesije morajo tako evropske vlade kot tudi evropske institucije pokazati odločnost in prožnost, kot je omenil predsednik Barroso v uvodu k pred kratkim sprejetemu Evropskemu načrtu za oživitve gospodarstva.

Da bi pokazala to prožnost, bo Komisija na primer oblikovala paket poenostavitve, da bi pospešila odločanje o državni pomoči, omogočila uporabo pospešenih postopkov v javnih naročilih v letih 2009 in 2010 za vse večje javne projekte in pozvala, da države članice korektivno ukrepajo v primeru kakršnih koli čezmernih primanjkljajev v časovnih okvirih, skladnih z oživitvijo gospodarstva, da bi svojim gospodarstvom omogočile prilagoditev.

Vendar ta prožnost ne pomeni, da je Komisija spremenila ali bo spremenila pravila notranjega trga. Kot predvideno, je treba prenovljeni pristop k politikam, določen v reviziji enotnega trga iz novembra 2007, izvajati še naprej.

Poročilo o napredku z dne 16. decembra 2008, naslovljeno „Revizija enotnega trga: leto pozneje“, poudarja vrsto nedavno sprejetih ukrepov, ki bodo pomagali ustvariti pogoje za ponovni zagon evropskega gospodarstva. Vključujejo predvsem večje pogodbene pravice za spodbujanje zaupanja potrošnikov, spodbujanje zmanjšanja stroškov in upravnih bremen ter enotni statut družbe za MSP. Prav tako je razvidno, da moramo prestrukturirati evropski ureditveni in nadzorni okvir, da bi zmanjšali tveganje prihodnjih kriz.

V preteklih letih smo si skupaj s Parlamentom in Svetom med drugim prizadevali za povečanje zaščite bančnih vlagateljev, odvrnitev bank in drugih finančnih institucij od prevzemanja čezmernih tveganj v prihodnje in za boljšo ureditev bonitetnih agencij. Hitro sprejetje in izvajanje teh predlogov je ključnega pomena. Pokazati moramo, da lahko Evropa zagotovi konkretne odgovore.

V prihodnjih nekaj mesecih bo Komisija na celovit način formulirala, kako bi bilo treba nadalje preoblikovati ureditveni in nadzorni okvir, da bi povrnili stabilnost in zaupanje. Prizadevati si moramo za stabilnejši sistem, ki ustrezno bolje zagotavlja priložnosti za trgovino, varovanje, razpršitev in delitev tveganja, dodelitev sredstev in mobilizacijo prihrankov. To med drugim poziva k boljšemu sodelovanju in usklajevanju med nacionalnimi regulatorji in nadzorniki ter k izogibanju kakršnega koli protekcionizma.

Da bi spodbudili daljšo gospodarsko rast, moramo zmanjšati stroške kapitala in povečati razporejanje kapitala. Seveda bo potrebna nadaljnja krepitev notranjega trga.

Ta prožnost vsekakor ne pomeni spreminjanja načel enotnega trga. Prav nasprotno: v času finančnega gospodarskega nazadovanja se morajo evropske vlade in evropske institucije trdno držati načel enotnega trga. Bistvenega pomena je, da kakršne koli ukrepe za boj proti tej krizi vodijo temeljne svoboščine in načeli nediskriminacije in sorazmernosti. Okvir za nacionalne načrte reševanja je na primer že vzpostavljen, da bi preprečil kakršno koli prelivanje negativnih učinkov med neusklajenimi nacionalnimi ukrepi.

Ohraniti in varovati je treba enotne pogoje, ki so od leta 1992 potrošnikom in podjetjem držav članic tako zelo koristili. To je ključnega pomena, saj bi vsak ukrep, ki bi oslabil enotni trg, še poslabšal vpliv finančne krize na širše gospodarstvo.

Gay Mitchell (PPE-DE). – Upam, da se bo glas komisarja malo izboljšal. Naj se zahvalim komisarju za njegov odgovor in mu povem, da me veseli, da se protekcionizem ne vrača, ker bi to pomenilo, da ne bo oživitve. Oživitev v Evropi bo.

Bi lahko komisarja pozval, da začne govoriti o tej oživitvi? Najbolj obetavna stvar, o kateri smo slišali v zadnjem času, so bile pripombe predsednika Tricheta, objavljene v današnjem tisku, kjer je povedal, da si lahko predstavlja oživitev leta 2010. Ali bi lahko pozval komisarja, da začne govoriti o prihodnosti, da ne izgubimo upanja, in da začne govoriti o priložnosti za Evropo, da postane konkurenčnejša, medtem ko ta kriza še traja?

Brian Crowley (UEN). - Gospa predsednica, tudi jaz bi se želel zahvaliti komisarju za ta odgovor in mu svetovati, da so kaplja viskija, nekaj vroče vode in rezina limone zelo dobri za grlo.

Glede vašega odgovora in predvsem v zvezi z načrti za oživitev gospodarstva in tako dalje, je bilo v zadnjih nekaj mesecih poudarjeno, da je usklajeno ukrepanje edini odgovor, ki lahko obravnava trenutno finančno krizo. Vprašanje, ki ga želim zastaviti, je, ali so bili narejeni kakršni koli načrti ali vzpostavljeni kakršni koli začetni stiki s prihajajočo ameriško administracijo – Obamovo administracijo –, da bi ugotovili, kakšno nadaljnje usklajeno ukrepanje na finančni ravni je potrebno?

Charlie McCreevy, član Komisije. – Nedvomno se strinjam z gospodom Mitchellom, ko pravi, da protekcionizem ni odgovor. Vendar sem prepričan, da je veliko držav članic, ki verjetno vidijo možno priložnost za protekcionistične ukrepe, vendar bi o tem povedal dvoje.

Prvič, odločni bomo pri izvajanju zakonodaje EU, da preprečimo kakršne koli ukrepe, ki so v nasprotju s pravili Evropske unije.

Drugič, tistim državam članicam bi rekel: če ljudje verjamejo v ta pristop, je moje mnenje in vem, da tudi mnenje gospoda Mitchella, da bi to podaljšalo trajanje gospodarskega nazadovanja. Toda glede tega pristopa so se mnenja vedno razhajala in verjetno je veliko poslancev na drugih straneh tega Parlamenta, ki se ne bi strinjali z mano ali gospodom Mitchellom.

Prav tako se strinjam z gospodom Mitchellom, da bi bilo primerno uravnovesiti vse to negativno govorjenje o gospodarskem nazadovanju – ki obstaja – z občutkom realizma in ne biti pretirano pesimistični. Bojim se, da je v svetu, v katerem živimo – bodisi v državi članici, ki jo dobro poznamo, ali v drugih državah članicah –, vedno obstajalo nagnjenje k morda pretiranemu osredotočanju na negativnost gospodarskega nazadovanja. Zdaj moramo to uravnovesiti z realizmom, ker mora v gospodarskih napovedih prav tako obstajati realizem, ljudje pa bodo morali biti realistični. Toda treba je najti ravnotežje med pretiranim pesimizmom in realizmom. Zaupanje je zelo krhka stvar in potrebno je veliko časa za njegovo povrnitev, lahko pa se ga izgubi v trenutku.

Zato pozdravljam pripombe predsednika Evropske centralne banke v današnjem časopisu glede podobe v naslednjih nekaj letih. Toda, kot sem dejal, obstajati bi moralo ravnotežje in ljudje bi se morali zavedati, kje bi bilo treba doseči to ravnotežje.

Gospod Crowley je zastavil legitimno vprašanje o tem, kaj smo storili, da bi o teh gospodarskih in finančnih zadevah razpravljali z administracijo Združenih držav. Kot nedvomno veste, je v Združenih državah v veljavi zelo strog protokol, celo za ljudi, ki so v prehodni administraciji, o tem, kaj naredijo oni, ki ga vestno ščitijo.

Toda takoj, ko bo sestavljena nova administracija, bomo v stiku z novim finančnim ministrom. Imamo že veliko forumov, kjer razpravljamo o zadevi, kot na primer Transatlantski ekonomski svet, dialog o ureditvi finančnih trgov, ki nenehno potekajo. Takoj ko bo Obamova administracija naslednji teden začela opravljati svoje delo, bomo v zvezi s tem navezali stik z našimi novimi kolegi.

Predsednica. – Na vprašanja, ki zaradi pomanjkanja časa niso bila obravnavana, bo odgovorjeno pisno (glej Prilogo).

(Seja je bila prekinjena ob 19.30 in se je nadaljevala ob 21.00)

PRESEDSTVO: Diana WALLIS

podpredsednica

16. Paket farmacevtskih izdelkov (razprava)

Predsednica. – Naslednja točka je izjava Komisije o paketu farmacevtskih izdelkov.

Günter Verheugen, *podpredsednik Komisije*. – (DE) Gospa predsednica, gospe in gospodje, predlogi v tako imenovanem paketu farmacevtskih izdelkov, ki ga na zahtevo Parlamenta predstavljam nočoj, imajo skupno temo. Namen paketa je krepitev pravic, potreb in interesov pacientov v naših zdravstvenih sistemih.

Po našem mnenju pacienti niso samo predmet storitev, ki jih nudijo izvajalci zdravstvenih storitev, ali predmet finančnih interesov farmacevtske industrije. Pacienti so odgovorni državljani, katerih zdravje je njihovo največje bogastvo in ki so upravičeni imeti na razpolago najboljše in najvarnejše zdravljenje in zdravila. Pacienti so predmet zdravstvene politike.

Toda zdravje oziroma povrnitev zdravja ni samo pravica. Prav tako vključuje dolžnost dobre skrbi zase z zdravo prehrano, zdravim življenjskim slogom in aktivno udeležbo pri zdravljenju, če je zdravljenje potrebno.

Naš predlog za učinkovitejše spremljanje dejanskih učinkov odobrenih zdravil na primer predpostavlja to vrsto aktivnega vključevanja s strani pacienta. Če pacienti organov oblasti ne obvestijo o anomalijah glede zdravil, ki so jih vzeli, bo postopek spremljanja izguba časa.

To velja tudi za zaščito pred ponarejenimi zdravili. Pacienti lahko in morajo v prihodnje zagotoviti, da ne jemljejo ponarejenih zdravil, in preveriti, da so na ovojnini dejansko vsi zaščitni elementi, ki bodo zahtevani v prihodnje. Če menimo, da imajo dejavni, obveščeni pacienti ključno vlogo v zdravstvu, pri nadzoru zdravil in preprečevanju širjenja ponarejenih zdravil, je težko razumeti, zakaj pacientom ni dovoljen dostop do informacij o najpomembnejših zdravilih. Zaradi tega paket farmacevtskih izdelkov sestavljajo naslednji štirje deli: politično obvestilo in trije zakonodajni predlogi o spremljanju varnosti zdravil, ponarejenih zdravil in informiranju pacientov.

Hitro rastoče število ponarejenih zdravil nas je prisililo, da ukrepamo. Število zaplenjenih ponarejenih zdravil na zunanjih mejah EU se je med leti 2005 in 2007 skoraj štirikrat povečalo. Problem je vplival tudi na zakonito preskrbovalno verigo za zdravila. Ponarejena zdravila smo odkrili na različnih stopnjah preskrbovalne verige. Vsak posamezni primer vključuje na tisoče pakiranj in zato je potencialno ogroženih na tisoče pacientov. V prihodnosti morajo pacienti v Evropi povsem zaupati v kakovost zdravil, ki jih dobijo od zakonitih dobaviteljev, kot so lekarne.

Naši predlogi so zato naslednji: prvič, jasni predpisi za vse, ki so vključeni v zakonito preskrbovalno verigo; drugič, strožji nadzor zdravil v tranzitu ali za izvoz; tretjič, najnovejši zaščitni elementi na zdravilih, ki so najbolj ogrožena, vključno z žigom, identifikacijskim elementom in črtno kodo, da bi zagotovili popolno sledljivost vsakega pakiranja; in četrto, predpisi za spremljanje varnosti aktivnih učinkovin.

Ob sestavljanju predloga se je pojavil nesporazum, ki bi ga želel razjasniti enkrat za vselej. Edini cilj predloga je izboljšanje varnosti pacienta. Ni namenjen preprečevanju določene oblike distribucije zdravil, kot je vzporedna trgovina. Zadevni sektor je bil odgovoren za udarno informacijsko kampanjo. V tem primeru bi jo lahko imenovali dezinformacijska kampanja. Toda še enkrat bi želel pojasniti, da je vzporedna trgovina z zdravili dejavnost, ki je dovoljena v skladu s Pogodbo EU in bo tudi ostala. Vzporedni trgovci morajo samo upoštevati nove varnostne zahteve, tako kot vsi udeleženci preskrbovalne verige. Nikogar se ne obravnava prednostno in nihče ni v slabšem položaju.

Zakonodajni predlog o farmakovigilanci, z drugimi besedami o spremljanju odobrenih zdravil, bo izboljšal varnost pacientov in zmanjšal nepotrebno upravno breme. To je dober primer tega, kako lahko manj birokracije vodi k večji varnosti. To bomo dosegli z natančnejšo opredelitvijo odgovornosti in učinkovitejšim obveznim poročanjem. Poleg tega morajo proizvajalci uvesti učinkovit sistem spremljanja. Dostop do informacij o neželenih ali prej neznanih stranskih učinkih po vsej Skupnosti bo znatno olajšal upravljanje tveganj v celotni Skupnosti.

Nazadnje, farmacevtski paket vključuje predlog za boljše informiranje pacientov. Vem, da je to zelo sporno vprašanje, ki smo ga v tem Parlamentu pogosto obravnavali, in upam, da bomo uspeli o tem vprašanju razpravljati mirno in objektivno in ne da bi skrenili v polemike.

Pacienti imajo pravico do informacij in to velja zlasti za zdravila. Zdravje je eno izmed naših najpomembnejših bogastev, če ne celo najpomembnejše. V naši starajoči se družbi se bo pomembnost zdravja še povečevala. V demokratični družbi ni potrebno reči, da je treba pacientom zagotoviti celovite informacije o stvareh, ki zadevajo njihovo zdravje.

Zelo jasno moram povedati, in to je resnično temeljno načelo demokratične družbe, da nam ni treba razlagati in upravičevati dejstva, da je treba ljudem zagotoviti informacije. Namesto tega moramo razložiti in upravičiti situacijo, ko se državljanom ne zagotovi informacij.

Pacienti že aktivno iščejo informacije. Verjetno smo se že vsi srečali s situacijo med našimi prijatelji, znanci ali družinskimi člani, ko resno bolna oseba ali njeni znanci in prijatelji obupano iščejo, in v mnogih primerih so ti ljudje resnično obupani, informacije o tem, ali je na razpolago boljše zdravilo ali boljše zdravljenje.

Ti ljudje najprej iščejo na internetu. Naletijo na informacije iz drugih delov sveta in ne morejo razlikovati, ali gre za oglaševanje proizvoda ali dejanske informacije. Menim, da je takšna situacija tako strašna kot nevzdržna.

Zato bi želel dati povsem jasno vedeti, da trenutna situacija ne izpolnjuje zahtev pacientov po visoko kakovostnem informiranju. Posledica je tudi diskriminacija. Kdor razume angleško in lahko uporablja internet, ima dostop do informacij, ki niso na voljo tistim, ki ne razumejo angleško in ne morejo uporabljati interneta. To so na splošno starejši, prav za njih pa je zlasti pomembno, da dobijo dejanske informacije.

Stanje v Evropi je trenutno takšno, da so na voljo informacije, če je zdravilo ameriško, in informacij ni na voljo, če je zdravilo evropsko. Naš premislek temelji na dejstvu, da se prepovedi oglaševanja zdravil na recept na noben način ne bi smelo omiliti in da je bistvena razlika med informiranjem in oglaševanjem.

Zato predlagamo, da je treba sprostiti določene informacije, predvsem pa informacije, ki so jih organi oblasti pregledali in jih je na primer mogoče najti v navodilu za uporabo zdravila.

Drugič, te informacije bi bilo treba objaviti samo na internetu kot pisne odgovore na specifična vprašanja ali v zdravstvenih objavah, ki jih opredelijo države članice.

Tretjič, upoštevati je treba stroga merila, in četrtič, države članice morajo vzpostaviti učinkovite mehanizme spremljanja. Informacije je treba preučiti pred objavo. Izjeme od tega bodo dovoljene samo v kontekstu učinkovitih sistemov.

Želel bi pojasniti, da seveda obstaja sivo območje v zvezi z informiranjem pacientov in oglaševanjem medicinskih proizvodov. Posamezni pacienti ne morejo spregledati tega sivega območja, v katerem so informacije vseh vrst na voljo prek medijev vseh vrst, mediji pa imajo uredniško odgovornost. Te informacije pogosto nadzorujejo zainteresirane strani, če povem previdno, in bralci ne morejo opredeliti vira informacij ali vpletene zainteresirane strani.

V sodelovanju z mediji in farmacevtsko industrijo bom pripravil kodeks ravnanja, da bi zagotovili, da se ta zelo vprašljiva praksa konča. Vendar moramo za dosego tega najti boljšo in modernejšo rešitev problema informiranja pacientov.

Ta paket vsebuje zelo sodobne in progresivne predloge. Iz povečane pomembnosti, ki jo državljani posvečajo vprašanjem, ki zadevajo njihovo zdravje, oblikuje jasne sklepe. Upam, da me bo pri tem paketu podprl Evropski parlament. Hvala lepa.

John Bowis, v imenu skupine PPE-DE. – Gospa predsednica, pozdravljam izjavo komisarja in zlasti ton, s katerim jo je začel, ko je govoril o pacientih kot središču tega. Pravkar skozi Parlament usmerjam poročilo o čezmejnem zdravju, bistvo tega pa je varnost pacientov. Če smem reči, želim si, da bi to prišlo prej, tako da bi lahko v tem Parlamentu dokončali vaš paket skupaj z drugimi zdravstvenimi ukrepi. To ne bo mogoče, toda smo vsaj na poti.

Morda bi lahko vsaj enemu od vaših kolegov omenili, da bi želeli videti tudi nekaj o poškodbah z iglo kot del tega varnostnega paketa.

Toda zdaj gledamo tri točke, ki ste jih navedli. Upravičeno ste omenili informiranje pacientov in natančno ste predstavili njegove podrobnosti. Menim, da pacienti, predvsem pacienti z nevrodegenerativnimi boleznimi, zelo nestrpno pričakujejo, da te informacije postanejo razpoložljive pacientom na način, ki zagotovo ni oglaševanje, vendar jim vliva zaupanje, da je tisto, kar berejo – pa naj bo na internetu, v navodilih ali v oglasih in obvestilih –, dobronamerno in vredno zaupanja. Trenutno tega ne morejo storiti in so zato, kot pravite, ogroženi.

Druga točka je ponarejanje. Ponarejanje je eno od prekletstev našega časa. Eno je ponarejanje ur ali dizajnerskih oblačil, vendar pa je precej bolj resno v primeru zdravil. Če je ponarejeno zdravilo, so ogroženi pacienti in pacienti lahko umrejo zaradi ponarejenih zdravil. Kot smo slišali, se je statistika – 2,5 milijonov pakiranj letno zaseženih na mejah EU – v predhodnih dveh letih, od 2005 do 2007, zelo povišala in grozljivo je, da do tega vedno pogosteje prihaja v lekarnah in ne gre samo za internetna pakiranja.

Tretjič, omenili ste farmakovigilanco. Domnevamo, da je 5 % sprejemov v bolnišnice posledica neželenih učinkov zdravila in da neželeni učinki zdravil zakrivijo petino nepotrebnih smrti v bolnišnicah. Zato je ključnega pomena, da imamo tudi poenostavljen, zanesljivejši paket o farmakovigilanci.

Če nam uspe vse to, potem menim, da se lahko moje poročilo in varnost pacientov dopolnjujeta, in to mora biti na vrhu dnevnega reda nocoj, med preostalim mandatom Parlamenta in v prihodnjem Parlamentu, ki bo nastopil konec poletja.

Dorette Corbey, v imenu skupine PSE. – (NL) Gospa predsednica, komisar, dobro je, da nocoj razpravljamo o novem delu farmacevtske zakonodaje. Prav tako bi se zahvalila komisarju Verheugnu, da nam je omogočil to priložnost.

Komisar Verheugen je upravičeno poudaril dejstvo, da so potrebne številne spremembe zakonodaje. Potrebujemo večje osredotočanje na varnost, boljša pravila glede informiranja pacientov in učinkovite ukrepe proti ponarejenim zdravilom. Prav tako želim poudariti, da morajo imeti pacienti v tem oziru osrednjo vlogo.

Zdravila se strogo nadzoruje, zato ni mogoče na trg dati vsake stare stvari. Preden pridejo na trg, se zdravila strogo preskuša, toda ko so enkrat na trgu, se izredno redko pripeti, da se jih ponovno preskusi. Nadzor zdravil je omejen, ko pridejo na trg. Stranske učinke se sporoča, toda malo je raziskav o učinkovitosti zdravil. Predlagana zakonodaja nam daje priložnost, da na tem področju uvedemo zelo potrebne izboljšave.

Zdravila za znižanje holesterola se na primer masovno jemlje, čeprav je malo znanega o učinkovitosti različnih proizvodov in zelo malo je znanega o tem, kateri proizvod je najučinkovitejši. Enako velja za antidepresive in druga zdravila, ki vplivajo na duševno zdravje ljudi. Dobra zamisel bi bila, če bi se od farmacevtske industrije zahtevalo, da izvede obsežnejše raziskave o učinkovitosti in stranskih učinkih svojih proizvodov. V zvezi s tem je potrebno neodvisno preskušanje.

Vsi vemo, da je informiranje pacientov o zdravilih sporna tema. Vsak, ki gleda televizijo v Združenem kraljestvu v najbolj gledanem času, lahko vidi, kakšne težave lahko to povzroči. „Svojega zdravnika prosite za zdravilo x za rak dojke ali zdravilo y za cistitis.“ Doslej je bilo oglaševanje zdravil v Evropi prepovedano in menim, da bi moralo tako tudi ostati. Nikomur ne smemo dovoliti, da nam določi diagnozo ali nas pregovori v jemanje zdravil.

Farmacevtska industrija želi paciente obveščati o svojih izdelkih in meni, da je organ, ki je za to najbolj primeren. Predstavljam si, da je to verjetno res, toda tu je ključnega pomena tudi neodvisno preskušanje. Zakonodajni predlog blaži pravila o kroženju informacij prek interneta in tiskanih medijev. Kot pravi sam komisar Verheugen, to je moderen in progresiven predlog. Obstajati mora zelo jasna ločnica med informiranjem in oglaševanjem, pacienti pa bi morali imeti pravico do zanesljivih informacij. Zaradi tega razloga bi bila dobra zamisel, da bi informacije zbirali v evropski podatkovni bazi, skupaj s primerjalnimi informacijami o učinkih in stranskih učinkih zdravil.

Tretji predlog paketa poostruje pravila, namenjena preprečevanju dajanja na trg ponarejenih zdravil. To je edino prav, ker je, kot je poudaril moj kolega poslanec gospod Bowis, dajanje ponarejenih zdravil na trg hujša kršitev. Prav ima tudi komisar Verheugen, ko pravi, da ta pojav ni toliko posledica vzporedne trgovine, kot povsem drugačnih mehanizmov, s katerimi se moramo spopasti. V prihajajočem obdobju bi morali poglobiti našo razpravo o prednostih in slabostih informacij za paciente, ponarejenih zdravilih in varnosti pacientov, saj je gotovo, da imamo tu opraviti s številnimi javnimi nalogami. Industrija ima odgovornost, pacienti imajo določeno mero odgovornosti, prav tako pa tudi organi oblasti.

Carl Schlyter, v imenu skupine Verts/ALE. – (SV) Gospa predsednica, komisarju bi se želel zahvaliti za njegovo izjavo. Menim, da je dobro obravnavati na primer tudi okoljske vidike. Onesnaženost zaradi farmacevtskih izdelkov je naraščajoč problem v čistilnih napravah.

V zvezi z oglaševanjem farmacevtskih izdelkov bi želel videti najstrožjo možno rešitev. Resnično sem že naveličan te teme. Nekega večera, ko sem gledal televizijo, je bila četrtnina vseh oglasov za farmacevtske izdelke v prosti prodaji. Želel bi, da Komisija izvede oceno učinka, da se ugotovi, kako velik vpliv je imelo oglaševanje na prodajo teh farmacevtskih izdelkov. Ali je primerno imeti na televiziji toliko oglasov za farmacevtske izdelke, tudi če govorimo o zdravilih v prosti prodaji?

Na Švedskem smo imeli primer s cepivom Gardasil, ki komajda še sodi v obseg cepiv v prosti prodaji ali epidemioloških cepiv. Zaradi tega bi želel, da poostrimo zakonodajo na tem področju.

Kar zadeva ponarejanje zdravil, je to verjetno povezano tudi z našim trenutnim patentnim sistemom. Razlika v ceni je izredno velika. Menim, da bi bila morda rešitev za boljše usmerjanje raziskav v smeri potreb, ki so v javnem interesu, uvedba večje uporabe nagradnih skladov za farmacevtske izdelke. Za zapostavljene tropske bolezni na primer – to pomeni na področju, kjer ni kupne moči – bi bilo potem mogoče dobiti nova zdravila. To bi omogočilo, da bi se izvajale raziskave o proizvodnji zdravil za skupine v družbi, ki nimajo velike kupne moči.

Želel bi, da Komisija podrobneje preuči možnosti večje uporabe nagradnih skladov, iz katerih bi oseba, ki razvije nov farmacevtski izdelek, prejela enkratni znesek. Proizvodnja bi nato bila brezlicenčna. Menim, da bi bil to v določenih primerih boljši sistem za izboljšavo raziskav in predvsem za odpravo namena ponarejenih zdravil. Vidim veliko koristi, da lahko s političnega stališča usmerjamo raziskave v reševanje problema bolezni, namesto da 30 let zdravimo simptome z zdravilom, ki je zelo donosno za zadevna podjetja.

Nazadnje bi želel povedati še nekaj o nanotehnologiji. V zdravilih so nanodelci, toda vemo zelo malo o njihovih toksikoloških učinkih. Želel bi, da se uvedejo boljše metode za raziskovanje toksikologije nanodelcev.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Mnogi izmed nas bomo verjetno v povezavi s farmacevtskim paketom govorili o subsidiarnosti zdravstva. Vendar pa razmere na farmacevtskem trgu kažejo, da je za Evropo, da bi bila konkurenčna na področju raziskav in razvoja, potrebno tesnejše sodelovanje ali izboljšano sodelovanje med državami članicami na tem področju.

Pacienti morajo biti bolj obveščeni o zdravilih in seveda o njihovih neželenih stranskih učinkih, da bi lahko učinkoviteje sodelovali pri zdravljenju. Zaradi omejenega financiranja farmacevtskih raziskav in razvoja v Evropi se evropska farmacevtska industrija ne more kosati z Ameriko, Japonsko ali Kanado. Zaradi tega so cene zdravil na evropskih trgih nesorazmerno rasle.

V Evropskem parlamentu smo vedno znova razpravljali o nezadostni dostopnosti določenih zdravil, na primer tistih za zdravljenje raka ali tako imenovanih redkih bolezni. Paciente, ki so že tako ali tako v težki situaciji, prisilimo v položaj beračev, ki morajo najti sponzorje, da se lahko zdravijo. Visoka cena mnogih zdravil zdravstveni sektor sili v iskanje cenejših alternativ, z drugimi besedami generičnih zdravil. Žal se točno ta pogosto ponareja in često ne vsebujejo aktivnih učinkovin, razen sladkorja in spojin tablet.

Navedena dejstva nam kažejo, kako pomembna je izmenjava mnenj, razpravljanje o celotnem farmacevtskem paketu in njegovo poznejše sprejetje za zagotavljanje, da se pacienti zdravi z visoko kakovostnimi zdravili in zdravili, ki si jih lahko privoščijo. V tem kontekstu se veselim učinkovitega sodelovanja s poročevalci, imenovanimi za določene dele paketa v Odboru za okolje, zdravje in varnost hrane. Strinjati se moram s komisarjem, da so zdravila, ki se jih prodaja prek interneta, tista, ki zelo ogrožajo varnost farmacevtske politike.

Anne Ferreira (PSE). – (FR) Gospa predsednica, komisar, gospe in gospodje, vedno me preseneti, ko zdravstvene zadeve obravnava Generalni direktorat za podjetništvo in industrijo. Ob branju predlogov o informiranju pacientov pa je kmalu postalo jasno, da razen enega ali dveh obravnavajo zdravila kot da bi bila kateri koli drugi potrošniški izdelek.

Glede tega vprašanja menim, da se informacije, ki jih zagotovi industrija sama, razen označevanja in obveznih obvestil, imenuje oglaševanje in s ponavljanjem postanejo konkurenčno tržno blago.

Komisija lahko predstavi določene določbe, da opredeli svoj predlog, in lahko nam dopoveduje, da takšne določbe nestrpno pričakujejo združenja pacientov. Mnogo nas je, ki nas ni preslepil vpliv te direktive o „informiranju pacientov“ in vemo, da ne bo dejansko izboljšala zdravja Evropejcev.

Lahko smo tudi že prepričani, da bi se v primeru sprejetja besedila marketinški proračun farmacevtske industrije zelo povečal, nedvomno na račun raziskav. Že danes je 23 % prihodkov od prodaje namenjenih za oglaševanje in samo 17 % za raziskave, in če pogledamo Združene države in Novo Zelandijo, kjer je to oglaševalsko informiranje že dovoljeno, lahko vidimo, da je vodilo k povečanju števila izdanih receptov in zdravstvenim stroškom, brez kakršnega koli vidnega izboljšanja kakovosti oskrbe ali zdravja državljanov. Naj nam bo to lekcija.

Nazadnje naj zaključim s tem, da bi bila moderna rešitev več zaupanja v zdravstvene delavce ali njihovo boljše usposabljanje, da lahko zagotovijo informacije o zdravljenju in zdravilih na recept.

Åsa Westlund (PSE). – (SV) Gospa predsednica, komisar Verheugen, kot ste dejali, o tem paketu se je veliko govorilo še preden je bil predložen. To morda ni preveč čudno, saj farmacevtski izdelki zadevajo vsakogar. Toda zadevajo tudi vplivna podjetja z močnimi interesi in tudi uporabo davčnih prihodkov.

Osebnostno sem pozvala Komisijo, da v informacije, ki so na voljo, vključi učinek farmacevtskih izdelkov na okolje. Zelo me veseli, da je Komisija to vključila v svoj predlog kot nekaj, kar se lahko vključi v razpoložljive informacije. Toda dejansko menim, da bi bila ta informacija verjetno lahko obvezna pri zagotavljanju informacij o farmacevtskem izdelku.

Ne želim si oglaševanja za farmacevtske izdelke na recept. Zato sem zadovoljna, da Komisija očitno deli to stališče. Toda prav tako kot Komisija menim, da morajo pacienti in širša javnost imeti pravico do zanesljivih in točnih informacij o farmacevtskih izdelkih. V mnogih primerih te danes že obstajajo. Na Švedskem na primer imamo sistem, imenovan FASS. Pomembno je, da lahko v njem navaden državljan hitro najde zanesljive informacije, še zlasti glede na dejstvo, da je veliko informacij, ki so popolnoma zavajajoče, predvsem v različnih klepetalnicah na internetu, in ki jih je lahko najti, če je nekdo v ranljivem položaju. Vendar pa je, kot je predlagala Komisija, nujno, da se informacije objektivno nadzoruje, da bi bile zanesljive. Ta del predloga Komisije je tisti, glede katerega sem precej v dvomih. Zelo pomembna bo ureditev tega, kako se lahko in mora vzpostaviti te informacijske kanale, da bodo enostavno dostopni, vendar pa hkrati dostopni samo tistim, ki iščejo informacije, zato da se informacij ne bi kot oglaševanja dajalo tistim, ki niso prosili zanje.

Prav tako sem malo v dvomih glede tega, ali je resnično potrebno imeti popolno ureditev te zadeve na ravni EU. Konec koncev je to področje, povezano z zdravstvenimi storitvami in zdravstvenim varstvom, in v glavnem sodi v področje pristojnosti držav članic. Zato bi želela biti malo bolj prepričana, da je zakonodajna ureditev te zadeve na ravni EU resnično potrebna.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Gospa predsednica, imam dve vprašanji, ki bi ju želela zastaviti komisarju. Ali nameravate najti način, da se prepreči vpliv te direktive na revijo, ki se jo brezplačno razdeljuje v lekarnah v Nemčiji in jo prikrito financira farmacevtska industrija?

Moje drugo vprašanje se nanaša na imena zdravil v čezmejnih regijah. Imena so pogosto drugačna, čeprav zdravila dejansko vsebujejo identične učinkovine. Ali ne obstaja način za poenostavitev za tiste, ki živijo v čezmejnih regijah?

Avril Doyle (PPE-DE). - Gospa predsednica, pozdravljam nocojšnjo izjavo komisarja in se veselim natančnejšega branja vsebine tega paketa.

Pred nekaj leti smo tu imeli farmacevtski pregled. Ta je vključeval zdravila za uporabo v veterinarski medicini in tudi farmacevtske izdelke za ljudi. Sprašujem se samo, zakaj je bilo to dvoje ločeno na tej stopnji postopka. Komisiji je moj interes znan zaradi zakonodaje o najvišjih mejnih vrednostih ostankov zdravil, ki pridejo v prehranjevalno verigo z zdravili za uporabo v veterinarski medicini. Že nekaj časa sem kritična do resnih pomanjkljivosti v direktivi o zdravilih za uporabo v veterinarski medicini.

Bi lahko komisar v zvezi z nocojšnjo razpravo pojasnil medsebojni vpliv zdravil in vprašanji kombiniranja zdravil in odpornosti na zdravila? Tudi jaz, enako kot drugi, menim, da bi zdaj moralo biti več informiranja pacientov. Pacienti se ne bi smeli „potegovati“ – če je to ta beseda – za tisto, kar je na internetu, kjer je včasih veliko napačnih informacij. Dobiti bi morali temeljito pregledane znanstvene informacije neposredno s svojimi zdravili.

Nazadnje me tudi skrbi vloga farmacevtskih podjetij pri vplivanju na običaje predpisovanja zdravil s strani zdravnikov. Bi lahko komisar to pojasnil, prosim?

Günter Verheugen, podpredsednik Komisije. – (DE) Gospa predsednica, kot odgovor na pripombe gospe Corbey bi želel najprej povedati, da sem pred nekaj leti dal zeleno luč za vzpostavitev evropske podatkovne baze za zdravila na recept. Delo dobro poteka in podatkovna baza bo na razpolago v dogledni prihodnosti.

Ne samo gospa Corbey, temveč tudi mnogi drugi poslanci tega Parlamenta so zastavili vprašanje: ali je mogoče jasno ločiti med informiranjem in oglaševanjem? Naj še enkrat jasno izjavim, da Komisija povsem nasprotuje oglaševanju ali reklamiranju ali kakor koli želite to imenovati zdravil na recept v Evropi. Tega v nobenem primeru ne bomo dovolili. Vendar pa vam moram tudi ugovarjati, ko dajete vtis, da ni razlike med informiranjem in oglaševanjem. Vsakdo, ki pravi, da ni mogoče razlikovati med informiranjem in oglaševanjem, žali sto tisoče novinarjev, ki vsak dan s svojimi prispevki v časopisih, na radiu ali televiziji kažejo, da je razlika med informiranjem in oglaševanjem. Predpisi, ki jih pripravljamo, so tako podrobni in natančni, da črte med razlikovanjem informiranja in oglaševanja ni mogoče zbrisati. Informiranje mora

temeljiti na podatkih, ki jih je že odobril pristojni organ za odobritev. Pred objavo morajo biti odobreni, prav tako pa se jih strogo nadzoruje glede kakovosti. Resnično ne razumem, kako bi lahko kdor koli menil, da je to oglaševanje.

Gospod Schlyster je poudaril vprašanje cepiv. Na tem mestu moram jasno izjaviti, da cepiva seveda niso prosto na razpolago. Cepiva dajo običajno na voljo državljanom organi za javno zdravje v smislu informacijskih kampanj, s katerimi se poskuša zagotoviti največjo možno gostoto cepljenja. Tako bi moralo biti, toda tudi v primeru cepiv je treba seveda upoštevati razliko med informiranjem in oglaševanjem. Povsem delim vaše mnenje glede tega. Vprašanje ponarejenih zdravil ni povezano z intelektualno lastnino. Ponarejenih zdravil se ne proizvaja kot posledica spora glede intelektualne lastnine. Zdravila, ki se jih ponareja, so že bila odobrena, kar pomeni, da so bila rešena kakršna koli vprašanja intelektualne lastnine. Ponarejena zdravila se proizvaja samo zaradi pohlepa. To ni vprašanje kršitve pravic intelektualne lastnine. To je zgolj kaznivo dejanje. Ponarejanje zdravil obsega najmanj telesne poškodbe, če že ne poskusa umora, vendar nima nič opraviti z vprašanji intelektualne lastnine.

Vašo pozornost bi rad usmeril k statistiki, ki jo je pripravila Evropska agencija za zdravila, ki je ugotavljala možne učinke izboljšane informiranja pacientov. V Veliki Britaniji je 5 % vseh ljudi sprejetih v bolnišnico zato, ker so vzeli napačno zdravilo, z drugimi besedami, zdravilo, na katerega so alergični ali ki ga ne bi smeli dobiti. 5 % vseh pacientov v bolnišnicah v Veliki Britaniji je bilo hospitaliziranih zato, ker so vzeli napačno zdravilo. Vemo, da bi se bilo v 50 % teh primerov temu mogoče izogniti, če bi bili pacienti obveščeni o naravi zdravila, ki so ga prejeli. Toda te informacije jim niso bile na razpolago. Ta argument uporabljam tudi v odgovor zdravstvenim organom v državah članicah, ki niso navdušeni nad dobro informiranimi pacienti, ker menijo, da so dobro informirani pacienti zahtevni in bodo zahtevali dražja zdravila. Te statistike kažejo, da lahko informiranje pacientov celo prihrani denar.

V odgovor na vprašanje gospe Hennicot-Schoepges o brošurah in revijah, ki so na razpolago brezplačno, menim, da ni mogoče, da bi evropski zakonodajalci komur koli preprečili razdeljevanje brezplačnih brošur. To se dogaja v mnogih državah članicah. Vendar pa prepoved oglaševanja velja tudi za te revije in brošure. Mislim na primer na zelo dobro znano publikacijo *Apothekenumschau* v moji domači državi. Te publikacije ne smejo vsebovati oglaševanja zdravil na recept.

Povedal sem nekaj o sivem območju, z drugimi besedami, o prikitem oglaševanju, ki ste ga prav tako omenili. Da, obstaja. Takšne prakse so nam znane in naši predlogi so izrecno namenjeni preprečevanju tega prikritega oglaševanja, ki ga je najti na številnih področjih.

Glede mejnih regij so opisane okoliščine povezane z dejstvom, da imamo v bistvu še vedno nacionalno odobritev zdravil. Evropska odobritev je izjema, ne pravilo. To pomeni, da proizvajalci priskrbijo odobritev za svoja zdravila na različnih trgih v državah članicah in nihče jim ne more preprečiti, da zdravila registrirajo pod različnimi imeni. To je srž problema. Če ima zdravilo evropsko odobritev, je na voljo po vsej Evropi, vključno z mejnimi regijami, pod isto blagovno znamko.

Gospa Doyle, menim, da ni ustreznega ujemanja na področjih, o katerih razpravljamo zdaj, med humano medicino in veterinarsko medicino. Menim, da so strukture v teh primerih zelo različne. Živali se na primer ne morejo same informirati o zdravilu. Razmerje med povpraševanjem in razpoložljivostjo je precej drugačno. Vendar bom ta problem z veseljem preučil naprej. Želel bi tudi izpostaviti, da smo v primeru vprašanja ostankov, kot veste, predlog že davno podali.

Predsednica. – Razprava se je zaključila.

17. Nevarne snovi in pripravki (diklorometan) (razprava)

Predsednica. – Naslednja točka je poročilo Carla Schlyterja v imenu Odbora za okolje, javno zdravje in varnost hrane o predlogu Odločbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Direktive Sveta 76/769/EGS v zvezi z omejitvami pri trženju in uporabi nekaterih nevarnih snovi in pripravkov (diklorometan) (COM(2008)0080 - C6-0068/2008 - 2008/0033(COD)) (A6-0341/2008).

Carl Schlyter, poročevalec. – (SV) Gospa predsednica, dejansko si želim, da bi bilo nocoj tu francosko predsedstvo, saj moram povedati, da je bilo naše sodelovanje izjemno dobro. Brez njegove zavezanosti in pripravljenosti iskanja poti naprej nikoli ne bi mogli doseči dogovora. Med postopkom je pri enem ali drugem vprašanju vedno bila manjšina, ki lahko prepreči sprejetje. Za zdajšnje uresničevanje te zakonodaje, kar je zelo dobro, se je treba zahvaliti zelo dobremu sodelovanju s francoskim predsedstvom.

Razpravljamo o diklorometanu (DCM), ki je odstranjevalec barv. Prav tako je industrijska kemikalija, ki se jo dejansko veliko uporablja v farmacevtski industriji. Pri njegovi industrijski uporabi pa je mogoče ob uporabi te kemikalije povsem zaščititi delavce in okolje. Problemi se pojavljajo večinoma pri prodaji potrošnikom. Diklorometan je škodljiva kemikalija, saj je rakotvoren, ima narkotičen učinek in škodljive učinke na zdravje. Človeka zlahka prizadene. Preden diklorometan zavohate, ste že trikrat presegli varnostno mejo, zaradi česar se izredno težko zaščitite pred njim. Pravilna zaščita je sestavljena iz visoko specializiranih rokavic, ki jih je treba zamenjati vsake tri ure. Imeti morate opremo, ki običajno stane okoli 2 700 EUR, z neodvisnim prezračevalnim sistemom.

Dejstvo, da se to kemikalijo danes uporablja, je zelo odvisno od dejstva, da se uporablja nezakonito. To pomeni, da je bilo pomembno tudi omejiti in prepovedati uporabo s strani poklicnih uporabnikov. Pogosto gre za samozaposlene in podjetja s samo nekaj uslužbenci, ki čistijo grafito ali odstranjujejo barve. Zaščitno opremo pogosto pustijo doma ali pa sploh ni na voljo. Prepoved te kemikalije je zato v veliki meri vprašanje varstva delavcev. Vemo, da se v državah, v katerih se uporablja – kar trenutno pomeni 24 od 27 držav članic –, diklorometan redkokdaj uporablja pravilno v skladu z nacionalno in evropsko zakonodajo. Menim, da bo zadostovalo, če navedem besedilo Združenja nemške kemične industrije, ki navaja, da se omejitve izpostavljenosti redno preseže tudi, če je na voljo dobro prezračevanje, se barve odstranjuje na omejenem območju, se ostanke odstranjenih barv zbira in se vsebnike z diklorometanom nemudoma zapre. Zato je potreben zaprti dihalni aparat.

Menim, da je zelo pozitivno, da je Komisija podala predlog in da smo zdaj dosegli kompromis, ki bo v praksi prepovedoval tudi poklicno uporabo, države pa bodo lahko sprejele nacionalna odstopanja. Vendar morajo tisti, ki sprejmejo takšna odstopanja, zagotoviti, da imajo delavci, ki delajo s to kemikalijo, ustrezno varovalno opremo, so ustrezno usposobljeni in poznajo alternativne možnosti, prav tako pa morajo tudi upravičiti, zakaj ne morejo uporabiti teh alternativnih možnosti. Dejstvo je, da so na voljo uporabne alternativne možnosti na vseh področjih, na katerih se uporablja diklorometan. Govorimo o 5 %, ki se uporabljajo na nevaren način, torej za odstranjevanje barve. Drugih 95 % uporabljenih količin diklorometana se uporablja v industriji. Dobro je, da tudi tam zastrujemo varstvo delavcev in okolja.

Glede na vse sem dejansko zelo zadovoljen s sporazumom. Izboljšal bo možnost ljudi, da odstranjujejo barvo, ne da bi bili izpostavljeni nevarnim, rakotvornim kemikalijam. Moji kolegi poslanci tega Parlamenta so omogočili, da je bil sporazum dosežen tako hitro, in vsem se zahvaljujem za to, in da smo vsi poročevalci v senci in jaz lahko dosegli dogovor s Svetom. Dobro kaže. To je bila dejansko zadnja možnost pred direktivo REACH, da kemikalije prepovemo na staromodni način. Zato je bil to odličen zaključek politike o kemikalijah starega sloga in vsekakor je bil dober zaključek za nas, da smo tako uspešno dosegli sporazum.

Glede diklorometana obstajajo tisti, ki trdijo, da bi bile lahko alternative vsaj tako nevarne, če ne še bolj, toda ocena Komisije in drugih jasno kaže, da so alternative bistveno manj nevarne. Zdaj ustvarjamo trg za alternative. Realnost je, da bodo podjetja, ki se zdaj pritožujejo, v mnogih primerih proizvajala tudi alternativne proizvode, obstajajo pa tudi manjša podjetja, ki proizvajajo alternativne proizvode. Dobro je, da bomo zdaj dobili priložnost, da izkoristimo njihovo konkurenčno prednost večjega varstva okolja na notranjem trgu. Smo na poti k varnejši prihodnosti in zahvaljujem se vsem, ki so bili del tega procesa.

Günter Verheugen, *podpredsednik Komisije*. – (DE) Gospa predsednica, gospe in gospodje, začeti želim z zahvalo poročevalcu, gospodu Schlyterju, za njegovo trdo delo na tem predlogu. Prišli smo do dobrega kompromisa s Svetom, ki se ga lahko sprejme po prvem branju.

Tu gre za vprašanje omejitve trženja diklorometana in njegove uporabe v proizvodih za odstranjevanje barve, da bi zmanjšali tveganja, ugotovljena v nekaj večjih študijah, izvedenih v imenu Komisije. Nobenega dvoma ni, da je diklorometan nevaren za zdravje ljudi, ker je lahko hlapen. Ta hlapnost povzroči tvorjenje visoko koncentriranih hlapov v okoljskem zraku, ki ga zlahka vdihavajo uporabniki odstranjevalcev barv, hlapi pa imajo neposreden toksični učinek na centralni živčni sistem.

V slabih delovnih ali obratovalnih pogojih je to povzročilo ali prispevalo k nezgodam s smrtnim izidom v nekaterih državah članicah. Večina nesreč in nezgod s smrtnim izidom se je zgodila v komercialnem in poklicnem okolju, predvsem kot posledica neprimerne prezračevanja in neuporabe osebne zaščitne opreme. V nesrečah pa so bili udeleženi tudi potrošniki, vendar pa je število javljenih nesreč v tem primeru precej manjše.

Namen predloga Komisije je čim večje zmanjšanje zadevnih tveganj pri uporabi te nevarne kemikalije, kolikor je to tehnično mogoče. V različici, ki sta jo spremenila Parlament in Svet, bo prodaja odstranjevalcev barv, ki vsebujejo diklorometan, potrošnikom povsem prepovedana. Prepovedati bi bilo treba tudi uporabo snovi

s strani potrošnikov, saj ti na splošno nimajo potrebne osebne zaščitne opreme in jih ni mogoče usposobiti ali nadzorovati, da bi zagotovili varno uporabo snovi.

Za trženje in uporabo diklorometana s strani poklicnih uporabnikov bo veljala splošna prepoved. Ker pa nekatere države članice menijo, da je pomembno, da poklicni uporabniki to snov uporabljajo tudi v prihodnje, bo tem državam članicam dana možnost, da dovolijo uporabo te snovi pod specifičnimi strogimi pogoji. Te države članice morajo določiti specifična pravila in predpise, ki ustrezajo njihovim obstoječim nacionalnim sistemom, za pooblaščenje poklicnih uporabnikov. Poklicni uporabniki bodo dovoljenje dobili po opravljenem tečaju usposabljanja. Tečaj usposabljanja mora med drugim zagotavljati informacije o tveganjih, ki jih predstavlja diklorometan, in razpoložljivosti alternativnih snovi. Delodajalci in samozaposleni bi morali diklorometan po možnosti nadomestiti z drugimi snovmi ali postopki, ob tem pa upoštevati veljavno zakonodajo o varnosti na delovnem mestu.

Uporaba odstranjevalcev barv, ki vsebujejo diklorometan, bo še naprej dovoljena v poslovnih prostorih pod pogojem, da so bili izpolnjeni vsi potrebni ukrepi za zmanjšanje izpostavljenosti zaposlenih. Nujno je na primer zagotoviti ustrezno prezračevanje, da bi čim bolj upoštevali mejne vrednosti na delovnem mestu. Prav tako je treba določiti ukrepe za zmanjšanje izhlapevanja iz vsebnikov odstranjevalcev barv. Poleg tega je treba uporabljati zaščitno dihalno opremo, če so presežene mejne vrednosti na delovnem mestu.

Gospod Schlyter priporoča, da podprete kompromisno besedilo, o katerem so potekala pogajanja s Svetom. Tudi jaz menim, da ta kompromis predstavlja dobro ravnotežje. Zato bom kompromis v imenu Komisije v celoti podprl.

Erna Hennicot-Schoepges, v imenu skupine PPE-DE. – (FR) Gospa predsednica, najprej bi se želela zahvaliti poročevalcu in ponoviti, da smo zelo dobro sodelovali pri doseganju tega kompromisa, ki ima podporo Skupine Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) in Evropskih demokratov. Pozornost je treba obrniti k dejstvu, da je to zelo strupen proizvod in da obstajajo izvedljive in varne alternativne rešitve. Vsekakor ne moremo zanikati nevarnosti – kot ste omenili, gospod Verheugen –, povezanih z uporabo diklorometana, še zlasti, če pogoji ne zagotavljajo varnosti uporabnika. Diklorometan pogosto uporabljajo posamezniki, ki opravljajo obnovitvena dela v svojih domovih. Menijo, da je odličen in učinkovit proizvod, vendar se ne zavedajo, da z njegovo uporabo v zaprtem prostoru tvegajo zelo hitro izgubo zavesti in da ob opustitvi skrbnega ravnanja obstaja celo nevarnost smrti.

V nasprotju s skrajnim stališčem popolne prepovedi, kot je sprva predlagal poročevalec, doseženi kompromis državam članicam dovoljuje možnost, da za poklicno in industrijsko uporabo zagotovijo izjeme, toda pod jasno opredeljenimi pogoji. To je učinkovit kompromis in pomembno se je zavedati, da je diklorometan odgovoren za mnogo nesreč. Poleg tega obžalujem, da imamo zelo malo informacij o nesrečah pri delu, do katerih je prišlo. Prav tako bi poudarila, da je bila pred začetkom dela Komisije izvedena ocena učinka in da so bile njene ugotovitve uporabljene pri oblikovanju besedila. Vendar pa moramo zagotoviti, da bodo tistim posameznikom, ki jih bo še vedno mikalo uporabiti proizvod, na voljo natančne informacije, čeprav so zdaj države članice odgovorne za sestavo jasnih pravil in izvajanje splošne prepovedi trženja tega proizvoda, ki je nevaren za zdravje.

Graham Watson, v imenu skupine ALDE. – Gospa predsednica, želel bi čestitati poročevalcu Carlu Schlyterju in poročevalcem v senci za zelo temeljito in profesionalno delo, ki so ga opravili pri pripravi te dokumentacije. Te dni imam redko zadovoljstvo, da sodelujem v razpravah, ki izhajajo iz dela odborov in še zlasti ob tem času dneva, ali naj rajši rečem, času noči.

Nisem imel časti sodelovati v razpravah v odboru, razen ob eni sami priložnosti, ko sem želel zagotoviti, da moji kolegi razumejo pomembnost glasovanja za podporo predlogov poročevalca. Toda to je pomembno vprašanje, resnično vprašanje življenja in smrti in vprašanje, ki je zame dvojno pomembno, ker imam poseben interes v zvezi z mojim volilnim okrožjem.

Diklorometani so, kot smo slišali, snovi z edinstveno nevarnim profilom. So tako hlapni, da vdihavanje, celo slučajen vdih, presega vse spoznane mejne vrednosti za zdravje. So rakotvorni in imajo učinke na živčevje s poškodbami živcev. Na običajnih temperaturah njihova uporaba povzroči izhlapevanje do nevarnih ravni. Za varno delo z diklorometanom je potrebna obleka, ki ne prepušča zraka, ki stane okoli 2 000 EUR, za zaščito kože pa rokavice, ki stanejo 25 EUR ali 30 EUR in jih je treba menjati na dve do tri ure.

Seveda tega nihče ne dela, četudi je seznanjen s škodljivo naravo te snovi. Ni učinkovitega načina za zagotavljanje varne uporabe diklorometanov s strani javnosti. In ker so tako strupeni, sta jih hotela poročevalec in odbor prepovedati, celo za poklicno uporabo, da bi preprečila smrtne primere. Komisija ima za zadnjih

osem let zabeleženih približno 18 nezgod s smrtnim izidom zaradi uporabe teh proizvodov in približno 56 nezgod brez smrtnega izida. Prepričan sem, da jih je v resnici bilo več. Toda industrijski lobi je v Svetu oblikoval skupino, ki lahko prepreči sprejetje, in iz tega razloga sta se poročevalec in odbor nerada strinjala, da se državam članicam dovoli odstopanje za poklicno uporabo.

Vendar pa smo dosegli ne samo strogo zaščito za delavce, ki jih uporabljajo poklicno, temveč tudi zavezo držav članic k nadzoru in inšpekciji. Popolna prepoved teh proizvodov že obstaja na Švedskem, Danskem in v Nemčiji in upam, da nobena država članica ne bo prosila za takšno odstopanje. Industrijska uporaba je drugačna zadeva. Te proizvode je mogoče varno uporabljati v industriji pod pravimi pogoji.

Nekatere države članice so ugovarjale, da bi se morala dovoliti uporaba za varstvo kulturne dediščine, za odstranjevanje barve s starih spomenikov, ne da bi jih poškodovali. Toda strokovnjaki so opozorili, da to ne bi bila dobra zamisel, zato moja skupina ne bo podprla nobene predložene spremembe v tej smeri.

Omenil sem, da imam glede tega interes v zvezi z mojim volilnim okrožjem. O tem vprašanju si s komisarjem Verheugnom dopisujem že sedem let. Zakaj? Ker imam v svojem volilnem okrožju podjetje z imenom Eco Solutions, ki je razvilo povsem varno alternativo diklorometanom. Alternativa na vodni osnovi. Ima enak učinek, čeprav postopek traja malo dlje. Žal moram povedati, da je bila edina država članica, ki je močno lobirala za ohranitev uporabe diklorometana, Združeno kraljestvo, ki tudi v industrijskih količinah proizvaja mnogo takšnih snovi.

Skupaj s komisarjem Verheugnom sem se štiri leta trudil, da je strokovni odbor Komisije sploh pogledal, da obstaja ta alternativa na vodni osnovi, tri leta pa je trajalo, da se je alternativo na vodni osnovi spoznalo za učinkovito in uporabno tehnologijo. Vendar pa lahko z zadovoljstvom povem, da ima ta zgodba srečen konec, kot jih imajo vse najboljše zgodbe. Diklorometani bodo za neindustrijsko uporabo umaknjeni s trga. Moji volivci bodo s svojo novo tehnologijo postali bogatejši, in vsi bodo zaradi izjemnega dela Carla Schlyterja in njegovih kolegov v Odboru za okolje, javno zdravje in varnost hrane srečno živeli do konca svojih dni.

Jens Holm, v imenu skupine GUE/NGL. – (SV) Gospa predsednica, diklorometan ali DCM je nevarna kemikalija, ki lahko povzroči raka, poškodbe oči in hude poškodbe organov kot so srce, jetra in ledvice. Diklorometan se med drugim uporablja v proizvodnji farmacevtskih izdelkov in kot odstranjevalec barve in razmaščevalec. Nekatere države članice, kot so Švedska, Danska in Avstrija, so že uvedle prepoved diklorometana.

Čudovito je, da je zdaj na dnevnem redu vprašanje diklorometana. Še boljše je, da bo sporazum pomenil popolno prepoved diklorometana za običajne potrošnike. Za to moram izredno pohvaliti našega poročevalca, gospoda Schlyterja. Odlično opravljeno, Carl!

Žal bodo delavci v farmacevtski industriji in tisti, ki čistijo stene in fasade, še naprej izpostavljeni tveganju zaradi učinkov diklorometana. Žal moram povedati, da ta sporazum ne bo pomenil popolne prepovedi poklicne uporabe diklorometana. To je resen neuspeh, za katerega je po mojem mnenju v celoti odgovorna Komisija. Vendar pa je bilo to odstopanje oblikovano na takšen način, da bo, upam, majhno število držav članic, ki želijo uporabljati diklorometan, moralo zagotoviti, da posledično ne trpijo njihovi delavci. Breme dokazovanja je torej na tistih državah, ki želijo v omejenih količinah uporabljati diklorometan in ki morajo dokazati, da se bo snov uporabljala na najvarnejši možni način, in zagotoviti zaščito delavcev. Na koncu je to dokaj sprejemljivo.

Na splošno je to dober sporazum. Komisijo bi želel pozvati, da iz te odločitve črpa zanos. Da, zmoremo! In zdaj nadaljujmo. Komisijo pozivam, prosim, ali ni mogoče, da bi nam nakazali, da bo v prihodnosti več prepovedi nevarnih snovi kot so rakotvorna azo barvila, bisfenol A in zaviralec gorenja dekabromodifenileter? Če tega ne more storiti EU, zakaj ne morete posameznim državam članicam dovoliti, da gredo naprej in uvedejo svoje prepovedi? Vi v Komisiji greste celo tako daleč, da države članice prisilite, da odpravijo omejitve, ki jih včasih že imajo. Moja država, Švedska, je bila na primer prisiljena dovoliti azo barvila, potem ko se je leta 1995 priključila EU. Zaradi groženj Komisije s sprožitvijo spora pred Sodiščem Evropskih skupnosti je Švedska zdaj začela dovoljevati dekabromodifenileter. To je nesprejemljivo in predvsem ni okolju prijazno. To ni način za izvajanje progresivnega programa okoljske zakonodaje. Komisija, komisar Verheugen, prosim, prepričajte me v nasprotno! Dokažite, da imajo okoljski vidiki prednost pred povpraševanjem na trgu v več primerih, kot je ta osamljeni primer.

Urszula Krupa, v imenu skupine IND/DEM. – Gospa predsednica, diklorometan, ki je na voljo na trgu in v obliki različnih komercialnih proizvodov odobren za splošno uporabo, se prav tako široko uporablja v kemični industriji ter v tekstilni in farmacevtski industriji. Človeško telo diklorometan zlahka absorbira, je zelo strupen in rakotvoren, odgovoren pa je tudi za mnoge primere zastrupitev, vključno z nezgodami s

smrtnim izidom. Ocenjuje se, da je samo na Poljskem več tisoč ljudi na delovnem mestu izpostavljenih temu kemičnemu sredstvu. Medtem ko je mogoče industrijsko uporabo kemikalije učinkovito nadzorovati, pa se uporabo diklorometana s strani posameznih potrošnikov ali celo poklicnih podjetij neizbežno povezuje s tveganjem za zdravje in življenje ljudi, ne samo zaradi dejstva, da ni načina za izvajanje ustreznih kontrol, temveč tudi zaradi visokih stroškov za izvajanje zaščitnih ukrepov.

Vsa opozorila in ukrepi za ureditev uporabe diklorometana so se zaradi velike stopnje toksičnosti in hlapnosti te kemične spojine izkazali za neučinkovite, zaradi česar je potrebno diklorometan povsem umakniti iz široko razširjene uporabe s strani potrošnikov. Gospodarskih dejavnikov se ne bi smelo uporabljati kot razlog za ohranitev tega strupa v splošni uporabi. Prav tako se moramo izogniti uporabi interesov industrij, ki proizvajajo proizvode, ki vsebujejo diklorometan, kot argumenta za podporo omejene uporabe diklorometana s strani potrošnikov. Kar zadeva splošno uporabo te kemične spojine, cena za družbo prevlada nad kakršnimi koli materialnimi koristmi.

John Bowis (PPE-DE). - Gospa predsednica, strinjam se z zadnjim stavkom komisarja, da lahko pozdravimo ta kompromis, in na podlagi tega čestitam poročevalcu in poročevalcem v senci za doseg tega.

Pot do tega je bila težavna. Prvotno je Komisija predložila predlog za prepoved individualne uporabe te snovi – ne poklicne uporabe – in poročevalec je predložil te predloge, da bi prepoved razširili na poklicno uporabo. In tako smo poslušali dokaze naših volivcev, kot je to storil Graham Watson. Govoril je o industrijskih lobijih. Prav tako je omenil industrijski lobi iz svojega volilnega okrožja, ki ga je uspešno prepričal o alternativni. Vemo, da 90 % odstranjevalcev barv uporablja diklorometan, zato smo se morali posvetiti ravnotežju tega.

Nihče od nas ne želi pretiravati pri opisovanju nevarnosti. Ko sem nocoj poslušal o nevarnostih, ki jih povzroča ta snov, sem se spraševal, zakaj smo se zadovoljili s tem, da so ji v skladu s predpisi in strogimi navodili izpostavljeni industrijski delavci, poklicnim uporabnikom pa se prepove njeno uporabo; prišle pa bodo tudi obleke, ki jih bo ljudem v prihodnosti izdajal Graham Watson – tiste bele obleke ali kar koli že so, ultramoderna parlamentarna boniteta.

Menim da ta snov, med mnogimi drugimi, predstavlja veliko tveganje. Je potencialno nevarna. Obstajajo dokazi, da je prišlo do nesreč in so bili poškodovani ljudje. Verjetno je prav, da ukrepamo odločneje kot v preteklosti. Zato sprejemam in resnično pozdravljam kompromis, ki je bil dosežen. Pušča odprta vrata državam članicam, ki želijo in menijo, da je pravilno, še naprej v skladu s strogimi pravili, ki so bila določena, poleg industrijske uporabe dovoljevati uporabo poklicnim uporabnikom – in samo poklicnim uporabnikom.

Toda zdaj, komisar, imate odgovornost, da se vrnete in raziščete alternative. Poglejte alternative, ki so na voljo: metilpiperazin je na voljo 11 let, vendar se je šele zdaj ugotovilo, da je strupen za razmnoževanje; obstajajo vnetljiva topila, ki lahko povzročijo probleme zaradi njuhanja lepila; obstajajo mamila za posilstvo na zmenku, za katere se domneva, da so varna alternativa; obstaja dibromoetan, o katerem se ne ve veliko; in obstajajo osnovnejše metode z gorilnikom in brušenjem, ki se jih lahko uporabi, čeprav se tu pojavijo prah in drugi problemi. Torej vrnimo se in temeljito preučimo alternative, da bomo lahko resnično prepričani, da našim volivcem zagotavljamo varnejšo alternativo. Če ugotovimo, da nekatere alternative niso nič manj nevarne, sem prepričan, da se bo komisar ali njegov naslednik vrnil in nam to tudi povedal ter predložil predlog – in če ne bo nihče od obeh, sem prepričan, da bo to storil Carl Schlyter.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Gospa predsednica, diklorometan ima narkotični učinek in povzroča poškodbe centralnega živčnega sistema ter izgubo zavesti, prav tako pa ima tudi kardiotskične učinke. Ob neprimerni uporabi obstaja neposredno tveganje smrti, ta dejavnik pa ima znake terorizma. Zato podpiram prepoved njegove uporabe s strani običajnih potrošnikov in stroge omejitve za poklicno uporabo. Ker obstajajo alternative in verjetno manj strupena belila, je po mojem mnenju nepotrebno dovoliti izjeme. Vendar pa bo predlog, o katerem bomo glasovali jutri, državam članicam dovoljeval, da Komisijo zaprosijo za izjeme v upravičenih primerih, toda pod zelo strogimi pogoji. Želela bi vedeti, kako bo Komisija ali kdor koli drug presodil veljavnost zahtevkov za izjeme in kako bo spremljala upoštevanje omejitev.

Günter Verheugen, podpredsednik Komisije. – (DE) Gospa predsednica, gospe in gospodje, naj začnem z nekaj besedami gospodu Watsonu. Imeli ste pomembno vlogo pri nastanku tega predloga. Ko ste mi osebno povedali o problemu, ki ste ga nekaj let imeli s Komisijo, sem uvidel, da obstajajo alternative tej snovi, in prepričan sem, da se boste strinjali, da so se od takrat dalje stvari odvijale zelo hitro. Osebno sem dal navodila mojemu generalnemu direktoratu, da predstavi predlog, saj mi je bilo zaradi mojega stika z vami jasno, da obstajajo alternative. Ob neki drugi priložnosti sem v tem Parlamentu izjavil, in predvsem gospoda Holma bi prosil, da prisluhne temu, da čeprav sem komisar, pristojen za podjetništvo in industrijo, nisem mnenja,

da bi moral industrijski proizvod, ki je nevaren, ostati na trgu samo zato, da se ga izkoristi za služenje denarja. Moje mnenje je, da če obstaja alternativa, ki lahko nadomesti nevaren industrijski proizvod, ga je treba nadomestiti. To je načelo, ki sem se ga držal, ko smo v tem Parlamentu razpravljali o direktivi REACH in jo sprejeli. Vse snovi, ki ste jih navedli, gospod Holm, zdaj ureja direktiva REACH.

Tudi za diklorometan bi običajno veljali pogoji direktive REACH, ker pa so tveganja za zdravje tako očitna in ker je bilo toliko primerov, smo tej snovi dali prednost. Možno je, da bomo morali na enak način ravnati v primeru drugih snovi, če bodo tveganja za zdravje enako očitna in če ne bomo mogli počakati, da se zaključí obsežen in zahteven postopek direktive REACH.

Prav tako bi želel pojasniti, gospod Holm, da bi tudi sam glasoval za daljnosežnejši kompromis. Če bi se bil Parlament o prepovedi komercialne uporabe diklorometana strinjal s Svetom, bi nocoj glasoval za. Prosim, ne imejte Komisije odgovorne za dejstvo, da mnoge države članice s tem niso želele nadaljevati iz razlogov, ki jih ne poznam. To je razlog, da je Komisija predstavila svoj predlog na način, na kakršnega ga je, ker smo hoteli sestaviti predlog, ki bi imel možnost za sprejetje, in to se je zdaj zgodilo.

Moja zadnja pripomba zadeva komentarje gospoda Bowisa v zvezi s toksičnimi učinki alternativ. Pri kemikalijah gre vedno za tehtanje stopnje vsebovanega tveganja. Naše temeljite in obsežne študije so pokazale, da nobena od alternativnih snovi, ki so trenutno v prodaji, nima tako nevarnih lastnosti kot diklorometan, z drugimi besedami, neposrednega toksičnega učinka na centralni živčni sistem. Do tega prihaja samo pri diklorometanu in ne pri drugih snoveh.

Zavedamo se zelo maloštevilnih nesreč, ki vključujejo alternativne snovi. To velja tudi za države, v katerih je bila uporaba diklorometana že prepovedana, kot so Danska, Avstrija in Švedska. Če se bo situacija spremenila, bo Komisija seveda preučila in po potrebi predlagala ukrepe za ureditev drugih snovi.

Nazadnje bi želel komentirati pripombe gospoda Holma, ki sem jih začasno pozabil in ki zadevajo vprašanje, ali bo Komisija države članice prisilila, da odpravijo progresivne okoljske ali zdravstvene predpise, ker so v nasprotju s predpisi o notranjem trgu. Komisija tega ne bo storila. Veljavna zakonodaja izrecno navaja, da imajo države članice pravico sprejeti nacionalne predpise, ki se razlikujejo od predpisov o notranjem trgu, če menijo, da je to potrebno zaradi zdravstvenih ali okoljskih razlogov.

Ker sem pristojen za spremljanje priglasitev teh različnih predpisov, vam lahko povem, da Komisija v tem primeru ukrepa na podlagi jasnega in nedvoumnega načela. Resno jemljemo argumente držav članic, povezane z zdravstvom ali okoljem. Če drugačne predpise sprejmejo zaradi teh razlogov, jih ne silimo, da prekličejo svoje okoljske in zdravstvene predpise. Če imate kakršne koli informacije iz preteklih let, s katerimi bi lahko podprli vaše obtožbe, bi želel izvedeti bolj specifične podrobnosti, da lahko spodbijam vaše trditve. Primer, ki ste ga omenili, sega v leto 1995, kar pomeni, da pri tem nisem imel nič.

Carl Schlyter, poročevalec. – (SV) Gospa predsednica, želel bi se vrniti k tistemu, kar je rekel gospod Watson. Tudi on je imel svojo vlogo. Čeprav niste član našega odbora, ste še vedno imeli vpliv na naš odbor in nam pomagali doseči kompromis. Seveda je imelo pomembno vlogo tudi osebje, ki mi je pomagalo doseči ta sporazum.

Lahko samo ponovim, kar je povedal komisar Verheugen. Komisija je bila skozi celotni postopek odkrita glede tega, vsaj do mene, da bi, če bi Svet in Parlament dosegla daljnosežnejši kompromis, ki bi vključeval popolno prepoved, Komisija ta kompromis sprejela. V zvezi s tem vprašanjem ni manjkalo jasnosti med Komisijo in mano.

Želel bi vam ponazoriti to kemikalijo. Če bi tu in zdaj odprl samo en kilogramski vsebnik, ga namazal po klopih in prekril z barvo, bi dejansko nekoliko presegle varno mejno vrednost v tej izredno veliki dvorani. Tako zelo toksična je ta zadevna kemikalija.

To razpravo lahko zaključim s pozivom Komisiji, da zdaj zagotovi, da se bo za tiste države članice, ki vložijo zahtevek za odstopanje za poklicno uporabo, to odstopanje preklicalo, če bodo ta nova, strožja pravila redno kršile. Vemo, vsi vedo in vse študije kažejo, da je diklorometan, če se ga pravilno uporablja na takšen način, da je zaščiteno zdravje vpletenih delavcev, neekonomičen in neekološki. Če se sme diklorometan vesti v skladu z ustreznimi tržnimi pogoji, kar pomeni v skladu z zakonodajo, bo njegova nekonkurenčnost zelo hitro pomenila, da bo diklorometan povsem opuščen in ga bodo nadomestile alternative. To priložnost bom izkoristil, da pozovem Komisijo k zagotavljanju, da se spoštuje predpise. Če se to stori, potem bo diklorometan dovolj hitro odpravil sam sebe.

Predsednica. – Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo jutri.

Pisne izjave (člen 142)

Gyula Hegyi (PSE), v pisni obliki. – (HU) Z današnjo odločitvijo Evropski parlament bistveno omejuje uporabo odstranjevalca barv, znanega kot diklorometan. Kot poročevalec v senci Skupine socialdemokratov v Evropskem parlamentu, pozdravljam odločitev, v katero smo vložili veliko dela. V zadnjih letih je kot posledica uporabe diklorometana prišlo do mnogih nezgod s smrtnim izidom. Ta zelo lahko hlapna snov škoduje živčnemu sistemu in iz istega razloga je tudi rakotvorna. Žrtve so bili večinoma posamezni uporabniki, ki so obnavljali svoje domove, in notranji opremljevalci, saj se pri industrijski rabi upošteva določene varnostne predpise. Koncentracije, izmerjene v določenih evropskih industrijskih obratih, so bile tako visoke, da bi – v primeru daljše izpostavljenosti – povzročile raka pri 10 % delavcev.

V skladu s kompromisnim besedilom, ki je bilo zdaj sprejeto, se lahko v prihodnje diklorometan uporablja kot odstranjevalec barv samo v industriji in v skladu s strogimi varnostnimi predpisi. Potrošniki in poklicni uporabniki bodo morali neželeno barvo odstranjevati z eno od enako učinkovitih, vendar neškodljivih alternativnih kemikalij, ali s pirolitskim/toplotnim odstranjevanjem.

Najpomembnejša točka je, da se ne bi smelo dovoliti uporabe te rakotvorne snovi v zaprtih javnih prostorih, kot so nakupovalni centri in podhodi, saj so hlapi hlapnih snovi težji od zraka in so zato merjenja pokazala, da se spustijo proti tlu in predvsem ogrožajo otroke. Pri sprejemanju svoje odločitve je naša politična skupina v zadostni meri upoštevala mnenje zadevnih sindikatov, saj je v primeru industrijske uporabe naša glavna skrb zdravje delavcev.

Bogusław Rogalski (UEN), v pisni obliki. – (PL) Gospa predsednica, kot vemo, je mnogo nevarnih kemikalij odobrenih za splošno uporabo, kljub nevarnim sestavinam, ki jih vsebujejo. Ena od teh snovi je diklorometan (DCM), ki se na splošno uporablja za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov, topil in drugih izdelkov.

Je snov, ki je posebno škodljiva za zdravje ljudi, saj je razvrščena kot rakotvorna. Poškoduje živčni sistem in povzroči resne poškodbe notranjih organov, kar lahko vodi neposredno v smrt.

Zaradi večjega števila vdihov so za zastrupitev z diklorometanom bolj dovzetni otroci, prav tako pa ljudje z boleznimi srca in ožilja. Prav tako vzbuja skrb, da je bilo nekaj smrtnih primerov, povezanih z zastrupitvijo z diklorometanom.

Glede na dejstvo, da vemo, da so na trgu proizvodi, ki bi lahko nudili alternativo proizvodom, ki vsebujejo diklorometan, in tudi na dejstvo, da so določene države članice prepovedale uporabo te snovi, se zdi bistvenega pomena uvedba popolne prepovedi njegove uporabe.

Nadaljnji argument za prepoved diklorometana bi moralo biti dejstvo, kot so opozorili strokovnjaki, da ne moremo zagotoviti, da bodo potrošniki diklorometan uporabljali varno.

Predlog Komisije za uvedbo usposabljanja glede uporabe proizvodov, ki vsebujejo diklorometan, za poklicne namene, bo samo v prvem letu izvajanja stal približno 1,9 milijard EUR.

Zato se zdi umik diklorometana iz splošnega prometa najrazumnejša in odgovorna rešitev.

18. Ratifikacija Konvencije o delu na področju ribolova Mednarodne organizacije dela iz leta 2007 (Konvencija 188) (razprava)

Predsednica. – Naslednja točka je poročilo Ilde Figueiredo v imenu Odbora za zaposlovanje in socialne zadeve o predlogu Sklepa Sveta o pooblastitvi držav članic, da v interesu Evropske skupnosti ratificirajo Konvencijo o delu na področju ribolova Mednarodne organizacije dela iz leta 2007 (Konvencija 188) (COM(2008)0320 – C6-0218/2008 – 2008/0107(CNS)) (A6-0423/2008).

Ilde Figueiredo, poročevalka. – (PT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, s tem poročilom želimo sprejeti predlog Sklepa Sveta o Konvenciji 188 Mednarodne organizacije dela (MOD) o delu na področju ribolova, ki vzpostavlja minimalne mednarodne standarde, ki jih je treba upoštevati, in bolj poštene pogoje po vsem svetu. Na ta način bomo prispevali k množičnejši ratifikaciji vrste konvencij s področja dela v pomorstvu.

Ta konvencija, ki jo je Mednarodna konferenca dela sprejela junija 2007 na svojem 96. zasedanju, je namenjena vzpostavitvi minimalnih delovnih standardov v ribiškem sektorju in spodbujanju zadovoljivih življenjskih in delovnih pogojev za ribiče. Med drugim obsega pogoje v zvezi s tako pomembnimi vprašanji kot so zdravje

in varnost pri delu, število članov posadke in čas počitka, seznam posadke, vrnitev v primeru problemov, zaposlitev, namestitve delavcev in socialna varnost.

Strokovnjaki v tem sektorju so že dolgo čakali na sprejetje te konvencije MOD o delu na področju ribolova, saj menijo, da predstavlja korak naprej pri ustvarjanju dostojnega dela v tem pomembnem strateškem sektorju, v katerem po vsem svetu dela okoli 30 milijonov moških in žensk.

Urad ILO in tripartitne delegacije so v letu 2003 začeli pripravljati posodobljene in usklajene mednarodne standarde dela za področje ribolova, ki bi zagotavljali ustrezno zaščito za ribiče po vsem svetu, glede na posebno naravo sektorja in njegove posebne življenjske in delovne pogoje. Ob upoštevanju, da je to sektor z visoko stopnjo nezgod s smrtnim izidom – h katerim prispevata hudo izkoriščanje in pomanjkanje zaščite –, zahteva posebno zaščito.

Konvencija prav tako revidira druge obstoječe konvencije za ta sektor, posebno o minimalni starosti, zdravniškem pregledu ribičev, pogodbi o zaposlitvi ribičev in prostorih za posadko na ribiških ladjah. Spremlja jo Priporočilo (št. 199). Poudariti je treba, da je ta konvencija postala nujna po sprejetju konsolidirane Konvencije MOD o delovnih standardih v pomorstvu februarja 2006, ki je iz svojega področja uporabe izključila ribolov.

Zato pozivamo k prizadevanjem za zagotovitev, da bodo različne države članice hitro ratificirale konvencijo, po možnosti pred letom 2012, saj bo začela veljati, ko jo bo ratificiralo 10 od 180 držav članic MOD, od katerih jih mora biti osem obalnih držav. Vendar pa je enako pomembno, da se bo njene določbe uporabljalo na območjih, kjer še ne veljajo.

Nazadnje bi se želela zahvaliti vsem tistim, ki so mi pomagali sestaviti to poročilo, vključno z mojim kolegom Willyjem Meyerjem, pripravljavcem mnenja Odbora za ribištvo. Upam, da bodo vsi moji kolegi poslanci obvestili svoje nacionalne parlamente in vlade, da bi se to konvenciji lahko čim prej ratificiralo.

Vladimír Špidla, član Komisije. – (CS) Gospa predsednica, gospe in gospodje, ribolov je po naravi najbolj globaliziran poklic in poklic, ki se sooča z globalizacijo v vsej njeni moči. Po ocenah na tem področju dela 30 milijonov ljudi, ti ljudje pa so izpostavljeni pomembnim stiskam in nevarnostim, ne glede na učinke globalizacije. V skladu s statistiko Mednarodne organizacije dela primerjava števila nezgod s smrtnim izidom v ribiški industriji s številom nezgod s smrtnim izidom pri delu na splošno kaže, da je ribištvo eden izmed najnevarnejših poklicev na svetu.

Vse evropske institucije podpirajo splošno priznani program za dostojno delo. Komisija je pred kratkim okrepila svojo zavezo s prenovljeno socialno agendo in poročilom, povezanim s Sporočilom o dostojnem delu iz leta 2006. Pomemben del pristopa Komisije je njena podpora mednarodnih standardov o delu. Splošno izboljšanje varnostnih pogojev, zdravstvenega varstva in pravne varnosti na področju ribolova skupaj z ravnimi socialne zaščite, približanimi tistim, ki jih uživajo drugi delavci, je mogoče doseči samo, če si prizadevamo za vzpostavitev minimalnih standardov na globalni ravni. Kot članice Mednarodne organizacije dela in s podporo Komisije so države članice EU kar največ prispevale k pripravi posodobljene in odločne konvencije, s katero bodo vzpostavljeni ti mednarodni minimalni standardi. Te je mogoče dopolniti z mehanizmi za zagotavljanje skladnosti in mehanizmi za uveljavljanje, kot so inšpekcije v tujih pristaniščih pod določenimi pogoji. Junija 2007 je konvencijo in pravno nezavezujoče priporočilo sprejel upravljavski organ Mednarodne organizacije dela.

Konvencija 188 revidira številne starejše standarde Mednarodne organizacije dela, ki se nanašajo na ribiče, in bo lahko, ko bo začela veljati, ustvarila enake in izboljšane pogoje za vse. Konvencija ureja zadeve kot so minimalna starost, zdravniški pregled, nastanitev posadke, čas počitka, pogodba o zaposlitvi, vrnitev, zaposlitev in namestitve delavcev, plača, hrana in prostori za posadko, zdravstveno varstvo in socialna varnost. Nekateri deli nove konvencije se nanašajo na usklajevanje socialne varnosti, to pa je področje, ki je pod izključno pristojnostjo Skupnosti. Svet mora zato državam članicam dovoliti ratifikacijo teh delov konvencije. Področja deljene pristojnosti obsegajo še nekaj drugih tem. Ker morajo novi standardi Mednarodne organizacije dela začeti veljati čim prej, Komisija predlaga, da konvencija vključuje poziv državam članicam k prizadevanju za pospešitev vložitve dokumentov o ratifikaciji in k njihovi vložitvi najkasneje do 21. decembra 2012, če je to mogoče. Ta poziv bo podprl pregled stanja ratifikacije, ki ga bo izvedel Svet pred januarjem 2012.

Iles Braghetto, v imenu skupine PPE-DE. – (IT) Gospa predsednica, komisar, gospe in gospodje, kot vemo in kot je nocoj nekdo povedal, Mednarodna organizacija dela meni, da je ribištvo eden izmed najnevarnejših delovnih okolij. Število nezgod s smrtnim izidom se vsako leto povzpne na približno 24 000, kar daje pregled

nad razsežnostjo problema. Ta sektor zato potrebuje obsežne predpise in daljnosežno mednarodno pravo, ki bodo lahko zagotovili ustrezno varovanje življenjskih in delovnih pogojev ribičev po vsem svetu, ki so pogosto izpostavljeni krutemu izkoriščanju.

Konvencija 188 o delu na področju ribištva je potemtakem zakonodaja temeljnega pomena, s ciljem vzpostavitve enakih pogojev v sektorju in bolj poštenih pogojev konkurence. Kot že omenjeno, Konvencija spodbuja dostojne življenjske in delovne pogoje za ribiče, zdravje in varnost na delovnem mestu, ustrezen čas počitka, seznam članov posadke, vrnitev, zaposlitev, plačo in socialno varnost.

Zaradi te začetne razprave smo ugotovili, koliko skupnih stališč je o pomembnosti te določbe. Zaradi tega bi želeli enostavno poudariti nujno potrebo po ratifikaciji s strani držav članic, da bo lahko začela čim prej veljati.

Proinsias De Rossa, v imenu skupine PSE. – Gospa predsednica, zelo sem vesel, da danes tu govorim o tem vprašanju. Menim, da je delo ribiča ali seveda ribičke, če obstajajo, eno izmed najnevarnejših del na svetu. Samo na Irskem redkokdaj mine leto, ne da bi na morju izgubili kakšno ladjo, pri svojem delu pa je ranjenih mnogo ribičev.

Kot nekdanji minister za socialno varstvo na Irskem je bila moja naloga prizadevanje za način, na katerega bi se lahko spoštovalo pravice ljudi, ki delajo na ribiških ladjah. To je izredno zapleteno področje, kjer je vprašanje, ali nekdo dela po „pogodbi o zaposlitvi“ ali „pogodbi o delu“ – razlika med prvimi in drugimi pa je, da prvi delajo kot običajni zaposleni za davčne namene in torej plačujejo svoje socialne prispevke kapitanu, ki je delodajalec, drugi pa si delijo dohodek od ulova in se jih ne obravnava kot običajnih zaposlenih. Težave pri usklajevanju teh položajev so izredno zapletene. Kot ministru mi je uspelo najti del evropske zakonodaje, ki je za kratek čas rešil problem, toda žal se je ta del zakonodaje naknadno spodbijalo in ugotovilo, da se ne nanaša točno na zadevna vprašanja.

Ni treba poudarjati pomembnosti skupnih minimalnih standardov, ki se jih uporablja na globalni ravni. Ti vključujejo standarde o zdravju in varnosti na ladji, prostorih za posadko, zagotavljanje hrane in seveda zagotovilo, da se minimalne stopnje plačil uporabljajo tudi za tiste, ki so zaposleni, in obveznost lastnikov ladij in kapitanov, da zagotovijo, da se prispevki ljudi v celoti plačajo.

Pomembno je, da so to globalni minimalni standardi, saj se je žal težilo k hitremu nazadovanju na tem področju, prav tako pa na drugih področjih, zato bi vsekakor že zgodaj pozval k čim prejšnji odobritvi te konvencije. Menim, da je leto 2012 še zelo daleč, zato bi si morali prizadevati za skrajšanje tega roka, če je to sploh mogoče.

Kathy Sinnott, v imenu skupine IND/DEM. – Gospa predsednica, ključnega pomena je, da imajo ribiči delovne pogoje, ki so sprejemljivi, tako varni, kot je le lahko tako visoko tvegan poklic, kot je ribištvo, in da nudi spodobno plačilo, ki ribičem in ribičkam omogoča preživljanje samih sebe in njihovih družin. Finančna donosnost mora biti stabilna in zanesljiva osnova za ohranitev naših obalnih skupnosti. Obalne skupnosti v mojem volilnem okrožju imajo velike težave pri preživetju.

Vprašanje zame v tej razpravi je, ali bo ratifikacija Konvencije 188 Mednarodne organizacije dela, s katero se bosta ureditev in politika razširili na tiste, ki delajo v ribištvu, pomenila spodbujanje in zaščito ribičev ali oviro, in ali lahko globalno doseže enake pogoje, ki jih naša ribiška industrija potrebuje za preživetje.

Kenjska delegacija mi je povedala o japonski ladji za predelavo, ki pustoši njene vode in vode njenih sosed. Kakšne pogoje imajo tisti, ki delajo na tej ladji za predelavo? Glede na to, kar so mi povedali, se mi zdi, da niso bili dobri. Vem pa, da ujete ribe ne koristijo ljudem Afrike, čeprav so iz njihovih ozemeljskih vod. Ko se te ribe prodaja na mednarodnem trgu, se jih ne prodaja po cenah, ki bi jih lahko ponudila Evropa, predvsem Irska.

Brezposelnim ribičem na Irskem se odreka plačilo socialnega varstva in to povzroča veliko stisko. Če bo torej ratifikacija dosegla znatno zmanjšanje nezgod s smrtnim izidom v ribištvu, zagotovila socialnovarnostne dajatve za ribiče in socialne storitve, kot sta zdravstveno varstvo in podpora za brezposelnost, konvencijo pozdravljam in spodbujam njeno ratifikacijo. Če bo nadalje spodbujala ribištvo kot trajno industrijo za majhne in srednje velike gospodarske subjekte, jo vsekakor lahko podpiram, saj je takšno, kot je, ribištvo nevarno in v mnogih delih sveta izkoriščevalsko – ne samo glede rib, temveč tudi glede ljudi. Ali lahko in ali bo? Upam.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Gospa predsednica, trajnostno upravljanje ribolova seveda pomeni urejanje prizadevanj ribištva, toda upoštevati bi moralo tudi prizadevanja ribičev. Kot se vsi strinjamo, je

ribolov, in predvsem obalni ribolov in globokomorski ribolov, najtežje delo na svetu, čeprav nismo več v dobi ribiških pogojev Baskov in Islandcev 19. stoletja, ki so začeli dolge ekspedicije. Ostaja zelo težek poklic in vreden spoštovanja, s 24 000 smrtnimi primeri vsako leto.

Ribištvo je odličen primer globalne dejavnosti zaradi globalizacije vira, namreč rib, ki ne spoštujejo državnih meja; zato je mednarodno pravo edini primeren odgovor. Ker je delo ribičev treba urediti mednarodno, je zakonodajalec seveda Mednarodna organizacija dela (MOD), trenutno pa praznujemo 50. obletnico prvih konvencij o ribištvu MOD o minimalni starosti, nadzoru zaposlovanja, zdravniških pregledih in prostorih za posadko. Tako bo današnja konvencija, Konvencija 188, spremenila, dopolnila in revidirala predhodne konvencije. Ratificirati jo je treba čim prej, pred letom 2012. Je dober primer skupnega upravljanja globalnih virov v skupni lasti s strani združenih strani in je nujna, saj so pomorski poklici – pristaniški delavec, ribič, mornar – v današnji globalizirani gospodarski konkurenci izpostavljeni vsem vrstam zlorab, izkoriščanja in trgovine z ljudmi, celo primerom suženjstva, očitno v imenu zmanjšanja stroškov.

Zato je v smislu zdravja, prostorov za posadko, varnosti, delovnega časa, življenjskih pogojev, plač, zdravstvenega varstva in tako pogodb o zaposlitvi in socialne varnosti pravno varstvo ključnega pomena. Zato zdaj vzpostavljamo minimalni pravni status za ribiče in s tem ustvarjamo enake pogoje za globalno konkurenco.

To ne bo nujno veliko pomenilo evropskim ribičem, ki to že imajo, toda za ribiče po svetu, perujske, azijske ali afriške, je to velik korak naprej.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Gospa predsednica, menim, da je nocojšnja razprava zelo pomembna, saj bomo s soglasjem Evropskega parlamenta, z resolucijo, ki jo bomo po mojem mnenju jutri soglasno podprli, izvajanju agende za dostojno delo, ki smo jo lansko leto vsi podprli, spet dali zagon. Konvencija 188 ni nič več kot uporaba dela te agende za ribištvo, ki ga ni obsegala standardna pogodba o delu v pomorstvu, in zelo pomembno je, kot so povedali predhodni govorniki, da imamo tudi v tem sektorju minimalno zavarovanje na globalni ravni.

Menim, da bodo države Evropske unije vse ratificirale to konvencijo do leta 2012, kot je predvideno. Osem držav članic jo je že ratificiralo, kar pomeni, da se bo konvencija začela uporabljati in bomo vsi, ki živimo ob obali, zato lahko ponosni, da imajo naši ribiči zavarovanje in ne bodo imeli konkurence iz tretjih držav, ki morda imajo socialno podporo za svoje ribiče.

Poudarila bi, da je Parlament že glasoval v prid zaščiti žensk, ki delajo v ribištvu ali so povezane z njim. Zaposlovanje žensk v ribištvu, tako neposredno kot posredno, je zelo pomembno, kajti če ženske na obalnih območjih ne bi stale ob strani ribičem, bi bila ta območja precej revnejša in precej redkeje naseljena, saj potrebe zadovoljujejo ljudje, ne zakonodajna besedila.

Zaradi tega prispevamo h kulturi obalnih območij, socialni kulturi, ki bo izkoristila kulturne elemente Evrope, povezane z morskimi in obalnimi območji. Od juga do severa ima vsako območje svoje posebnosti; toda konvencija, ki jo bomo sprejeli in jo bodo ratificirale države članice, zagotavlja kritje v vsakem primeru in za vse potrebe ribičev.

Spodbujati moramo predvsem ukrepe za njihovo izobraževanje in varstvo v starosti.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Komisar, kot moji kolegi poslanci EP menim, da je treba sprejeti standarde, ki bodo zagotovili dostojne delovne pogoje za zaposlene v ribiški industriji. Nemogoče je, da bi Evropska unija v 21. stoletju dovolila pogoje, podobne suženjskemu delu, na katerem koli področju dela. Cenim dejstvo, da so bile predlagane spremembe sprejete v tripartitni obliki, kjer so vlade, delodajalci in delavci sestavili celovit mednarodni delovni standard, ki upošteva posebno naravo te industrije. Pozitivno je, da nova ureditev določa minimalno starost, zdravniške preglede, čas počitka in socialno varnost in da se ukvarja tudi z bivalnimi prostori, hrano, zdravjem in varnostjo pri delu. Vsi ti elementi bodo nedvomno vodili k dostojnim delovnim pogojem za ribiče in zmanjšali število poškodb in smrtnih primerov. Čeprav predstavljam državo, ki nima morja, pozdravljam ta standard, podpiram ribiče in jim želim čim hitrejšo ratifikacijo te konvencije, pa ne samo zato, ker imam rada ribe.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Tudi jaz bi se rad pridružil poročevalcu, komisarju in vsem kolegom poslancem, ki se veselijo te pobude Mednarodne organizacije dela in ki pozivajo vse države članice k ratifikaciji Konvencije 188.

Bistvo je, da žrtev deregulacije ribištva – tega divjega trga brez meja, načel ali omejitev – ni samo trajnost virov, torej rib, ampak tudi sami ribiči. Zaščita ribičev mora postati temeljni del, če ne celo osrednji del skupne ribiške politike.

To je moja osnovna zahteva: da se ne ustavimo pri ratifikaciji te mednarodne konvencije, temveč da zaščito ribičev postavimo v središče skupne ribiške politike.

Vladimír Špidla, član Komisije. – (CS) Gospa predsednica, gospe in gospodje, upam, da mi boste dovolili zadovoljstvo, da zabeležim argumente, izražene v razpravi, ki so s široke palete stališč poudarjali pomembnost konvencije, o kateri smo razpravljali. Prav tako s podobne široke palete stališč in s tehtnimi argumenti poudarjajo njeno pomembnost za vsakodnevno življenje ribičev, ki jih je skoraj 30 milijonov, kot sem omenil v svojem uvodu. Gospe in gospodje, menim, da je formalni postopek za ta predlog jasen. Naša nadaljnja politična prizadevanja morajo biti usmerjena k čim hitrejši ratifikaciji, saj je rok, določen v predlogu Komisije, zadnji možni rok in bi bilo kakršno koli skrajšanje tega časa po mojem mnenju dobro. Še enkrat bi se želel zahvaliti poročevalki Ildi Figueiredo za delo, ki ga je opravila, in vsem poslancem EP za podporo, ki so jo izkazali temu predlogu.

Ilda Figueiredo, poročevalka. – (PT) Želela bi se zahvaliti predsedniku in komisarju in vsem poslancem, ki so govorili in podprli ratifikacijo te konvencije. Prepričana sem, da bo poročilo jutri sprejel Evropski parlament, s čimer bo prispeval k hitri ratifikaciji Konvencije 188 o delu na področju ribištva, ki jo spremlja Priporočilo 199, s strani držav članic.

Kot je bilo povedano, je naš cilj, da začne veljati kmalu, po možnosti pred letom 2012, zaradi česar vse države članice pozivamo k njeni ratifikaciji. Pomembno bo prispevala k doseganju minimalnih mednarodnih standardov, ki zagotavljajo boljše delovne pogoje, več varnosti in manj nezgod s smrtnim izidom po vsem svetu za ta zelo nevaren, vendar tudi strateški sektor.

Prav tako bo prispevala k priznavanju dostojanstva ribičev, katerih delo je trdo in mora biti središče naše pozornosti.

Predsednica. – Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo jutri.

19. Dnevni red naslednje seje: gl. zapisnik

20. Zaključek seje

(Seja se je zaključila ob 22.45)